

Ш-Ш-ШТ!

БЕКА ФИЦПАТРИК

БЕКА ФИЦПАТРИК

Ш-Ш-ШТ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Влюбване не влиза в планове на Нора Грейс. Тя не си пада по момчетата от нейното училище, без значение колко упорито най-добрата ѝ приятелка Ви я тласка към тях. Не ги харесва... докато не се появява Пач. С безгрижната си усмивка и с поглед, който сякаш прониква в нея, Пач привлича Нора към себе си и... към нейната по-добра съдба. Или присъда?

Но след ужасяваща серия от неочаквани срещи, Нора не е сигурна на кого може да вярва. Пач се оказва винаги там, където е тя, и сякаш знае за нея повече, отколкото най-близките ѝ приятели. Тя не може да реши дали да не се хвърли в обятията му, или е по-добре да бяга и да се крие. И когато се опитва да потърси някои отговори, тя открива истина, много по-обезпокояваща от всичко, което Пач върши с чувствата ѝ.

Без да подозира, Нора е въвлечена в епицентъра на вечната битка между безсмъртните и падналите ангели — и когато се налага да вземе страна, погрешният избор може да ѝ струва живота.

Понякога се налага да се отречеш от любовта си, за да я запазиш... на всяка цена.

Мрачен и тайнствен...

Красив и млад завинаги.

Той е един от падналите...

Нора дори не подозира, че училището може да бъде толкова опасно...

Тя си пада... по падналия.

И вече е твърде късно. Един от двамата ще изиграе абсолютното жертвоприношение.

Потъпкана клетва.

Паднал ангел.

Забранена любов...

„Защото Бог не пощади съгрешилите ангели, но като ги сгромоляса в ада и свърза с вериги на мрака, предаде ги да бъдат пазени за съд.“

2 Петър. 2:4

ПРОЛОГ

*Долината на Лоара, Франция
ноември, 1565 г.*

Когато се разрази бурята, Чонси беше с дъщерята на един фермер на тревистия бряг на река Лоара и понеже беше пуснал скопения си кон на воля из ливадата, не му оставаше нищо друго, освен да се върне до замъка на собствените си два крака. Откъсна едната сребърна тока от обувката си, пхна я в ръката на момичето и я изпрати с поглед, докато тя припкахе обратно и по полата ѝ полепваше кал. Сетне и той подръпна ботушите си и се запъти към къщи.

Проливен дъжд шуртеше в смрачената околност на Шато дьо Ланже. Чонси с лекота прекрачваше хлътналите гробове в мекия хумус на гробището — и в най-гъстата мъгла можеше да намери пътя за дома оттук, без да се страхува, че ще се изгуби. Тази нощ нямаше мъгла, обаче мракът и пороят бяха достатъчно обърквачи.

С крайчеца на окото си Чонси долови някакво движение и рязко завъртя глава наляво. Фигурата, която отначало му заприлича на голям ангел върху близкия надгробен паметник, се изправи в цял ръст. Младежът не беше нито от камък, нито от мрамор и си имаше ръце и крака. Беше босоног и гологръд, а селските му панталони бяха провиснали под кръста. Скокна от паметника и от връхчетата на черната му коса покапа дъжд, който се плъзна по тъмното му испанско лице.

Ръката на Чонси се плъзна към дръжката на меч.

— Кой е там?

Устните на момчето се разтеглиха в лека усмивка.

— Не си играй с херцог Дьо Ланже — предупреди го Чонси. — Попитам те как се каваш. Отговори!

— Херцог или копеле? — облегна се младежът на една крива върба.

Чонси издърпа меч от ножницата.

— Вземи си думите обратно! Баща ми беше херцог Дьо Ланже. Сега херцог Дьо Ланже съм аз — додаде той непохватно и мислено се прокле за това.

Младежът лениво поклати глава:

— Старият херцог не ти беше баща.

Чонси кипна от тази възмутителна обида.

— А твоят баща кой е? — настоятелно попита той и протегна меч. Още не познаваше всичките си васали, но се стараеше. Щеше да жигоса фамилното име на този младеж в паметта си. — Пак ще те попитам — тихо продума и изтри с ръка дъжда от лицето си, — кой си ти?

Младежът се приближи и бутна острието настрани. Изведнъж му се стори по-голям, отколкото Чонси бе предположил отначало — може би с година-две по-възрастен от самия него.

— Аз съм дяволско изчадие — отговори младежът.

Чонси усети как коремът му се присвива от страх.

— Бръцолевеш като побъркан — процеди той през зъби. — Разкарай се от пътя ми!

Земята под краката на Чонси се наклони. Пред погледа му лумнаха червени и златисти пламъчета. Сгъна се одве, зарови нокти в бедрата си, вдигна очи към младежа и запримигва запъхтян, опитвайки се да проумее случващото се. Мислите му се лутаха безцелно, сякаш вече не бе в състояние да ги контролира.

Младежът приклепна, за да го погледне в очите.

— Добре ме чуй. Искам да ми дадеш нещо и няма да си тръгна, докато не го получа. Разбра ли?

Чонси скръцна със зъби и кимна с глава смаяно... предизвикателно. Опита да наплюе момчето, но слюнката, се стече по собствената му брадичка, понеже езикът не му се подчиняваше.

Младежът стисна с длани ръцете на Чонси — топлината им го изгори и той извика.

— Искам да ми дадеш клетва за вярност — заяви младежът. — Коленичи и се закълни.

Чонси нареди на гърлото си да се засмее силно, но то се стегна и го задави. Дясното му коляно се сви, сякаш някой го бе ритнал отзад в сгъвката, макар да нямаше никого, и Чонси политна напред в калта. Извърна се настрани и повърна.

— Закълни си — повтори младежът.

Топлина заля шията на Чонси, наложи се той да напегне всичките си сили, за да свие ръце в два немощни юмрука. Присмя се сам на себе си, но не му беше никак смешно. Не знаеше как го постига младежът, но слабостта и гаденето му бяха предизвикани от него. Нямаше да изчезнат, докато не се закълне. Щеше да изрече каквото трябва, но дълбоко в сърцето си обеща да унищожи младежа заради това унижение.

— Кълна се в бог, ще ти бъда верен — злостно заяви Чонси.

Младежът му помогна да се изправи.

— Ела да се срещнем тук в началото на еврейския месец хешван. Ще ми трябваш през двете седмици между новолуние и пълнолуние.

— Две седмици? — Цялото тяло на Чонси се разтрепери в силен пристъп на гняв. — Аз съм херцог Дьо Ланже!

— Ти си нефилим — отговори младежът с тъничка усмивка.

Ругатня застана на върха на езика на Чонси, но той я преглътна. Следващите думи изговори с ледена злъч:

— Какво каза?

— Ти си от библейската раса на нефилимите. Истинският ти баща е паднал ангел. Ти си наполовина смъртен — тъмните очи на младежа се вдигнаха и срещнаха очите на Чонси, — наполовина паднал ангел.

От дълбините на паметта на Чонси се разнесе гласът на учителя му, който четеше откъси от Библията и разказваше за отклонила се от правия път раса, възникнала, когато прогонените от небето ангели се съчетали със смъртни жени. Страховита и мощна раса. По тялото на Чонси пролази тръпка, дължаща се не изцяло на отвращение.

— Кой си ти?

Младежът се извърна и се отдалечи, а Чонси, макар да искаше да тръгне след него, не можеше да принуди краката си да издържат тежестта на тялото му. Остана коленичил и примигвайки в дъжда, забеляза два плътни белега на голия гръб на младежа. Събираха се в горния край.

— Ти... паднал ангел ли си? — провикна се Чонси. — Крилете ти са откъснати, нали?

Младежът... ангелът... или който там беше, не се обърна. Чонси не се нуждаеше от потвърждение.

— Настоявам да узная какво ще трябва да изпълня!
Във въздуха отекна тихият смях на непознатия.

ПЪРВА ГЛАВА

Колдуотър, Мейн

В днешно време

Влязох в кабинета по биология и зяпнах. На дъската неизвестно как беше закрепена кукла Барби, а до нея — Кен. Държаха се за ръце и бяха голи, ако не броим няколкото листа, поставени на определени места. Над главите им с розов тебешир пишеше с дебели букви: „Добре дошли в човешката репродуктивност (секс)“.

До мен Ви Скай отбеляза:

— Ето затова в училище са забранени телефоните с камера. Една снимка на това чудо в „иЗайн“ ще е предостатъчна, та настоятелството да клъцне биологията. И тогава през този час ще можем да се занимаваме с нещо продуктивно — например да минем на индивидуална практика с готини типове от горните класове.

— Ама защо, Ви — попитах, — готова съм да се закълна, че цял срок с нетърпение очакваш часовете точно по този предмет.

Ви сведе клепки и се усмихна палаво:

— В този час не могат да ме научат на нищо, което вече да не знам.

— Ви, най-печената!

— Не толкова силно — намигна ми тя и в този момент звънецът ни изпрати по местата ни, а те бяха едно до друго на една и съща маса.

Тренер Макконахи грабна свирката, която му висеше на врата, и я наду.

— Отбор, по местата!

Тренера гледаше на факта, че преподава биология в десети клас, второстепенно занимание в сравнение с работата си като треньор на отбора по баскетбол, и ние го знаехме.

— На вас, хлапета, може и да не ви е минавало през ум, че сексът е нещо повече от петнайсетминутно приключение на задната седалка на автомобила. Той е наука. А какво е науката?

— Скука — провикна се някой от дъното на класната стая.

— Само по това ме късат — обади се друг.

Очите на Тренера обходиха предните редици и се спряха на мен.

— Нора?

— Наука е изучаването на нещо — казах.

Той се приближи и забодя показалец в масата пред мен.

— И още?

— Натрупаното посредством експерименти и наблюдения знание.

Чудничко! Все едно се явявах на прослушване за запис на учебника по биология във вид на аудиокнига.

— Кажй го със свои думи.

Докоснах горната си устна с върхчето на езика си и потърсих синоним.

— Науката е разследване. — Изречението прозвуча като въпрос.

— Науката е разследване — повтори Тренера, потривайки ръце.

— Науката изисква от нас да се превърнем в шпиони.

Казано така, звучеше едва ли не забавно. Само че учех при Тренера достатъчно дълго, за да не възлагам прекалено големи надежди в тази посока.

— Добрата детективска работа изисква практика — продължи той.

— Същото важи за секса — долетя поредният коментар отзад. Всички едва се сдържахме да не прихнем, а Тренера вдигна предупредително пръст към виновника.

— Това не е включено в днешното домашно — заяви той и отново насочи вниманието си към мен. — Нора, седиш до Ви от началото на учебната година. — Кимнах, но имах лошо предчувствие как ще свърши цялата работа. — И двете работите в училищния вестник „иЗайн“. — Пак кимнах. — Сигурен съм, че знаете много неща една за друга.

Ви ме ритна под масата. Знаех какво си мисли — че той изобщо си няма представа колко много знаем една за друга. Нямам предвид само тайните, които обезсмъртяваме в дневниците си. Ви е моята пълна противоположност — тя е зеленоока, тъмноруса и доста позакръглена. Аз съм брюнетка с тъмносиви очи и с буйна къдрава коса, която просто не подлежи на изправяне. Краката ми са дълги колкото високо столче в бар. Но двете сме свързани с невидима нишка и сме

абсолютно сигурни, че нишката е съществувала много преди да се родим. Абсолютно сигурни сме и че тази връзка ще продължи до края на живота ни.

Тренера огледа класа.

— Всъщност не се съмнявам, че всеки познава съседа си по чин доста добре. Неслучайно сте избрали да седнете така, нали? Близост. Жалко, че най-добрите детективи избягват близостта, понеже тя замъглява инстинкта им на следователи. Тъкмо затова от днес ще седите по друг начин.

Понечих да се възпротивя, но Ви ме изпревари:

— Какви са тия глупости? Април е, почти края на годината. Не може да ни скроите този номер сега.

Тренера се подсмихна едва видимо.

— Мога, и то чак до края на срока. А ако не издържите изпита по предмета ми, ще се върнете и на следващата година, когато отново ще ви скроя същия номер.

Ви се начумери срещу него. Прочута е с тази физиономия. Всичко казва с нея, само дето не се чува как съска. Тренера явно беше имунизиран срещу въздействието ѝ, поднесе свирката към устните си и обясни за какво става дума:

— Всеки, който седи от лявата страна на масата — ваше ляво, ще се премести една редица напред. А хората от първия ред — да, Ви, ти също! — ще се преместят отзад.

Ви пхна тетрадката в раницата си и рязко дръпна ципа. Прехапах устни и ѝ махнах лекичко за сбогом. Поизвърнах се, за да огледам какво става в стаята. Знаех имената на всичките си съученици... освен на един. На новия си съсед по чин. Тренера никога не го вдигаше, а и той явно предпочиташе така. Седеше прегърбен на масата отзад, вперил неотлъчно напред студените си черни очи. Винаги. Нито за миг не съм вярвала, че той само си стои така ден след ден и зяпа в пространството. Мислеше нещо, но инстинктът ми подсказваше, че най-вероятно не бих искала да узная какво.

Новият остави учебника си по биология върху масата и се настани на досегашното място на Ви. Усмихнах му се:

— Здравей, аз съм Нора.

Черните му очи ме разрязаха и тъгълчетата на устата му се повдигнаха. Сърцето ми прескочи един удар и в тази пауза над мен

като сянка се плъзна усещането за унила мрачевина. След миг то изчезна, но аз продължавах да се вирам в момчето. Усмивката му не беше приятелска. Намирисваше на неприятности. Доста силничко.

Вперих поглед към дъската. Барби и Кен отвърнаха на погледа ми с необяснимо весели усмивки.

— Човешкото възпроизводство е доста деликатна тема — поде Тренера.

— Оууу! — изстена класът в хор.

— Нужен е зрял подход. И както винаги в науката, най-добрият подход е изследването. Искам неразместената половина от класа да приложи тази техника, като разузнае възможно най-много за новия си съсед по чин. Утре ми донесете описание на откритията си и не се съмнявайте, че ще проверя дали отговарят на истината. Това е биология, не английски, така че и през ум да не ви минава да си съчинявате отговори. Искам да видя истинско сътрудничество и екипна работа. — Усетихме намек за едно премълчано: „Че иначе...“.

Седях съвсем неподвижна. Топката вече беше в неговото поле — аз се бях усмихнала и виж колко добре се получи. Набръчках нос, опитвайки се да установя как мирише той. Не на цигари. На нещо по-наситено, по-плътно.

Пури.

Намерих с поглед стенния часовник и започнах да почуквам с молива в такт със секундната стрелка. Облегнах лакът на масата и опрях брадичка на юмрука си. Въздъхнах.

Страхотно. С това темпо ще се проваля.

Бях забола поглед право напред, но чух тихото плъзгане на писалката му по листа. Той пишеше и аз исках да узная какво. Седяхме на един чин от десет минути — крайно недостатъчно, за да си фантазира някакви неща за мен. Метнах му кос поглед и установих, че докладът му е вече няколко реда и нараства още и още.

— Какво пишеш? — попитах.

— А, тя говори английски — отбеляза той и записа въпросното заключение с плавни и лениви движения.

Приведох се към него, колкото се осмелих, и опитах да прочета какво още е написал, но той прегъна листа на две и скри списъка.

— Какво написа? — настоях да узная.

Той пресегна към моя празен лист и го плъзна по чина към себе си. Смачка го на топка. Преди да смогна да възроптая, метна топката към кошчето до бюрото на Тренера. Улучи право в целта.

За миг се втренчих в кошчето, разкъсвана между гнева и изненадата. После отворих тетрадката си на друг празен лист.

— Как се казваш? — попитах, приготвила писалката.

Вдигнах поглед тъкмо навреме, за да уловя още една мрачна усмивка. Тази сякаш ме предизвикваше да дръзна да изкопча нещо от него.

— Как се казваш? — повторих с надеждата само да си въобразявам, че гласът ми трепери.

— Наричай ме Пач. Сериозно, така ми викай.

Придружи думите с намигване и аз бях почти сигурна, че ми се подиграва.

— Какво правиш през свободното си време? — попитах.

— Нямам свободно време.

— Допускам, че ще ни поставят оценки, така че ще бъдеш ли така любезен?

Той се облегна и склочи ръце на тила си.

— Любезен за какво?

Бях почти сигурна, че зад думите му се крие злонамерен намек, затова се помъчих да сменя темата.

— През свободното време... — замислено изрече той.

— Снимам.

Написах на листа си „фотография“.

— Не бях свършил — отбеляза той. — Имам цяла колекция за една авторка от „иЗайн“, която си въобразява, че е правилно да се консумира биохрана, която тайно пише стихове и която потръпва от ужас при мисълта, че може да се наложи да избира между Станфорд, Йейл и... кой беше онзи големият с „Х“?

Облещих се насреща му, смаяна как улучи право в целта. Останах с впечатлението, че не е случайно попадение. Той знаеше. Искях да разбера откъде — и то веднага.

— Само че няма да отидеш в нито един от тях.

— Няма ли? — попитах, без да се замислям.

Той закачи като с кука седалката на стола ми и ме дръпна към себе си. Поколебах се дали да се дръпна и да издам страха си, или да

не предприемам нищо и да се престоря на отегчена. Избрах второто.

— Макар че копнееш да учиш и на трите места, мислено ги презираш, понеже са адски банално постижение. Обичаш да съдиш критично и това е третият ти голям недостатък.

— А кой е вторият? — попитах с тиха ярост. Кой беше този тип? Да не би всичко да беше някаква неприятна шега?

— Не умееш да се доверяваш. Не, вземам си думите назад. Доверяваш се, но не на когото трябва.

— А първият ми недостатък? — настоях да узная.

— Държиш живота на къса каишка.

— Какво ще рече това?

— Страхуваш се от онова, което не можеш да контролираш.

Косъмчетата на тила ми настръхнаха, а температурата в стаята сякаш падна под нулата. В друг случай веднага бих отишла при Тренера и бих поискала да ме сложи да седна другаде. Обаче не исках Пач да си въобразява, че може да ме сплашва и притиска. Изпитвах ирационална нужда да се защитя и веднага реших, че няма да отстъпя, преди и той да отстъпи.

— Гола ли спиш? — попита той.

За малко да хлъцна, но се овладях.

— Ти си последният човек, на когото бих казала.

— Ходила ли си на психоаналитик?

— Не — излъгах. — Истината беше, че ходех на консултации при училищния психолог д-р Хендриксън. Не беше по мой избор и не ми се обсъждаше.

— Вършила ли си нещо незаконно?

— Не. — Карането с превишена скорост от време на време не се броеше. Не и пред него. — Защо не ми зададеш нормален въпрос? Например... каква музика обичам?

— Няма да питам неща, които мога да отгатна.

— Не знаеш каква музика слушам.

— Барокова. При теб всичко е въпрос на ред, на контрол. Бас ловя, че свириш... на виолончело? — Каза го така, сякаш измъкна въпроса от въздуха.

— Грещиш. — Поредната лъжа, само че от тази по кожата ме полази ледена тръпка. Кой беше той всъщност? След като знаеше, че свирия на чело, какво ли още знаеше?

— Какво е това? — потупа Пач с химикалката си от вътрешната страна на китката ми. Дръпнах се инстинктивно.

— Родилно петно.

— Прилича ми на белег. Склонна ли си към самоубийство, Нора? — Очите му се взряха в моите и аз усетих смеха му. — Родителите ти заедно ли са, или са разведени?

— Живея с мама.

— А къде е тате?

— Татко почина миналата година.

— Как умря?

Трепнах.

— Убиха го. Това е лично, ако нямаш нищо против.

Миг мълчание и острият поглед на Пач сякаш малко поомекна.

— Сигурно ти е тежко. — Звучеше искрен.

Звънецът удари, Пач стана и се запъти към вратата.

— Чакай! — провикнах се подире му. — Ей, ако обичаш! — Беше почти на вратата. — Пач! Аз нищо не научих за теб.

Той се обърна и се приближи до мен. Хвана ръката ми и надраска нещо, преди да успея да се дръпна.

Погледнах надолу към седемте цифри с червено мастило на дланта си и ги стиснах в юмрук. Искаше ми се да му кажа хич да не се надява, че телефонът му ще звъни тази вечер. Искаше ми се да му кажа, че той е виновен, задето през цялото време само той беше питал. Много неща ми се искаше да направя, но само стоях безмълвна, сякаш не умеех да си отварям устата.

— Довечера съм заета — успях да проговоря най-накрая.

— И аз — ухили се той и си тръгна.

Стърчах като закована на мястото си и се опитвах да смеля случилото се. Нарочно ли изхаби цялото време да разпитва мен? За да се проваля? Да не си въобразяваше, че една сияйна усмивка ще оправи работата? Да, казах си, точно това си въобразява.

— Няма да ти се обадя! — провикнах се подире му. — За нищо на света!

— Написа ли си рубриката за утре? — Беше Ви. Приближи се, като си нахвърляше бележки в тефтера, който носеше навсякъде. — Мислех си моята рубрика да е за несправедливото разпределяне по

чиновете. Падна ми се да седя до момиче, което призна, че днес сутринта си е сложило последната маска против въшки.

— А това е моят нов партньор — посочих гърба на Пач в коридора. Имаше дразнещо самоуверена походка, каквато обикновено върви в комплект с избелели фланелки и каубойска шапка. Пач не носеше нито едно от двете. Носеше тъмни джинси, тъмна фланела без яка и тъмни боти.

— Повтарачът ли? Явно не е учил както трябва първия път. И втория. — Ви ме изглежда многозначително. — Третият път е вълшебен.

— Тръпки ме побиват от него. Знаеше каква музика слушам. Без никакви заобикалки направо изстреля „барокова“ — неумело изимитирах аз тихия му глас.

— Може да е налучкал.

— Знаеше... и други неща.

— Какви например?

Отроних въздишка. Той знаеше повече, отколкото ми беше приятно да призная.

— Например как да ми лази по нервите — казах на края. — Ще кажа на Тренера да ни размести.

— Пробвай. Добре ще ми се отрази едно свежо материалче. „Десетокласничка отвърща на удара.“ Или още по-добре: „Шамар за реформата в клас“. Ммм, това ми харесва!

В крайна сметка аз отнесох шамара. Тренера категорично отхвърли молбата ми да ме премести. Явно бях вързана за Пач.

Засега.

ВТОРА ГЛАВА

Двете с мама живеем в покрайнините на Колдуотър, в селска къща от осемнайсети век, в която отвсякъде духа. Това е единствената къща на Хоторн Лейн, а най-близките ни съседи са почти на километър и половина разстояние. Понякога се питам дали човекът, построил къщата, си е давал сметка, че от всички възможни парцели е избрал самия център на любопитно атмосферно явление, което сякаш изсмуква цялата мъгла от крайбрежието на Мейн и я мести в нашия двор. И в този момент сградата беше обвита от сумрак, сякаш бе обсадена от избягали бродещи духове.

Цяла вечер не станах от кухненския стол в компанията на задачите по алгебра и на Доротея, нашата домашна помощница. Мама работи за търга „Хюго Реналди“, където координира търговете за имоти и за антики по цялото Източно крайбрежие. Тази седмица беше в северната част на щата Ню Йорк. Работата ѝ беше свързана с доста пътуване, затова плащаше на Доротея да готви и да чисти, но съм съвсем сигурна, че с дребнички букви в трудовата характеристика на Доротея беше описано и задължението да ме контролира бдително като родител.

— Как беше в училище? — попита Доротея с лек германски акцент. Стоеше на мивката и остъргваше препечена лазаня от една керамична тава.

— Имам нов партньор за часа по биология.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Досега Ви ми беше партньор.

— Хммм. — Последва нова порция здраво търкане и меката плът на предмишницата на Доротея се разклати. — Значи е лошо.

Съгласих се с въздишка.

— Разкажи ми за новия си партньор. Какво е това момиче?

— Той е висок, тъмен и дразнещ.

И зловещо затворен. Очите на Пач бяха черни топчета. Всичко забелязваха и нищо не издаваха. Не че аз исках да узная повече за Пач.

След като не ми допаднаше онова, което се виждаше на повърхността, едва ли щеше да ми хареса и другото, което се спотайваше някъде надълбоко.

Само дето не беше точно така. Много от видяното ми допадна. Издължени и тънки мускули на ръцете, широки, но спокойни рамене, и усмивка, която беше от части игрива, отчасти съблазнителна. Намирах се в неловко съглашение със самата себе си, докато се опитвах да пренебрегна нещо, което започваше да ми се струва неустойимо.

В девет часа Доротея приключи за вечерта и заключи на излизане. Присветнах с лампите на верандата два пъти за довиждане и явно светлината беше успяла да пробие мъглата, понеже тя ми отвърна с клаксона. Останах сама.

Заех се с опис на чувствата, които се вихреха вътре в мен. Не бях гладна. Не бях изморена. Дори изобщо не се чувствах самотна. Обаче мъничко се притеснявах за заданието по биология. Казах на Пач, че няма да му се обадя и допреди шест часа наистина така смятах. Сега обаче ме глождеше единствено нежеланието да се проваля. Биологията беше най-трудният ми предмет и успехът ми се колебаеше проблемно между пет и шест. А в съзнанието ми точно това беше разликата между пълна и частична стипендия в бъдеще.

Отидох в кухнята и вдигнах телефона. Погледнах към онова, което все още беше останало от седемте цифри, изписани върху дланта ми. Тайничко се надявах Пач да не вдигне. Ако го нямаше или не искаше да ми съдейства за задачата, можех да използвам този факт срещу него и да убедя Тренера да ни размести. Обнадеждена набрах номера му.

Пач вдигна на третото позвъняване.

— К'во става?

— Обаждам се да попитам дали може да се срещнем тази вечер — казах делово. — Сигурно си зает, но...

— Нора. — Пач произнесе името ми, все едно беше финал на някакъв анекдот. — Нали уж нямаше да ми се обадиш. За нищо на света.

Мразех се, задето си престъпвам думата. Мразех и Пач, задето ми го натякваше. Мразех и Тренера, и откачените му задачи. Отворих уста с надеждата оттам да излезе нещо умно.

— Е? Може ли да се срещнем, или не?

— Ами, оказва се, че не мога.

— Не можеш или не искаш?

— В момента играя бiliarд. — Долових усмивката в тона му. — Много важна партия бiliarд.

Съдейки по шума, който се чуваше край него, явно ми казваше истината — за бiliarда. Спорно беше обаче дали бiliarдът е по-важен от моето задание.

— Къде си? — попитах.

— В игралната зала на Бо. Не е място за теб.

— Тогава да поговорим по телефона. Приготвила съм списък с въпроси...

Той ми затвори.

Взирах се в телефона невярващо, после откъснах празен лист от тетрадката си. На първия ред написах „кретен“. На долния ред добавих: „Пуши пури. Ще умре от рак. Дано да е скоро. В отлична физическа форма е“.

Незабавно задрасках последното наблюдение, докато стана нечетливо.

Часовникът на микровълновата примигна и показа 9:05. Явно можех да избирам между две неща. Или трябваше да изфабрикувам интервюто си с Пач, или трябваше да отида в игралната зала на Бо. Първата възможност можеше и да ми се стори изкусителна, ако успеях да заглуша гласа на Тренера в главата си, който предупреждаваше, че ще провери достоверността на всички отговори. Не знаех достатъчно за Пач, за да си съчиня всичко от край до край. А втората възможност? Изобщо не ме изкушаваше.

Отлагах решението достатъчно дълго, за да се обадя на майка си. Част от уговорката ни заради нейната свързана с толкова пътуване работа беше да се държа отговорно, а не като дъщеря, която някой трябва не прекъснато да наглежда. Харесвах свободата си и не исках да давам на мама никакво основание да се хване на по-ниско платена работа наблизко, само за да ме държи под око.

На четвъртото позвъняване се включи гласовата й поща.

— Аз съм — казах, — просто се отчитам. Имам да си довърша домашното по биология, после си лягам. Обади ми се утре на обяд, ако искаш. Обичам те.

След като затворих, намерих в едно чекмедже в кухнята монета от двайсет и пет цента. Най-добре е човек да повери трудните решения на съдбата.

— Ако е ези, ще отида — осведомих профила на Джордж Вашингтон, — ако е тура, ще си остана вкъщи. Подхвърлих монетата във въздуха, натиснах я върху дланта си и се осмелих да надзърна. Сърцето ми тупна веднъж повече и аз си казах, че не съм сигурна какво означава това.

— Нещата вече не са в моите ръце — заявих.

Решена да приключа възможно най-бързо, грабнах картата от хладилника, взех си ключовете и изкарах на заден своя фиат „Спайдър“ от алеята пред къщи. Колата сигурно с била симпатична през 1979 година, само че аз не бях безумен фен нито на шоколадовокафявата боя, нито на ръждата, плъзнала безпрепятствено по задния калник, нито на напуканата бяла кожа на седалките.

Оказа се, че игралната зала на Бо е по-далеч, отколкото ми се иска — местенцето беше сгушено близо до брега на половин час път с кола. Разгърнала картата върху волана, най-сетне паркирах фиата на паркинга зад голяма сивкава сграда със светец надпис „Игрална зала на Бо, пейнтбол на Мад Блек и билиардна зала на Оз“. Стените бяха покрити с графити, а основата им беше осеяна с фасове. По всичко личеше, че заведението ще е пълно с бъдещи студенти в Бръшляновата лига и образцови граждани. Постарах се да се настроя приповдигнато и нехайно, но коремът ми малко се стегна. Два пъти проверих дали съм заключила всички врати и се запътих вътре.

Наредих се на опашката и зачаках да мина през охраната. Докато групата пред мен плащаше, аз се шмугнах покрай тях и се запътих към лабиринта от ревящи сирени и мигащи светлини.

— Да не мислиш, че на теб ти се полага безплатно? — кресна дрезгав от цигари глас.

Завъртях се и примигнах срещу покрит с татуировки касиер.

— Не идвам да играя — отговорих. — Търся един човек.

— Ако искаш да минеш покрай мен, ще си платиш — изръмжа мъжът. — Положи ръце върху плота, на който с тиксо беше залепен ценоразпис — дължах петнайсет долара, само в брой.

Нямах толкова пари в брой. А дори да имах, нямаше да ги похарча за неколкominутен разпит на Пач относно личния му живот.

Усетих прилив на гняв заради разместването в клас и заради това, че изобщо се наложи да дойда на това място. Трябваше само да намеря Пач, после щяхме да поговорим навън. Нямах да допусна да бия толкова път и да си тръгна с празни ръце.

— Ако не се върна след две минути, ще платя петнайсет долара — казах. Преди да премисля по-добре или да проявя малко повече търпение, направих нещо крайно нетипично за мен — шмугнах се под въжетата. И не спрях дотук. Бързо тръгнах да обикалям залата, оглеждайки се за Пач. Не можех да повярвам, че постъпвам така, но бях като снежна топка, която лавинообразно набира скорост и мощ с всяка секунда. В онзи момент исках само да открия Пач и да се измъкна оттам.

Касиерът тръгна след мен и се провикна:

— Ей!

След като се уверих, че Пач не е на приземния етаж, хукнах надолу, следвайки табелите за билиардната зала. В основата на стълбите мъжделиви лампи осветяваха няколко маси за покер, до една пълни. Под ниския таван се бяха събрали облаци дим от пури, плътни като мъглата около къщи. Между масите за покер и бара имаше редица билиардни маси. Пач се беше проснал напърно на най-отдалечената от мен и се опитваше да направи труден заобикалящ удар.

— Пач! — провикнах се.

В мига, в който извиках, той удари с щеката си и я заби в покритието на масата. Рязко вдигна глава. Погледна ме със смесица от изненада и любопитство.

Касиерът изтопурка по стълбите зад мен и ме стисна за рамото:

— Горе. Веднага!

Устните на Пач се разтеглиха в поредната почти незабележима усмивка. Трудно ми беше да определя дали е подигравателна, или приятелска.

— Тя е с мен.

Явно думите повлияха донякъде на касиера, защото хватката му поотслабна. Преди да успее да размисли, аз издърпах ръката си и се запровирах между масите към Пач. Направих първите няколко крачки отривисто, но колкото повече доближавах към него, толкова повече губех увереност.

Веднага долових у него нещо различно. Не можех да определя точно какво, но го усетих като електрически ток. Повече враждебност? Повече самоувереност.

Повече свобода да бъде, какъвто е. Черните му очи силно ми въздействаха. Бяха като магнити, които се лепваха за всяко мое движение. Преглътнах предпазливо и се помъчих да не обръщам внимание на колебливия стъп, който танцуваше коремът ми. Не можех да посоча конкретно, но нещо у Пач не беше каквото трябва. Нещо не беше нормално. Нещо не беше... безопасно.

— Извинявай, че ти затворих — каза Пач, когато се доближи до мен. — Тук, долу, сигналът е слаб.

Да бе!

Пач наклони глава, с което показва на останалите да си вървят. Настана неловко мълчание, преди някой изобщо да помръдне. Първият тип, който си тръгна, ме блъсна по рамото, докато минаваше покрай мен. Направих крачка назад, за да запазя равновесие, и вдигнах очи тъкмо навреме, за да срещна студените погледи на останалите двама играчи, които си тръгнаха.

Страхотно. Не бях виновна, че Пач ми е партньор.

— Осма топка? — попитах го с извити вежди и се постарях да звуча самоуверена и в свои води на това място. Може би той имаше право и игралната зала на Бо не беше подходящо място за мен. Което обаче не значеше, че ще хукна към изхода. — Колко високи са залозите?

Усмивката му се разшири. Този път бях съвсем сигурна, че ми се подиграва.

— Не играем за пари.

Сложих чантата си в края на масата.

— Жалко. Тъкмо щях да заложа всичко, което имам, срещу теб. — Вдигнах листовите с домашното, на които бях написала два реда. — Няколко бързи въпроса и изчезвам.

— Кретен? — прочете Пач на глас и се облегна на щеката си. — Рак на белия дроб? Това някакво пророчество ли е?

Размахвах домашното във въздуха.

— Допускам, че и ти имаш принос за тази атмосфера. Колко пури пушиш на вечер? Една? Две?

— Не пуша. — Звучеше искрен, но не му се вързах.

— Хммм — изсумтях и оставих листовите между осма топка и лилавата четвърта. Неволно бутнах лилавата топка, докато пишех на третия ред: „Със сигурност пури“.

— Обърка играта — отбеляза Пач все още усмихнат.

Срещнах погледа му и не се сдържах, отвърнах на усмивката му — за кратко.

— Не в твоя полза, надявам се. Коя е най-голямата ти мечта? — Гордеех се с този въпрос, защото знаех, че ще го озадача. Изискваше предварително обмисляне.

— Да те целуна.

— Не е смешно — отговорих, без да откъсвам очи от неговите, доволна, че не заекнах.

— Не е, обаче ти се изчерви.

Приседнах отстрани на масата и се постарях да си придам равнодушен вид. Кръстосах крака и използвах коленете си като подложка за писане.

— Работиш ли?

— Разчиствам масите в „Бордърлайн“ — най-добрият мексикански ресторант в града.

— Религия?

Въпросът не го изненада, но и не преливаше от радост.

— Нали каза няколко бързи въпроса? А този е вече четвъртият.

— Религия? — настоях по-твърдо.

Пач замислено поглади брадичката си с ръка.

— Не е религия, а е... култ.

— Ти си последовател на култ, така ли? — Твърде късно си дадох сметка, че звуча учудено, а не биваше.

— Оказа се, че ми трябва едно хубаво женско жертвоприношение. Смятах да я подмамя най-напред да ми се довери, но ако вече си готова...

И последната следа от усмивка се стопи от лицето ми.

— Не ме впечатляваш.

— Дори не съм започнал да се старая.

Надигнах се от масата и застанах до него. Беше цяла глава по-висок от мен.

— Ви ми каза, че си от горните класове. Колко пъти са те късали по биология в десети клас? Веднъж? Два пъти?

— Ви не ми е говорителка.

— Отричаш ли, че са те късали?

— Казвам само, че миналата година не ходих на училище. —
Очите му ми се надсмиваха, но това само засили решимостта ми.

— Да не си кръшкач?

Пач остави щеката си върху билиардната маса и ме повика с извит показалец. Не се приближих.

— Да споделя ли една тайна? — попита ме поверително. — Не съм ходил на училище досега. Още една тайна? Не е толкова тъпо, колкото очаквах.

Лъжеше. Всички ходят на училище. Имаше си закони. Баламосваше ме, за да ме ядоса.

— Мислиш, че те лъжа — каза той и се подсмихна.

— Никога ли не си ходил на училище? Ако е вярно, ако казваш истината, макар да се съмнявам, защо реши да се запишеш тази година?

— Заради теб.

Прониза ме импулсивен страх, но си напомних, че точно това цели Пач. Не отстъпих и се постарях да си придам ядосан вид. Все пак ми трябваше известно време, преди да съм в състояние да продумам:

— Това не е истински отговор.

Явно беше направил крачка напред, понеже неочаквано единствената преграда между телата ни се оказа тъничък слой въздух.

— Очите ти, Нора. Тези студени, светлосиви очи се оказаха удивително неустойими. — Наклони глава настрани, сякаш искаше да ме изучи от нов ъгъл. — И тези убийствени плътни устни.

Слисах се не толкова от казаното от него, колкото от онази своя частица, която откликна положително. Дръпнах се назад.

— Край. Тръгвам си.

Обаче едва изрекла думите, осъзнах, че не са истина. Усетих порив да кажа още нещо. Поразрових оплетените мисли в главата си и се опитах да открия какво усещах, че трябва да кажа. Защо беше толкова насмешлив и защо се държеше така, сякаш бях направила нещо, с което да го заслужа?

— Явно ти е известно всичко за мен — изстрелях аз и едва ли можех да се изразя по-слабо. — Дори повече, от колкото би трябвало. Изглежда знаеш точно какво да кажеш, за да се почувствам неудобно.

— Ти ме улесняваш.

Искрица гняв се възпламени в мен.

— Значи признаваш, че го правиш нарочно, така ли?

— Кое?

— Ами това... че ме предизвикваш.

— Кажи пак „предизвикваш“. Устата ти изглежда толкова съблазнително, когато го правиш.

— Край. Довърши си билиярда. — Грабнах щеката от масата и му я натиках в ръцете. Той не я взе.

— Не ми е приятно да седя на един чин с теб — заявих. — Не ми харесва да сме в един екип. Не ми допада снисходителната ти усмивка. — Челюстта ми потрепна — обикновено ставаше така, когато лъжех. Зачудих се дали и в момента лъжа. Ако беше така, прииска ми се да се сритам. — И ти не ми харесваш — троснах се възможно най-убедително и притиснах щеката към гърдите му.

— Радвам се, че Тренера ни сложи да седим заедно — отвърна той. Долових съвсем лека ирония в думата „тренир“, но не се сещах какво може да е скритото значение. Този път Пач си взе щеката.

— Действам това да се промени — уверих го.

Пач намери това за толкова смешно, че усмивката разкри чак зъбите му. Пресегна се към мен и преди да успея да се дръпна, разплете нещо от косата ми.

— Хартийка — обясни той и я пусна на земята. В този момент забелязах някакъв знак на китката му. Отначало го взех за татуировка, но като се вгледах по-внимателно, установих, че е червеникавокафяво и леко издуто родилно петно. Приличаше на петно от боя.

— Неприятно място за родилно петно — отбелязах, немалко смутена от толкова сходното местоположение на белега с моя.

Пач нехайно, но явно дръпна ръкава си над китката.

— Предпочиташ да е на по-интимно място ли?

— Никъде не го предпочитам. — Не бях сигурна как са прозвучали думите ми, затова опитах отново: — Пет пари не давам, дори изобщо да го нямаше. — Опитах трети път: — Просто не ме интересува родилното ти петно и точка.

— Други въпроси? — попита той. — Коментари?

— Не.

— Тогава ще се видим в часа по биология.

Зачудих се дали да не му кажа, че повече няма да ме види, но не ми се искаше да престъпвам думата си два пъти за един ден.

* * *

По-късно през нощта нещо изскърца и ме събуди. Заровила лице във възглавницата, застинах неподвижно, но нащрек. Мама отсъстваше от града най-малко веднъж месечно по работа, затова бях свикнала да спя сама и от месеци не ми се бяха счували стъпки по коридора към стаята ми. Истината беше, че никога не се чувствах съвсем сама. Веднага след като татко беше застрелян в Портланд, докато купувал подарък за рождения ден на мама, в живота ми се появи странно присъствие. Все едно някой кръжеше край моя свят и ме наблюдаваше от разстояние. Отначало това призрачно присъствие ме плашеше, но понеже от него не произлезе нищо лошо, страхът ми малко по малко се уталожи. Запитах се дали няма някакво космическо послание в начина, по който се чувствам. Може би духът на татко беше наблизо. Мисълта обикновено ми носеше утеха, но не и тази вечер. Усещах присъствието като лед върху кожата си.

Извърнах глава съвсем лекичко и забелязах някаква сянка, просната напърно на пода. Обърнах се светкавично с лице към прозореца, защото прозирното лунно сияние беше единствената светлина, която можеше да очертае сянка. Само че там нямаше нищо. Притиснах възглавницата към себе си и си казах, че сигурно облак е минал пред луната. Или пък вятърът е подмятал някакъв боклук. Въпреки това изчаках няколко минути пулсът ми да се успокои.

Докато събера смелост да стана от леглото, дворът под прозореца ми отново бе притихнал и спокоен. Единственият шум беше стърженето на клоните по къщата и силното туптене на собственото ми сърце.

ТРЕТА ГЛАВА

Тренера Макконахи стоеше до черната дъска и не спираше да дърдори за нещо, но моите мисли се рееха далеч от сложнотиите на естествените науки.

Мъчех се да формулирам причините, поради които двамата с Пач не може да продължаваме да бъдем екип, и съставях списък на гърба на стар въпросник. Канех се веднага след края на часа да запозная Тренера с аргументите си. „Неотзивчив при изпълнение на задачите“, „слаба заинтересованост към работата в екип“, ето това написах.

Но всъщност най-силно ме безпокояха нещата, които липсваха от списъка. Местоположението на родилното петно на Пач ми се струваше зловещо, наплашена бях и от случилото се на прозореца ми предишната нощ. Не подозирах категорично Пач, че ме шпионира, но не бих могла да пренебрегна съвпадението, че със сигурност бях видяла някой да наднича през прозореца на спалнята ми броени часове след срещата ми с Пач.

При мисълта, че Пач може би ме следи, бръкнах в предното отделение на раницата си, извадих от шишенцето две хапчета желязо и ги глътнах целите. Заседнаха на гърлото ми за кратко, но после си проправиха път надолу.

С крайчето на окото си забелязах извитите вежди на Пач.

Запитах се дали да не му обясня, че имам анемия и вземам желязо на хапчета няколко пъти дневно, особено когато съм под напрежение, но реших да не го правя. Анемията не беше опасно за живота заболяване... стига редовно да приемах желязо. Не бях чак такава параноичка, че да подозирам Пач в желание да ми навреди, но болестта ми се стори уязвимо място, което е по-уместно да скрия от него.

— Нора?

Тренера стоеше в предната част на стаята, разперил ръце в жест, който показваше, че той очаква едно — моя отговор. По бузите ми нагоре бавно плъзна топлина.

— Бихте ли повторили въпроса? — помолих.

Класът се изкиска.

— Кои качества те привличат у евентуален полов партньор? — попита Тренера леко раздразнено.

— Евентуален полов партньор ли?

— Хайде, нямаме цял следобед на разположение.

Чух Ви да се смее зад мен.

Гърлото ми се стегна.

— Искате да изредя качествата на...

— На евентуален полов партньор... Да, ще ни бъде от полза. Сподели.

Неволно метнах кос поглед към Пач. Той се беше облегнал преспокойно на стола си, почти прегърбен, но не съвсем, и ме оглеждаше доволно. Удостои ме с пиратската си усмивка и изрече само с устни: „Чакаме“.

Сложих ръце върху масата с надеждата да изглеждам по-овладяна, отколкото се чувствах.

— Никога досега не съм се замисляла за това.

— Ами мисли бързо.

— Бихте ли попитали първо някой друг?

Тренера посочи нетърпеливо вляво от мен:

— Ти кажи, Пач.

За разлика от мен Пач отговори уверено. Беше застанал с леко наклонено към моето тяло и броени сантиметри дяляха колената ни.

— Интелигентна. Привлекателна. Уязвима.

Тренера пишеше прилагателните на дъската.

— Уязвима ли? Защо? — попита.

— Това има ли нещо общо с раздела, който изучаваме в момента? — обади се Ви. — Понеже в текста не откривам нищо за желаните качества на евентуален полов партньор.

Тренера спря да пише, колкото да погледне през рамо:

— Всяко животно на планетата привлича полови партньори с цел възпроизводство. Жабите издуват телата си. Мъжките горили се бият по гърдите. Виждали ли сте как мъжкият омар се повдига на връхчетата на крачетата си и щрака с щипки, за да привлече вниманието на женската? Привличането е първият елемент от

възпроизводството при животинските видове, включително при хората. Защо не ни представите своя списък, госпожице Скай?

Ви вдигна пет пръста:

— Красив, богат, отстъпчив, свирепо покровителствен и съвсем мъничко опасен. — След всяко прилагателно тя сгъваше по един пръст.

Пач се изсмя тихичко:

— Проблемът с привличането при хората е, че не се знае дали ще бъде взаимно.

— Отлично наблюдение — похвали го Тренера.

— Хората са уязвими — продължи Пач, — защото могат да бъдат наранени. — В този миг коляното му удари моето. Аз се дръпнах и дори не посмях да се замисля какво ли иска да каже с този жест.

Тренера кимна.

— Сложността на привличането — и на възпроизводството — при хората е една от особеностите, по които те се отличават от другите видове.

При тези думи като че ли дочух леко сумтене от страна на Пач, но звукът беше съвсем слаб и не бях сигурна.

— От зората на времето — продължи Тренера — жените са били привличани към мъже със силно изразени умения да оцеляват — например интелигентност и физическа сила, защото е най-вероятно мъже с такива качества да осигурят вечерята. — Тренера изпъна палци във въздуха и се ухили. — Вечеря е равно на оцеляване, хора.

Никой не се засмя.

— По същия начин красотата пък привлича мъжете, защото тя е признак на здраве и младост — какъв смисъл има да се чифтосваш с болнава жена, която няма да успее да отгледа деца. — Тренера бутна очилата си по-нагоре на носа и се подсмихна.

— Това е толкова сексистко! — възпротиви се Ви. — Кажете нещо, което да се отнася до жената през двайсет и първи век.

— Ако подходите към проблема за възпроизводството от научно гледище, госпожице Скай, ще видите, че децата са ключът към оцеляването на нашия вид. Колкото повече деца имате, толкова по-голям ще бъде приносът ви към генофонда.

Направо чух как Ви извива очи нагоре от досада.

— Мисля, че най-накрая се доближихме до днешната тема — сексът.

— Почти — изпъна показалец Тренера. — Преди секса е привличането, а преди привличането е езикът на тялото. Трябва да покажете на евентуален партньор, че проявявате интерес към него, но без да сте многословни. — Тренера посочи до мен: — Добре, Пач, да кажем, че си на парти. Пълно е с всякакви момичета: брюнетки, блондинки, червенокоски и няколко момичета с черна коса. Някои са разговорливи, други изглеждат стеснителни. Намерил си едно момиче, което отговаря на описания от теб профил — привлекателна, интелигентна и уязвима. Как ще ѝ покажеш, че проявяваш интерес?

— Ще я отделя от останалите. Ще поговоря с нея.

— Хубаво. А сега големият въпрос — как ще разбереш, че тя е навита и че иска да продължиш нататък?

— Ще я изучавам — отговори Пач. — Ще разбере какво чувства и мисли. Тя няма да ми го каже направо, затова трябва да си държа очите на четири. Дали обръща тялото си към мен... Дали приковава погледа ми, а после отмества очи... Дали хапе устни и си играе с косата си, както прави Нора в момента...

В стаята избухна смях. Отпуснах ръце в скута си.

— Навита е — отбеляза Пач и отново побутна коляното ми. И аз взех, че се изчервих.

— Много добре! Много добре! — въодушевено го похвали Тренера и се усмихна широко на съсредоточеното ни внимание.

— Кръвоносните съдове по лицето на Нора се разширяват и кожата ѝ се затопля — каза Пач. — Знае, че я преценяват. Вниманието ѝ е приятно, но не е сигурна как да реагира.

— Не се изчервявам.

— Нервна е — отбеляза Пач. — Докосва ръката си, за да отвлече вниманието от лицето си и да го отклони надолу, към фигурата си или пък към кожата си. И двете са сериозни търговски предимства.

За малко да се задавя! „Той се майтапи! — казах си. — Не, луд е!“ Нямах никакъв опит с ненормалници и явно си личеше. Имах чувството, че през повечето време, което бях прекарала заедно с Пач, го зяпах с отворена уста. Ако изобщо хранех някакви илюзии, че ще успея да го настигна, трябваше да измисля нов подход.

Залепих длани за масата, вирнах високо брадичка и се опитах да си придам вид на човек, който все още е съхранил някакво достойнство.

— Това е нелепо.

Пач протегна ръка настрани подчертано многозначително и я положи върху облегалката на стола ми. Имах странното чувство, че това е заплаха, насочена изцяло към мен, и че на него не му пука и не го интересува как реагира класът. Смееха се, но той явно не ги чуваше, приковал толкова целеустремено погледа ми със своя, че сякаш бе изваял наш малък личен свят, в който никой друг нямаше достъп.

„Уязвима“, изрече той само с устни.

Притиснах глезени към краката на стола си, рязко се наведох напред и усетих как ръката му пада от облегалката на стола ми. Не бях уязвима.

— Ето гледайте! — оповести Тренера. — Биология в действие.

— Вече може ли да поговорим за секса? — обади се Ви.

— Утре. Прочетете седма глава и се подгответе най-напред да дискутираме.

Чу се звънецът и Пач избута стола си назад.

— Беше забавно. Да го направим отново някой път.

И преди да успея да отвърна с нещо по-смислено от „Не, благодаря“, той се шмугна зад мен и излезе през вратата.

— Започвам да събирам подписка за уволнението на Тренера — заяви Ви, приближавайки до моята маса. — Какво беше това в час днес? Евтино и скапано порно. Че той за малко да ви просне двамата с Пач върху масата, да ти свали дрехите и да ви накара да се залавяте за сериозната работа...

Приковах я с поглед, който трябваше да казва: „Как мислиш, имам ли нужда да ми го припомняш?“.

— Добре де — отстъпи назад Ви.

— Трябва да поговоря с Тренера. Ще се видим до твоето шкафче след десет минути.

— Дадено.

Запътих се към бюрото на Тренера, където той се беше привел и четеше някаква книга за баскетбол. От начало заради всички знаци „О“ и „Х“ ми се стори, че си играе на морски шах.

— Здравсти, Нора — поздрави той, без да вдига поглед. — Какво мога да направя за теб?

— Искам да ви кажа, че новото разпределение по чиновете и новият учебен план ме карат да се чувствам неловко.

Тренера избути стола си назад и сплете ръце на тила си.

— На мен разместването ми харесва. Почти колкото ми харесва мъжката схема за съботния баскетболен мач, над която работя в момента.

Сложих едно копие от училищния кодекс за поведение и за правата на учениците върху книгата му.

— По закон нито един ученик не трябва да се чувства застрашен на училищна територия.

— Ти застрашена ли се чувстваш?

— Чувствам се неловко. И искам да ви предложа разрешение. — Тренера не ме прекъсна, затова си поех дъх по-уверено. — Ще стана наставник на когото и да е ученик от вашите групи по биология, ако отново ме сложите да седна до Ви.

— Пач има нужда от наставник.

Едва се сдържах да не скръцна със зъби.

— Така всичко губи смисъл.

— Видя ли го днес? Участваше в обсъждането. Цяла година не съм го чувал да обели нито дума, но след като го сложих до теб, хоп! Успехът му ще се подобри.

— А този на Ви ще падне.

— Така става, когато не можеш да погледнеш настрани и да ти кажат правилния отговор — отбеляза той сухо.

— Проблемът на Ви е, че не е достатъчно старателна. Ще ѝ помогна.

— Не може. — Тренера погледна часовника си и каза: — Закъснявам за среща. Приключихме ли?

Напрегнах мозъка си за още някакъв довод, но явно вдъхновението ми току-що беше секнало.

— Да изпробваме новото разместване в клас още няколко седмици. А колкото до това да станеш наставник на Пач, говорех съвсем сериозно. Разчитам на теб.

Без да дочака отговора ми, Тренера си засвири мелодията на куиз шоуто „Джепарди“ и се изсули през вратата.

* * *

Към седем небето се беше смръщило до мастиленосиньо и аз дръпнах ципа на палтото си, за да се стопля. Двете с Ви вървахме от киното към паркинга, след като току-що бяхме гледали „Жертвоприношението“. Аз отговарях за филмовите рецензии в „иЗайн“ и понеже вече бях гледала всички други филми, които прожектираха в киното, решихме да видим най-новия урбанистичен филм на ужасите.

— Не съм гледала по-откачено нещо — заяви Ви. — Оттук нататък налагам забрана върху всичко, което дори леко намирисва на филм на ужасите.

Устройваше ме. Като се има предвид, че предишната нощ някой се бе спотайвал пред прозореца на спалнята ми и добавянето към това на един напълно развит филмов сюжет за преследвач, който гледахме тази вечер, вече ме караше здравата да се панирам.

— Представяш ли си? Живееш си живота, без изобщо да подозираш, че единствената причина да те държат жив е, понеже искат да те принесат в жертва!

И двете потръпнахме.

— И защо беше този олтар? — продължи тя с толкова дразнещо неведение, че бих предпочела да говорим за жизнения цикъл на гъбите, отколкото за филма. — Защо лошият запали камъка, преди да я върже? Когато чух как плътта ѝ цвърчи...

— Добре! — направо креснах. — Сега накъде?

— Може ли само да отбележа, че ако някой тип ме целуне така, като нищо ще се издрайфам. „Отвратително“ е слаба дума за онова, което ставаше в устата му. Беше грим, нали? Понеже ако някой наистина има такава уста...

— Трябва да предам рецензията до полунощ — прекъснах я.

— А? Добре. Значи към библиотеката? — Ви отключи вратите на своя пурпурен додж „Неон“ от деветдесет и пета. — Ама да знаеш, че си станала ужасно докачлива.

Настаних се на предната седалка.

— Сърди се на филма.

Сърди се на онзи любопитко на прозореца ми снощи!

— Не говоря само за тази вечер. Забелязах, че през последните два дни — закачливо се извиха устните на Ви — след часовете по биология си много кисела.

— Не обвинявай мен, а Пач.

Очите на Ви се стрелнаха към огледалото за обратно виждане. Нагласи го така, че да вижда зъбите си. Облиза ги и направи обиграна усмивка. — Трябва да призная, че тъмната му страна ме привлича.

Хич не ми се искаше да го призная, но Ви не беше единствена. Изпитвах към Пач влечение, каквото не бях изпитвала към друг. Помежду ни имаше някакъв зловещ магнетизъм. В близост до него се чувствах примамена на ръба на опасното. Имах усещането, че всеки момент той може да ме побутне да прекрача границата.

— Като те слушам да говориш така, ми се иска... — Замълчах и се опитах да установя какво точно ме кара да искам нашето влечение към Пач. Нещо неприятно.

— Кажи, че не изглежда готино, и ти обещавам повече никога да не споменавам името му.

Пресегнах се да пусна радиото. Все трябваше да има нещо по-приятно за правене, вместо да си разваляме вечерта, като каним Пач да присъства в нея, макар и абстрактно. Предостатъчно ми беше да седя до него по един час дневно, пет дни в седмицата. За нищо на света нямаше да му посветя и вечерите си.

— Е? — притисна ме Ви.

— Може и да е готин, но аз последна ще забележа. По този въпрос не съм безпристрастен съдебен заседател, съжалявам.

— Какво ще рече това?

— Ще рече, че не мога да си затворя очите за характера му. Колкото и да е красив, не може да го компенсира.

— Не става дума за красота. Той е... наточен. Секси.

Извих отчаяно очи.

Ви натисна клаксона и скочи на спирачката, понеже пред нея спря кола.

— Какво? Не си ли съгласна, или по-грубичките просто не са твой тип?

— Нямам тип — отговорих. — Не съм толкова тесногръда.

Ви се засмя:

— Ти си повече от тесногръда, скъпа — ти си ограничена. Сгърчена. Спектърът ти не е по-широк от някой микроорганизъм на Тренера. Много малко са момчетата в училище — ако изобщо има такива, по които би си паднала.

— Не е вярно — възразих механично. Едва впоследствие се запитах доколко е вярно. Досега никой не ме беше заинтригувал сериозно. Странна ли бях? — Не става дума за момчетата, а за... любовта. Още не съм я намерила.

— Изобщо не става дума за любов — поправи ме Ви, — а за забавление.

Извих вежди със съмнение.

— Да се целувам с някой, когото не познавам... който ми е безразличен... това ли е забавление?

— Май не си внимавала по биология. Става дума за много повече от целуването.

— А! — възкликнах просветено. — Генофондът е достатъчно деформиран и без моя принос.

— Искаш ли да ти кажа кой според мен наистина ще ти се отрази супер?

— Супер ли?

— Да, супер — повтори тя с неприлична усмивка.

— Не особено.

— Твоят партньор.

— Не го наричай така. „Партньор“ звучи прекалено положително.

Ви се набута на тясно място за паркиране близо до входа на библиотеката и угаси двигателя.

— Някога представяла ли си си, че го целуваш? Поглеждала ли си го крадешком, питала ли си се какво ли ще е да се метнеш върху Пач и да притиснеш устата си в неговата?

Измерих я с поглед, който се надявах да изразява ужас и смайване.

— Не си ли?

Ви се ухили широко.

Опитах да си представя какво ще направи Пач, ако му сервират тази информация. Съдейки по малкото, което знаех за него, усещах неприязънта му към Ви, все едно беше материална и можеш да я пипнеш.

— Не става за теб — отсякох.

Тя изстена:

— Внимавай, така само ще ме накараш да го пожелаю още по-силно.

В библиотеката се настанихме на маса на основното ниво, близо до раздела за възрастни. Отворих лаптопа си и написах: „Жертвоприношението — две звезди и половина“. Две и половина може би бяха твърде малко, обаче си имах доста грижи и не се чувствах особено безпристрастна.

Ви отвори пликче с парчета сушена ябълка.

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

Тя надникна в пликчето:

— Ако няма да ядеш, ще трябва аз да ги изям. А наистина не ми се иска.

Ви беше на плодова диета „дъга“: три червени плода на ден, два сини, малко зелени... Взе едно парченце ябълка и го разгледа най-подробно.

— Какъв цвят е? — попитах.

— Противно зелено, тип „да ти се доповръща“, струва ми се — отговори тя.

В този момент на ръба на нашата маса седна Марси Милар, единствената десетокласничка мажоретка в историята на гимназията в Колдуотър. Червеникаворусата ѝ коса беше вързана ниско на две опашници и както обикновено кожата ѝ беше покрита с половин шишенце фон дьо тен. Почти бях сигурна, че съм познала точното количество, понеже от луничките ѝ нямаше и следа. Не бях виждала луничките на Марси от седми клас — годината, през която тя откри фон дьо тена. Имаше не повече от два сантиметра между подгъва на полата и ръба на бельото ѝ... ако изобщо носеше бельо.

— Здравсти, Грамадано — поздрави Марси Ви.

— Здравсти, Кошмарано — отговори Ви.

— Майка ми си търси модели за този уикенд. Плащат по девет долара на час. Реших, че може да те заинтересува.

Майката на Марси е управител на местния универсален магазин и през уикендите тя, Марси и останалите мажоретки представят бански на витрините откъм улицата.

— Много трудно си намира модели за свръх големите размери — отбеляза Марси.

— Имаш храна между зъбите — осведоми я Ви. — Заседнала е между предните два. Май е шоколад...

Марси облиза зъбите си и слезе от масата. Докато се отдалечаваше наперено, Ви пхна пръст в уста и зад гърба на Марси се престори, че повръща.

— Има късмет, че сме в библиотеката — осведоми ме Ви. Има късмет, че не се засякохме на някоя тъмна пресечка, тогава щеше да види. Последен шанс — сушена ябълка?

— Аз съм пас.

Ви отиде да хвърли ябълковия чипс. Няколко минути по-късно се върна с любовен роман. Седна до мен, показва ми корицата на романа и ме увери:

— Някой ден това ще бъдем ние — похитени от полуголи каубои. Какво ли е да целуваш две опърлени от слънцето и покрити с коричка кал устни?

— Мръсно — промърморих и се извърнах.

— Като спомена мръсно... — неочаквано извиси глас тя. — Ето го и нашия човек.

Престанах да тракам по клавиатурата на лаптопа си, колкото да погледна, и сърцето ми спря. Пач стоеше в другия край на помещението на опашката пред заемната. Обърна се, сякаш усети присъствието ми. Очите ни се срещнаха за една, две, три секунди. Аз първа отместих поглед, но не преди той да ме удостои с ленива усмивка.

Сърцето ми затуптя лудешки и аз си наредих да се стегна. Нямаше да тръгна по тази наклонена плоскост. Не и с Пач. Не и ако съм с всички си.

— Да вървим — казах на Ви. Затворих лаптопа и го прибрах в чантата му. Пхнах книгите си в раницата, но успях да съборя няколко.

— Опитвам се да прочета заглавието на книгата в ръката му... — каза Ви. — Чакай малко... „Как да станете преследвач“.

— Не е възможно да си взема такава книга — отсякох аз, макар че никак не бях сигурна.

— Или е това, или е „Как без никакво усилие да излъчвате сексапил“.

— Ш-ш-шт! — изсъсках й.

— Успокой се, не може да ни чуе. Говори с библиотекарката. Записва си книгата.

Уверих се с един бърз поглед натам и съобразих, че ако си тръгнем сега, сигурно ще го срещнем на изхода. И тогава щеше да се наложи да му кажа нещо. Наредих си мислено да се върна на стола и старателно започнах да ровя из джобовете си, без да търся нищо конкретно, докато той си тръгне.

— Не е ли малко страшничко, че е дошъл в библиотеката по същото време като нас? — попита Ви.

— Ти как мислиш?

— Според мен те следи.

— А аз смятам, че е съвпадение. — Не беше съвсем вярно. Ако трябваше да направя списък с десетте най-вероятни места, където можеше да бъде Пач вечер, обществената библиотека нямаше да е сред тях. Библиотеката нямаше да попадне дори в стоте най-вероятни места. Така че какво търсеше тук?

Въпросът беше още по-смущаващ след случилото се предишната вечер. Не го бях споменала на Ви, защото се надявах, че ще избледнее в паметта ми и ще се смали, докато изчезне напълно.

— Пач! — прошепна Ви театрално. — Следиш ли Нора?

Запуших устата ѝ с ръка.

— Престани. Сериозно ти говоря. — Лепнах си строго изражение.

— Бас ловя, че те следи — заинати се Ви и махна ръката ми. — При това със сигурност не му е за пръв път. Обзалагам се, че срещу него дори е издавана ограничителна заповед. Сигурно пише всичко в ученическото му досие.

— Няма да се промъкваме тайно в канцеларията.

— Аз ще отвличам вниманието — много ме бива. Никой няма да те види. Ще бъдем като шпиони.

— Не сме шпиони.

— Знаеш ли му фамилията? — попита Ви.

— Не.

— Знаеш ли нещо за него?

— Не, и искам така да си остане.

— Защо?

— В най-добрите мистерии има труп. А ние нямаме труп.

— Още не! — изписка Ви. Изтърсих от шишенцето в раницата си две хапчета желязо и ги изгълтах наведнъж.

* * *

Ви рязко спря колата си на алеята пред тях малко след девет и половина. Изгаси двигателя и разклати ключовете пред очите ми.

— Няма ли да ме закараш до къщи? — попитах. Само се хабях, защото знаех отговора.

— Има мъгла.

— Не почвай пак...

Ви се ухили до ушите:

— О, боже, само той ти се върти в главата. Не те виня. Лично аз се надявам да го сънувам тази нощ.

— Уф!

— Освен това край вашата къща мъглата винаги е по-гъста — продължи Ви. — Адски ме е страх там по тъмно.

Грабнах ключовете и казах:

— Много ти благодаря.

— Не се сърди на мен, а убеди майка си да се преместите по-близо. Кажй й, че са отворили нов клуб, който се казва цивилизация, и че вие двете трябва да му станете членове.

— И сигурно очакваш да те взема утре за училище?

— Седем и половина ще е идеално. Закуската от мен.

— Дано да е нещо вкусно.

— И да ми пазиш бебчето — потупа тя таблото на колата. — Но не прекалявай с грижите, да не си помисли, че има и по-добро от мен.

Докато пътувах към къщи, позволих на мислите си леко отклонение към Пач. Ви беше права — у него имаше нещо невероятно привлекателно. И невероятно плашещо. Колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах, че нещо у него... не е както трябва. Фактът, че обича да ме дразни, не беше новина, но имаше разлика между това да ми лази по нервите в час и да стигне дотам, че да ме проследи до библиотеката, за да ме изнерви. Не са много хората, които ще си направят този труд... освен ако нямат основателна причина.

По средата на пътя забарабани дъжд, който разкъса тъничката мъгла над пътя. Раздвоила вниманието си между платното и уредите на таблото, потърсих чистачките.

Уличните лампи примигнаха и аз се запитах дали не се задава още по-силна буря. В такава близост до океана времето непрекъснато се променяше и една дъждовна буря бързо можеше да се превърне в потоп със светкавици и гръмотевици. Натиснах газта.

Навън светлините отново примигнаха. Студена тръпка накара кожата на тила ми да настръхне, косъмчетата по ръцете ми също щръкнаха. Шестото ми чувство се превърна в мощен сигнал за тревога. Запитах се дали не се опасявам, че някой ме следи. Не виждах фарове в огледалото за обратно виждане. Отпред също нямаше автомобили. Бях сама и тази мисъл не ме успокои особено. Ускорих до седемдесет.

Намерих чистачките, но те дори на най-бързи обороти не можеха да се справят с пороя. Светофарът пред мен светна жълто. Спрях, огледах се за коли и навлязох в кръстовището.

Чух сблъсъка, преди да видя тъмния силует, който се плъзна по капака на колата.

Изпицях и скочих върху спирачките. Силуетът се стовари върху предното стъкло с разрушителен трясък.

Инстинктивно завъртях волана рязко надясно. Задницата на доджа занесе и аз се завъртях наред кръстовището. Фигурата се търкулна и падна от капака.

Притаила дъх, стисках волана с побелели кокалчета на пръстите. Вдигнах крак от педала. Моторът изхъхри и спря.

Беше се свил на няколко метра встрани и ме наблюдаваше. Изобщо не изглеждаше... пострадал.

Беше облечен целия в черно и се сливаше с мрака, затова не можех да определя как изглежда. Отначало не различих чертите на лицето му, а после си дадох сметка, че е със скиорска маска.

Изправи се и скъси разстоянието помежду ни. Удари с длани стъклото на шофьорската врата. Очите ни се срещнаха през цепките на маската. В неговите сякаш се появи смъртоносна усмивка.

Отново удари с длани и стъклото завибрира помежду ни.

Запалих колата. Опитах да синхронизирам включването на първа скорост, натискането на педала за газта и освобождаването на

съединителя. Двигателят избоботи форсирано, но колата отново изхъхри и угасна.

Отново запалих мотора, но ме разсея неприятно метално стържене. С ужас забелязах, че вратата започна да се огъва. Той... опитваше да я откърти.

Рязко дадох на първа. Обувките ми се плъзгаха по педалите. Двигателят изрева и стрелката на оборотомера отскочи в червения сектор.

Юмрукът му проникна през прозореца наред експлозия от стъкълца. Опипа рамото ми и стисна моята ръка. Извиках прегракнало, стоварих крака си върху педала за газта и освободих съединителя. Доджът шумно потегли. Той остана вкопчен в ръката ми и няколко метра подтичва до колата, преди да ме пусне.

Ускорих, тласкана от прилива на адреналин. Погледнах в огледалото за обратно виждане, за да се уверя, че онзи не ме преследва, после бутнах огледалото настрани. Стиснах здраво устни, за да не се разплача.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Прелетях по „Хоторн“, подминах нашата къща, направих кръг, минах напъряко към „Бийч“ и се насочих обратно към центъра на Колдуотър. Свързах се с Ви с бутон за бързо набиране.

— Случи се нещо... той... аз... изникна изневиделица... доджа...

— Говориш несвързано. Какво?

Избърсах нос с опакото на ръката си. Цялата треперех.

— Изникна изневиделица.

— Кой?

— Той... — Опитах се да свържа мислите си и да ги превърна в думи. — Изскочи пред колата!

— О, боже, боже, боже. Блъснала си елен? Добре ли си? Ами Бамби? — попита Ви с нещо средно между писък и стенание. — Доджът?

Понечих да отговоря, но Ви ме прекъсна:

— Няма значение, застрахован е. Само ми кажи, че бебчето ми не е цялото покрито с еленови крайници? Не е, нали?

Каквото и да се наканех да отговоря, замираше някъде на заден план. Мислите ми бягаха две стъпки по-напред. Елен. Може би щях да успея да представя цялата работа като сблъсък с елен. Искаше ми се да споделя с Ви, но пък не желяех и да ме помисли за луда. Как да обясня, че човекът, когото бях блъснала, стана и се опита да изтръгне вратата на колата? Дръпнах яката си на долу към рамото — не виждах зачервени следи там, където ме беше стискал...

Рязко се опомних. Наистина ли обмислях как да отрека случилото се? Бях сигурна какво видях, не си въобразявах.

— Изкарваш ми акъла! Не ми отговаряш. Еленът не е заседнал между фаровете ми, нали? Нали не караш със залепнал за предницата елен като снегорин?

— Може ли да спя у вас? — Искях да се махна от улицата. От мрака. Рязко си поех дъх, понеже си дадох сметка, че за да стигна до

къщата на Ви, ще трябва да мина през кръстовището, където го бях блъснала.

— Аз съм долу в моята стая — отговори Ви. — Направо влизай. Ще се видим след малко.

Здраво вкопчена във волана, подкарах доджа в дъжда, молейки се на бога да хвана зеленото на светофара на „Хоторн“. Така стана и аз прелетях на висока скорост през кръстовището, вперила поглед право напред, като в същото време крадешком хвърлях поглед встрани към сенките. Нямаше и помен от онзи тип със скиорската маска.

Десет минути по-късно паркирах доджа на алеята пред къщата на Ви. Вратата беше сериозно изкривена, затова се наложи да я изритам, за да изляза. Изскочих от предната врата, втурнах се вътре и бързо слязох по стълбите към мазето.

Ви седеше на леглото си със скръстени крака, разтворена тетрадка между коленете, пъхнала слушалки в уши и надула айпода си до дупка.

— Да огледам ли щетите тази вечер, или да поспя поне седем часа и тогава? — надвика тя музиката.

— Може би втория вариант.

Ви затвори отривисто тетрадката и измъкна слушалките.

— Да не отлагаме излишно.

Когато излязохме навън, дълго не можах да откъсна очи от колата. Нощта не беше топла, но не времето беше причина ръцете ми да настръхнат целите. Стъклото на шофьорската врата не беше счупено. Вратата не беше огъната.

— Нещо не е както трябва — отбелязах, обаче Ви не ме слушаше, а оглеждаше всеки сантиметър от доджа си.

Пристъпих напред и докоснах с показалец стъклото на шофьорската врата. Твърдо стъкло. Затворих очи. Когато отново ги отворих, стъклото все още беше непокътнато.

Заобиколих задницата на колата. Описах почти пълен кръг, преди да се закова на място.

Тъничка пукнатина разполовяваше предното стъкло.

Ви я забеляза едновременно с мен.

— Сигурна ли си, че не беше катерица? Мислите ми отскочиха обратно към смъртоносния поглед иззад скиорската маска. Бяха

толкова черни, че не различих зениците от ирисите. Черни като... очите на Пач.

— Погледни ме, плача от радост — каза Ви и се просна върху капака на доджа, за да го прегърне. — Само съвсем тъничка пукнатина и толкоз.

Изтипосах някаква усмивка, но в корема си усещах горчилка. Преди пет минути прозорецът беше счупен и вратата беше огъната. Като гледах колата сега, това ми се струваше невъзможно. Не, направо беше налудничаво. Но аз видях как юмрукът му пробива стъклото, усетих как ноктите му се забиват в рамото ми.

Нали?

Колкото повече се мъчех да си спомня удара, толкова по-трудно ми се удаваше. През паметта ми прелитаха мимолетни празници от липсваща информация. Подробностите избледняваха. Висок ли беше? Или нисък? Слаб? Набит? Каза ли нещо?

Не можех да си спомня. И точно това беше най-плашещото.

* * *

Двете с Ви излязохме от тях в седем и петнайсет на следващата сутрин и отидохме с колата до бистрото на Енцо, за да изпием по чаша топло мляко с мед, канела и карамфил за закуска. Обхванах с длани порцелановата чаша и се опитах да прогоня мраза, който усещах вътре в себе си. Бях си взела душ, бях облякла фланела и жилетка, взети назаем от гардероба на Ви, и си бях сложила малко грим, но почти не помнех как съм го направила.

— Не се обръщай — предупреди ме Ви, — обаче господин Зелен пуловер гледа насам и се опитва да измери през дънките колко точно са дълги краката ти... О, току-що ме поздрави. Не се майтапя. Кратък военен поздрав с два пръста. Колко очарователно.

Не я слушах. През цялата нощ станалото се превърташе в главата ми отново и отново и не ме остави да спя. В мислите ми цареше пълна бъркотия, очите ми бяха сухи и натежали, не успях да се концентрирам.

— Господин Зелен пуловер изглежда нормален, но антуражът му ми се струва като на закоравял злосторник — отбеляза Ви. — Всичко у

него казва „не се ебавай с мен“. Кажи, че не прилича на изчадие на Дракула. Кажи, че си въобразявам.

Вдигнах поглед само колкото да го погледна, без да се издам, че го правя, и огледах красивото му лице с дребна кост. Имаше дълга до раменете руса коса. Очи с цвят на хром. Небръснат. Безупречно облечен с поръчково сако, зелен пуловер и тъмни маркови джинси.

— Въобразяваш си — отговорих.

— Не забеляза ли хлътналите очи? Шпица от коса на челото му? Високото и дългуресто тяло? Може дори да се окаже достатъчно висок за мен.

Ви е висока около метър и осемдесет, но адски си пада по високите токчета. Освен това мрази да излиза с по-ниски от нея момчета.

— Добре де, какво ти е? — попита Ви. — Ни приемаш, ни предаваш. Нали не е заради пукнатината на предното ми стъкло? Какво толкова, че си блъснала някакво животно? На всеки може да се случи. Със сигурност вероятността за подобно нещо значително ще намалее, ако майка ти се дислоцира извън онзи пуцинак.

Щях да кажа на Ви истината за случилото се. Скоро. Просто се нуждаех от малко време, за да подредя подробностите. Проблемът беше, че главата не ми раждаше как бих могла. Единствените подробности, които помнех, бяха в най-добрия случай откъслечни. Все едно паметта ми беше изтрита с гума. Замислех ли се за предната вечер, си спомнях проливния дъжд, които се стичаше по прозорците на доджа и размазваше всичко навън. Наистина ли бях блъснала елен?

— Ммм, я виж ти! — обади се Ви. — Господин Зелен пуловер става от мястото си. Това тяло редовно се поти във фитнеса. Определено идва към нас и очите му оглеждат имота — имам предвид твоя имот.

След секунда до нас долетя едно приятно и тихо:

— Здравсти.

Двете с Ви вдигнахме поглед едновременно. Господин Зелен пуловер беше застанал до масата ни, пъхнал палци в джобовете на джинсите си. Беше синеок, имаше стилно чорлава коса, която падаше на челото му.

— Здравсти — отговори Ви. — Аз съм Ви. Това е Нора Грей.

Изглеждах начумерено Ви. Не ми харесваше да отбелязва специално фамилията ми, понеже ми се струваше, че така нарушава неписаното правило между момичетата, още повече между най-близките приятелки, относно запознанствата с момчета. Махнах вяло, надигнах чашата с мляко и тутакси си изгорих езика.

Той дръпна стол от съседната маса и седна, облягайки лакти там, където би трябвало да бъде гърбът му. Протегна ръка към мен и се представи:

— Аз съм Елиът Сондърс.

Почувствах се твърде официално, но все пак се ръкувах с него.

— А това е Джулс — допълни той и посочи с брадичка към приятеля си, когото Ви здравата бе подценила, определяйки го като „висок“.

Джулс нагъна до Ви цялото си тяло, в сравнение с което столът изглеждаше като за джудже.

— Струва ми се, че ти си най-високият тип, когото съм виждала — осведоми го тя. — Сериозно, колко си висок?

— Два и десет — изломоти Джулс, отпусна се на мястото си и скръсти ръце.

Елиът се прокашля и попита:

— Дами, да ви поръчам нещо за хапване?

— За мен не — отговорих. — Аз вече си поръчах.

Ви ме ритна под масата.

— За нея поничка с ванилов крем. Нека са две.

— Дотук с диетата, така ли? — попитах Ви.

— Гледай си работата! Зрънцето на ванилията е плод. Кафяв плод.

— Шушулка е.

— Сигурна ли си?

Не бях.

Джулс затвори очи и се щипна по носа. Явно и на него му беше толкова приятно да седи с нас, колкото и на мен.

Елиът се запъти към бара, а аз го проследих с поглед. Със сигурност беше в гимназията, но не го бях виждала в нашето училище. Иначе щях да си спомням. Беше очарователен и открит, нямаше как да не изпъкне. Ако не бях толкова разтърсена от случилото се, може би дори щях да проявя интерес. За приятелство, а и за нещо повече.

— Тук ли живееш? — обърна се Ви към Джулс.

— Ммм.

— Къде учиш?

— В подготвителното „Кингхорн“ — каза той с някакво превъзходство.

— Не съм чувала за него.

— Частно училище. В Портланд. Започваме в девет. — Дръпна ръкав, за да си погледне часовника.

Ви топна пръст в пяната на млякото си и го облиза.

— Скъпо ли е?

Джулс за пръв път я погледна право в лицето. Очите му се произдължиха и в тъгълчетата се показа малко бяло.

— Богат ли си? Бас ловя, че си — каза тя.

Джулс изглежда Ви така, сякаш току-що беше убила муха върху челото му. Избута стола си назад няколко сантиметра, за да се дръпне от нас.

Елиът се върна с кутия с шест понички.

— Две с ванилов крем за дамите — оповести той и побутна кутията към мен — и четири с глазура за мен. Май ще е по-добре да хапна сега, понеже не знам какво е кафенето в гимназията на Колдуотър.

Ви едва не се задави с млякото си.

— Ти там ли учиш?

— От днес. Току-що се прехвърлих от „Кингхорн“.

— Двете с Нора също учим там — осведоми го Ви. — Радвай се на късмета си. Каквото и да те интересува — включително кого да поканиш на пролетния бал — само попитай. Двете с Нора още нямаме кавалери.

Реших, че е време да тръгваме. Джулс очевидно беше отегчен и раздразнен, а компанията му не се отразяваше добре на собствената ми напрегнатост. Театрално погледнах часовника на мобилния си телефон и заявих:

— По-добре да тръгваме за училище, Ви. Трябва да учим за теста по биология. Джулс, Елиът, приятно ми беше да се запознаем.

— Тестът по биология е чак в петък — възрази Ви.

Вътрешно се ядосах, външно се усмихнах през зъби.

— Да, имах предвид теста по английски. Произведенията на... Джефри Чосър.

Всички разбраха, че лъжа.

Грубостта ми някак смътно ме притесняваше, особено с оглед на факта, че Елиът с нищо не я бе заслужил. Само че не ми се оставаше повече. Искях да продължа напред, да се отдалеча от предишната нощ. Може би в крайна сметка късата памет не беше чак толкова лошо нещо. Колкото по-скоро забравех за случилото се, толкова по-бързо животът ми щеше да си върне нормалния ритъм.

— Пожелавам ти страхотен първи учебен ден. Може и да се видим по обяд — казах на Елиът. После дръпнах Ви за лакътя и я поведох към изхода.

* * *

Учебният ден беше почти приключил, оставаше ни само биология и аз се запътих към клас, след като се отбих до шкафчето си, за да си взема учебника. Двете с Ви пристигнахме преди Пач. Тя се намести на празното му място, бръкна в раницата си и извади кутия с канелени сладки.

— Ето един червен плод — поднесе ми тя кутията.

— Нека отгатна — канелата е плод, така ли? — избутах аз кутията.

— Но ти и не обядва — намръщи се Ви.

— Не съм гладна.

— Лъжеш. Винаги си гладна. Заради Пач ли е? Нали не се тревожиш, че той те преследва? Да знаеш, че снощи в библиотеката се шегувах.

Разтрих слепоочията си с малки въртеливи движения. Тъпата болка, която упорито се беше настанила там, се обостри при споменаването на Пач.

— Пач е най-малката ми грижа — отговорих, но не беше самата истина.

— Мястото ми, ако обичаш.

Двете с Ви едновременно вдигнахме поглед, когато чухме гласа на Пач.

Звучеше доста мило, но погледът му остана прикован върху Ви, докато тя се изправяше и премияташе раницата си през рамо. Той махна с ръка към пътеката, подканвайки Ви да си тръгне, все едно тя не действаше достатъчно бързо.

— Изглеждаш чудесно, както винаги — каза ми той, настанявайки се до мен. Облегна се и изпружи крака напред. Знаех, че е висок, но никога не си бях давала сметка колко точно. Сега, докато гледах краката му, предположих, че сигурно е повече от метър и осемдесет. Метър осемдесет и няколко.

— Благодаря — отговорих, без да се замислям, и веднага ми се прииска да си взема думите обратно. *Благодаря ли?* Това беше най-неподходящото нещо, което можех да изтърся. Не исках Пач да реши, че комплиментите му ми допадат. Защото не ми допадаха... в повечето случаи. Не беше трудно човек да се досети, че той вещае неприятности, а аз си имах вече предостатъчно грижи. Нямаше нужда да си навличам допълнителни. Може би, ако не му обръщах внимание, той щеше да престане да завързва разговор. И тогава щяхме да си седим един до друг в мълчалива хармония като всеки друг екип в стаята.

— И ухаеш хубаво — отбеляза Пач.

— Нарича се душ. — Гледах право напред. Той не отговори, затова се извърнах настрани: — Сапун, шампоан, гореща вода.

— Гола. Знам как става.

Понечих да сменя темата, но в този момент удари звънецът и ме прекъсна.

— Приберете учебниците — нареди Тренера зад катедрата си. — Ще направим едно практическо упражнение, за да загреее за теста в петък. — Спря пред мен и близна пръста си, за да отдели лист с въпросите от останалите. — Искam петнайсет минути тишина, докато отговаряте на въпросите. След това ще обсъдим седма глава. Успех.

Справих се с първите няколко въпроса, като им отговорих с ритмично изливани количества наизустени факти. Ако не друго, тестът ме накара да се съсредоточа изцяло върху него, изтласка встрани инцидента от предната вечер и заглуши гласа, който поставяше под съмнение някъде дълбоко в главата ми здравия ми разум. Спрях за миг, понеже ръката, с която пишех, леко се бе схванала, и усетих как Пач се накланя към мен.

— Струваш ми се изморена. Тежка нощ? — прошепна той.

— Видях те в библиотеката. — Стараех се моливът ми да продължи да се движи по листа, все едно работя усилено.

— Най-важното събитие от снощи.

— Следеше ли ме?

Наклони глава назад и тихо се засмя.

Опитах нов подход:

— Какво правеше там?

— Вземах си книга.

Усетих погледа на Тренера върху себе си и реших да се посветя изцяло на теста. Отговорих на още няколко въпроса и крадешком погледнах наляво. Учудена установих, че Пач вече ме наблюдава. Ухили се широко.

Сърцето ми най-неочаквано подскочи, сепнато от странно привлекателната му усмивка. За свой ужас си изпуснах молива, толкова се изненадах. Моливът подскочи няколко пъти върху масата, преди да се търкулне през ръба. Пач се наведе да го вдигне. Подаде ми го върху дланта си и аз се постарях да не докосна кожата му, докато си го вземам.

— Къде отиде след библиотеката? — прошепнах.

— Защо?

— Проследи ли ме? — настоях полугласно.

— Изглеждаш ми малко напрегната, Нора. Какво се е случило? — изви вежди загрижено той. Само привидно обаче, защото в центъра на черните му очи пламтеше подигравателна искра.

— Следиш ли ме?

— Защо ми е да те следя?

— Отговори на въпроса.

— Нора! — Предупредителният тон на Тренера ме върна към теста, но не преставах да се чудя какъв ли отговор е щял да ми даде Пач и това събуди у мен желание да се дръпна по-далеч от него. В другия край на стаята. В другия край на света.

Тренера наду свирката си.

— Времето изтече. Предайте листовете си напред. В петък очаквайте подобни въпроси. А сега — потърка ръце той и аз цялата настръхнах от този сух звук, — днешният урок. Госпожице Скай, каква е темата?

— С-е-к-с — оповести Ви.

Веднага след това аз изключих. Следеше ли ме Пач? Неговото лице ли се криеше зад скиорската маска — ако изобщо имаше лице зад маската? Какво искаше? Обгърнах тялото си през лактите, защото внезапно ми стана много студено. Искаше ми се животът ми да стане отново какъвто беше, преди Пач да нахлуе в него.

В края на часа спрях Пач:

— Може ли да поговорим?

Вече се беше изправил, затова приседна в края на масата:

— Какво има?

— Знам, че и ти не искаш да седиш до мен, както и аз не искам да седя до теб. Мисля, че Тренера ще ни размести, ако ти поговориш с него. Ако му обясниш положението...

— Кое положение?

— Ние не сме... съвместими.

Той потри челюстта си с длан — издаващ замисленост жест, с който бях свикнала само след няколкодневното ни познанство.

— Не сме ли?

— Е, това не е сензационна новина.

— Когато Тренера поиска моя списък на желани качества у един партньор, аз описах теб.

— Вземи си думите обратно.

— Интелигентна, привлекателна, уязвима. Не си ли съгласна?

Правеше го само за да ме дразни и това ме ядоса още повече.

— Ще помолиш ли Тренера да ни размести, или не?

— Ще се въздържа. Свикнах с теб.

Как да отговоря на това? Явно целеше да предизвика реакцията ми. Което не беше трудно, като се има предвид, че аз никога не познавах кога той се шегува, и кога е сериозен.

Опитах се да вложа известна сдържаност в тона си:

— Според мен за теб ще е по-добре да седиш с друг. И ми се струва, че ти го знаеш. — Усмихнах се напрегнато, но учтиво.

— Има вероятност да се окажа до Ви — усмихна ми се също толкова учтиво той. — Няма да насилвам късмета си.

Ви цъфна до масата ни и изгледа последователно двама ни с Пач.

— Прекъсвам ли нещо?

— Не — отговорих и рязко затворих раницата си. — Питам Пач какво трябва да прочетем тази вечер. Не помня кои страници каза Тренера.

— Заданието е на дъската, както винаги. Все едно не си го прочела — осведоми ме Ви.

Пач се засмя, явно на някаква си своя шега. Не за пръв път ми се прииска да разбера за какво си мисли. Защото понякога бях абсолютно сигурна, че тези негови тайни шегички са свързани с мен.

— Нещо друго, Нора? — попита той.

— Не. До утре.

— Нямам търпение — намигна ми той. Наистина ми намигна.

След като той се отдалечи достатъчно, за да не може да ни чуе, Ви ме стисна за ръката.

— Добри новини. Киприано. Това му е фамилията. Видях я на списъка на Тренера.

— И защо това трябва да извика усмивка на устните ми?

— Всеки знае, че учениците са длъжни да се впишат при медицинската сестра, ако вземат лекарства по рецепта. — Тя подръпна предния джоб на раницата ми, където държах хапчетата желязо. — Освен това е всеизвестен факт, че кабинетът на медицинската сестра е удобно разположен близо до регистратурата, където пък са досиетата на учениците.

С блеснали очи Ви ме хвана подръка и ме дръпна към вратата.

— Време е за малко истинска детективска работа.

ПЕТА ГЛАВА

— С какво мога да ви помогна?

Помъчих се да се усмихна на служителката на регистратурата с надеждата да не изглеждам толкова подла, колкото се чувствах.

— Имам рецепта за лекарство, което вземам всеки ден в училище, а приятелката ми... — Гласът ми секна при тази дума и се запитах дали след днес отново ще мога да нарека Ви своя приятелка. — ... приятелката ми каза, че трябва да го впиша при медицинската сестра. Вярно ли е?

Не можех да повярвам, че се каня да извърша нещо незаконно. Напоследък често вършех непривични за мен неща. Първо, предишната вечер бях последвала Пач и някакво съмнително заведение. А сега се канех да надникна в ученическото му досие. Какво ми ставаше? Не, всъщност какво му беше на Пач, че по отношение на него все не постъпвах както трябва!

— О, да — сериозно ми отговори секретарката. — Всички лекарства трябва да бъдат регистрирани. Кабинетът на медицинската сестра е ето там, третата врата вдясно, срещу стаята с досиетата — посочи тя коридора зад гърба си. — Ако сестрата я няма, седнете на кушетката в кабинета ѝ. Трябва да се върне всеки момент.

Изфабрикувах още една усмивка. Наистина дори не се бях надявала, че ще бъде толкова лесно.

Тръгнах по коридора и няколко пъти спрях, за да хвърля поглед през рамо. Никой не вървеше след мен. Телефонът в приемната отпред звънеше, но сякаш беше в друг свят спрямо полутъмния коридор, в който се намирах. Бях сама и можех да отида, където си поискам.

Спах пред третата врата вляво. Поех си дъх и почуках, но от тъмния прозорец беше съвсем ясно, че стаята е празна. Бутнах вратата. Тя помръдна неохотно, проскърца и ме пусна в тясна стаичка с надраскани бели плочки. Позавъртях се на прага и почти ми се прииска медицинската сестра да дойде, за да не ми остане друг изход, освен да регистрирам хапчетата си и да си тръгна. Хвърлих поглед отсреща,

към вратата с прозорче и с надпис „Ученически досиета“. И там не светеше.

Насочих цялото си внимание към една натрапчива мисъл някъде на много заден план. Пач твърдеше, че миналата година не е ходил на училище. Бях почти сигурна, че лъже, но ако не лъжеше, щеше ли изобщо да има ученическо досие? Най-малкото щеше да има домашен адрес. И картон с имунизациите, а също и оценките от последния срок. Но все пак опасността от изключване ми се стори твърде висока цена за един поглед на картоната с имунизациите на Пач.

Облегнах рамо на стената и си погледнах часовника. Ви ми беше казала да чакам сигнала ѝ. Щяло да бъде нещо очевидно.

Страхотно.

Телефонът в приемната отпред отново звънна и секретарката вдигна.

Дъвчейки устната си, отново се озърнах крадешком към вратата с надпис „Ученически досиета“. Много вероятно беше да е заключена. Сигурно ученическите досиета се смятаха за секретни. Както и да отвличаше вниманието Ви, ако вратата беше заключена, нямаше да мога да вляза.

Преместих раницата на другото си рамо. Мина още минута. Зачудих се дали да не си тръгвам...

От друга страна, ако Ви имаше право и той наистина ме следеше? Това би могло да ме изложи на опасност, понеже бяхме в един екип по биология и редовно общувах с него. Длъжна бях да се защита, нали?

Ако вратата беше отключена и папките бяха подредени по азбучен ред, бързо щях да намеря досието. Ако предвидим още няколко секунди, за да прегледам документите за най-основното, и най-вероятно щях да остана в стаята за по-малко от минута. Толкова кратко, все едно изобщо не съм влизала.

Приемната отпред бе необичайно притихнала. Неочаквано Ви се показва зад ъгъла. Промъкна се по коридора към мен приведена, като плъзгаше ръце по стената и мятеше крадешком погледи през рамо. Така ходят шпионите в старите филми.

— Всичко е под контрол — прошепна ми.

— Какво стана със секретарката?

— Наложил се да излезе от приемната за малко.

— Наложил ли се? Нали не си я извадила от строя?

— Този път не.

Благодаря ти, Боже, и за малките добрини.

— Обадох се за бомбена заплаха от будката отсреща — поясни Ви. — Секретарката звънна на полицията и после отърча при директора.

— Ви!

Тя потупа китката си:

— Часовникът тиктака. Трябва да се ометем, преди да пристигнат ченгетата.

Като че ли не знаех!

Двете с Ви огледахме вратата на стаята с ученическите досиета.

— Отмести се — бутна ме тя с хълбок. Дръпна ръкава си върху юмрука и го заби в прозореца. Нищо. — Беше само за проба — заяви тя. Отметна ръка за втори удар, но аз я стиснах и я спрях.

— Може да е отключено. — Завъртях топката на вратата и тя се отвори.

— Не беше толкова забавно — възрази Ви.

Въпрос на гледна точка.

— Ти влез — нареди ми Ви, — аз ще пазя. Ако мине добре, ще се срещнем след един час в мексиканския ресторант на ъгъла на „Дрейк“ и „Бийч“. — И се отдалечи приклепнала обратно по коридора.

Останах ни вън, ни вътре в тясната стая, чиито стени бяха заети от картотеки от пода до тавана. Преди съвестта ми да успее да ме разубеди, влязох вътре, затворих вратата и се облегнах на нея.

Поех си дълбоко въздух, свалих си раницата и бързо тръгнах напред, плъзгайки пръст по шкафове. Открих чекмеджето с табелка „К“. Дръпнах го и то се отвори с тракане. Етикетчетата на папките бяха изписани на ръка и аз се запитах дали гимназията в Колдуотър не е последното останало некомпютъризирано училище.

Плъзнах поглед към името „Киприано“.

Издърпах папката от претъпканото чекмедже. Поддържах я малко, опитвайки да се убедя, че не се каня да направя нищо лошо. Ами ако вътре имаше лична информация? Като партньор на Пач по биология ми се полагаше да знам тези неща.

Навън в коридора се разнесоха гласове.

Непохватно отворих папката и тутакси се стъписах. Това просто бе лишено от смисъл.

Гласовете се приближиха.

Натъпках папката напосоки обратно в чекмеджето, бутнах го, то изтрака и се затвори. Обърнах се и застинах. От другата страна на прозорчето директорът застина на място и ме прикова с поглед.

Каквото и да говореше на придружаващите го — най-вероятно всички големи риби в училището, — млъкна.

— Извинете ме за момент — чух го да казва. Групата продължи забързано напред. Той остана.

Отвори вратата.

— Тук е забранено за ученици.

Опитах да си лепна безпомощна физиономия.

— Много съжалявам — отговорих, — търсех кабинета на медицинската сестра. Секретарката ми каза, че е третата врата вдясно, но явно не съм преброила правилно. — Разперих отчаяно ръце: — Изгубих се.

Преди той да успее да отговори, дръпнах ципа на раницата си:

— Трябва да впиша в регистъра тези хапчета. Желязо — обясних, — анемична съм.

Изглежда ме със склучени вежди. Усещах как претегля възможностите си за действие: да остане и да се заеме с мен или да отиде да се занимава с бомбената заплаха. Посочи с брадичката си към вратата:

— Веднага напусни сградата.

Отвори широко вратата и аз се шмугнах под ръката му с угаснала усмивка.

* * *

Един час по-късно се пъгнах в сепаре в мексиканския ресторант на ъгъла на улиците „Дрейк“ и „Бийч“. На стената над мен висеше керамичен кактус и препариран койот. Приблжих се мъж със сомбреро, което беше по-широко от ръста му. Дръпна ми една серенада, подръпвайки струните на китарата си, докато келнерката поставяше менютата върху масата. Намръщих се, като видях емблемата на

заведението на корицата „Бордърлайн“. Не бях идвала тук досега, но нещо в името ми се стори смътно познато.

Ви се приближи отзад и се стовари срещу мен. Келнерът ни я следваше по петите:

— Четири чимичанги с допълнително сметана, начос и черен фасул — поръча си Ви, без дори да погледне менюто.

— Едно червено бурито — поръчах аз.

— На отделни сметки ли? — попита келнерът.

— Няма да плащам за нея — казахме двете с Ви едновременно.

Изчаках келнера да се отдалечи и отбелязах:

— Изгарям от нетърпение да разбера какво общо има чимичангата с плодовете.

— Не се заяждай, умирам от глад. Не съм яла от обяд. — Ви замълча и добави: — Ако не броиш канелените сладки, а аз не ги броя.

Ви е пицна, руса като скандинавка и невероятно сексапилна по един нетрадиционен начин. Имало е моменти, когато приятелството ни е било единствената пречка пред завистта ми. Редом до Ви единственото ми предимство са моите крака. И може би метаболизмът ми. Определено не и косата ми.

— Дано да донесе чипса скоро — каза Ви. — Цялата ще се обрина, ако до четирийсет и пет секунди не хапна нещо солено. Да върви по дяволите скапаната диета.

— Салсата се прави от домати — изтъкнах, — а те са червени. Освен това авокадото е плод. Така мисля.

Лицето ѝ грейна:

— И ще си поръчаме ягодово дайкири.

Ви имаше право — диетата наистина беше лесна.

— Веднага се връщам — каза тя и се измъкна от сепарето. — Онзи период от месеца. След него направо ми иде да изям целия свят.

Докато я чаках, вниманието ми някак се насочи към момчето, което почистваше масите малко по-нататък. Работеше усилено — търкаше плотовете с парцал. Имаше нещо странно познато в движенията му, в начина, по който ризата се спускаше по добре оформения му гръб. Той сякаш усети, че го наблюдават, понеже тутакси се изправи и се обърна, а в мига, в който погледът му срещна моя, разбрах какво ми е толкова познато у това момче.

Пач.

Не можех да повярвам. Дося ми се да се плесна по челото, когато си спомних как ми беше споменал, че работи в „Бордърлайн“.

Пач се приближи, бършейки ръце в престилката си и явно наслаждавайки се на неудобството ми, докато се оглеждах в търсене на път за бягство, какъвто открих единствено в дъното на сепарето.

— А, значи не ти стига да ме виждаш пет дни в седмицата? — каза Пач. — Искаш да ми отделиш и една вечер, така ли?

— Извинявай за злополучната случайност.

Той се настани на мястото на Ви. Положи ръцете си върху масата и те се оказаха толкова дълги, че навлязоха и в моята половина. Посегна към чашата ми и я завъртя в ръце.

— Всички места тук са заети — осведомих го и понеже не ми отговори, измъкнах чашата си от ръцете му и отпих глътка вода, но без да искам глътнах и ледено кубче. Прогори ме по целия път надолу. — Не трябва ли да работиш, вместо да се сближаваш с клиенти? — попитах задавено.

— Какво ще правиш в неделя вечер? — усмихна се той.

Изсумтях. Случайно.

— Да не ме каниш на среща?

— Ставаш наперена. Това ми харесва, ангелче.

— Пет пари не давам какво ти харесва. Няма да изляза с теб сама на среща. — Прииска ми се да се ритна сама заради горещата тръпка, която усетих при мисълта какво ли ще е да прекарам една нощ насаме с Пач. Най-вероятно той изобщо нямаше такова нещо предвид. Най-вероятно ме залъгваше по причини, известни само на него. — Чакай малко, „ангелче“ ли ме нарече току-що?!

— И какво, ако съм?

— Не ми харесва.

Той се ухили до ушите:

— Значи си остава. *Ангелче.*

Наведе се през масата, вдигна ръка до лицето ми и прокара палеца си по ъгълчето на устата ми. Дръпнах се, но твърде късно.

Той разтри гланца ми за устни между палеца и показалеца си.

— Ще изглеждаш по-добре без него.

Опитах да си спомня за какво разговаряхме, но не толкова усилено, колкото се стараех да изглеждам безразлична към допира му.

Отметнах косата си назад през рамо и продължих предишния ни разговор:

— Както и да е, не ми е позволено да излизам вечер срещу учебни дни.

— Жалко. На брега ще има парти и си помислих, че бихме могли да отидем. — Звучеше ми искрен.

Не го разбирах. Никак. Още усещах горещата тръпка във вените си, затова отпих дълга глътка със сламката, опитвайки се да охладя чувствата си с една доза ледена вода. Да съм насаме с Пач беше вълнуващо и опасно. Не знам как така, но в случая се доверявах на инстинктите си.

Престорих се, че се прозявам.

— Както вече ти казах, не мога срещу учебен ден. — И добавих с надеждата да убедя по-скоро себе си, отколкото него: — Ако това парти интересува теб, почти сигурно е, че няма да заинтересува мен.

„А така — помислих си, — въпросът е приключен.“

И после изневиделица се чух да питам:

— Защо изобщо ме каниш?

До този момент си повтарях, че пет пари не давам какво е мнението на Пач за мен. В момента обаче съзнавах, че това е лъжа. Макар че вероятно този факт щеше да ме измъчва впоследствие, Пач бе успял да ме заинтригува дотолкова, че бях готова да отида с него почти навсякъде.

— Искам да те видя насаме — изтърси Пач просто така и аз отново се наежих.

— Виж, Пач, не искам да съм груба, но...

— Напротив.

— Е, ти започна! — Прекрасно! Колко зряло! — Не мога да дойда на партито и толкова.

— Защото не ти е позволено да излизаш вечер срещу учебни дни или защото те е страх да останеш насаме с мен?

— И двете — изплъзна се от устата ми признанието.

— От всички момчета ли се страхуваш... или само от мен?

Завъртях отчаяно очи, за да му покажа, че не възнамерявам да отговоря на този налудничав въпрос.

— Неловко ли те карам да се чувстваш? — Устата му остана привидно неутрална, но усетих отзад да се спотайва опасна усмивка.

Да, той наистина ми въздействаше по този начин. Освен това някак успяваше да заличи всякакви логични мисли от съзнанието ми.

— Извинявай, за какво говорехме? — попитах.

— За теб.

— За мен ли?

— За личния ти живот.

Засмях се, понеже не бях сигурна как иначе да отговоря.

— Ако става дума за мен... и за отношенията ми с противоположния пол... Ви вече ми е държала тази реч. Не е нужно да я слушам два пъти.

— И какво ти каза мъдрата стара Ви?

Играех си с ръцете си и ги дръпнах, за да не се виждат.

— Не разбирам защо толкова те интересува.

Той кротко поклати глава.

— Защо ме интересува ли? Става дума за теб. Запленен съм. — Усмихна се и усмивката му беше фантастична. Резултатът беше учестен пулс — *моят* учестен пулс.

— Струва ми се, че трябва да се връщаш на работа.

— Може и да няма голямо значение, но ми допада, че в училище не съществува момче, което да отговаря на очакванията ти.

— Забравих, че си голям специалист по моите така наречени очаквания — заявих подигравателно.

Той ме изгледа така, че се почувствах прозрачна.

— Ти не си потайна, Нора. Не си и стеснителна. Просто се нуждаеш от много основателна причина да положиш усилие да опознаеш някого.

— Не искам да говорим повече за мен.

— Смяташ, че всички са ти ясни като бял ден.

— Нищо подобно — възразих. — Например... ами да вземем теб... не знам много... за теб.

— Не си готова да ме опознаеш.

Не го подметна лековато. Всъщност погледът му беше остър като бръснач.

— Надзърнах в ученическото ти досие.

Думите ми увиснаха във въздуха за миг, преди Пач да изравни поглед с мен.

— Сигурен съм, че това е незаконно — спокойно отбеляза той.

Дори не се престори на изненадан. Облегна се на стола си, а очите му блестяха като обсидиан.

— Да не искаш да ми кажеш, че си го направила, понеже се опасяваш, да не би да предизвикам някаква епидемия? От морбили или от заушка?

— Казвам ти го, за да си наясно, че аз знам — не ти е съвсем чиста работата. Никого не си успял да заблудиш. Ще открия какво си намислил. И ще те разоблича.

— Очаквам го с нетърпение.

Цялата пламнах, понеже твърде късно долових намека. Над главата на Пач видях как Ви си проправя път между масите.

— Ви идва. Трябва да си вървиш.

Той не помръдна — оглеждаше ме, обмисляше нещо.

— Защо ме гледаш така? — попитах предизвикателно.

Той се наклони напред, готвейки се да стане.

— Защото изобщо не си такава, каквато очаквах.

— И ти не си — възразих. — По-лош си.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин изненадана видях Елиът да влиза в първия час по физическо точно когато звънецът мудро звънна. Беше облечен с дълги до коленете баскетболни гащета и бяло горнище на анцуг „Найки“. Маратонките му до глезена изглеждаха нови и скъпи. Подаде на госпожица Съли някакво листче и ме погледна. Махна леко и дойде при мен на зрителската скамейка.

— Чудех се кога ли ще се засечем някъде — каза Елиът. — В канцеларията разбраха, че през последните две години не съм карал физическо. В частното училище не е задължително. И сега се чудят как да поместят в следващите две години физическото, което би трябвало да съм карал четири. И ето ме тук — ще карам физическо всеки първи и четвърти час.

— Така и не разбрах защо си се прехвърлил тук.

— Изгубих си стипендията, а родителите ми не могат да си позволят таксата.

Госпожица Съли наду свирката.

— Сигурно свирката значи нещо — отбеляза Елиът.

— Десет обиколки на салона, без минаване напърно по ъглите. — Станах от скамейката. — Спортен тип ли си?

Елиът подскочи и затанцува на пръсти. Направи няколко боксови удара във въздуха и приключи с един ъперкът, който стигна на милиметри от брадичката ми.

— Дали съм спортен тип? До мозъка на костите.

— Тогава ще ти хареса какво разбира госпожица Съли под развлечение.

Двамата с Елиът направихме десетте обиколки заедно, после се запътихме навън, където въздухът беше нашарен с ивици призрачна мъгла. Сякаш полепваше по дробовете ми и ме задушаваше. Небето отрони няколко капки дъжд, мъчейки се с всички сили да стовари буря върху градчето Колдуотър. Погледнах към вратите на сградата, но знаех, че е безполезно — госпожица Съли беше неумолима.

— Трябват ми двама капитани за софтбоул — провикна се тя. — Хайде, по-живо. Да видя ръце във въздуха! По-добре участвайте доброволно, иначе ще избира отборите лично, а аз невинаги действам честно!

Елиът вдигна ръка.

— Добре — каза му госпожица Съли. — Ела тук, до хоум-плейта. А сега да видим... Марси Милар ще бъде капитан на червения отбор.

— Елиът, ти първи избири играч — подкани го госпожица Съли.

Елиът обхвана брадичката си с пръсти и огледа класа, все едно преценяваше на око умението ни да батираме и да тичаме.

— Нора — каза той.

Марси отметна глава и се засмя.

— Благодаря ти — каза тя на Елиът и го удостои с отровна усмивка, която по непонятни за мен причини направо омагьосваше представителите на противоположния пол.

— За какво? — попита Елиът.

— За това, че ни подари играта. — Марси ме посочи с пръст и заяви: — Има най-малко сто причини аз да бъда мажоретка, а Нора — не. Координацията е на първо място в списъка.

Изглеждах Марси с присвити очи, после застанах до Елиът и навлякох през главата си синя фланела.

— С Нора сме приятели — каза Елиът на Марси спокойно и почти хладно. Малко преувеличи, но не възнамерявах да го поправам. Марси доби вид на човек, когото току-що са залели с кофа студена вода, и на мен това адски ми хареса.

— Защото не си се запознал с по-подходяща. Като мен например. — Марси завъртя кичур коса около пръста си. — Марси Милар. Скоро ще чуеш за мен. — Или окото ѝ потрепна, или му намигна.

Елиът изобщо не реагира и рейтингът на моето одобрение към него се покачи с още няколко степени. Някой по-недостоеен би паднал на колене и би умолявал Марси дори за нищожното внимание, с което би благоволила да го удостои.

— Цяла сутрин ли ще стоим тук в очакване на дъжда, или ще се залавяме за работа? — намеси се госпожица Съли.

След като сформирахме отборите, Елиът поведе нашия тим към пейките, за да определи реда на батиране. Подаде ми една бухалка и

ми нахлупи каската.

— Ти си първа, Грей. Достатъчно е да стигнеш до някоя база.

Замахнах опитно с бухалката, като едва не го цапардосах, и казах:

— Тъкмо се бях наострила за хоумрън.

— И това ще ни е от полза. — Той ме поведе към мястото за батиране. — Заставай тук и удряй здравата.

Облегнах бухалката на рамо и си казах, че може би е трябвало да внимавам повече по време на световното. Добре де, вероятно все пак не беше зле да го гледам. Каската ми се смъкна ниско над очите, избутах я нагоре и се опитах да огледам игрището, скрито под призрачните парцали мъгла.

Марси Милар застана на мястото на питчъра. Вдигна топката пред тялото си и забелязах, че ми показва среден пръст. С поредната си отровна усмивка тя запрати висока топка към мен.

Ударих крайчеца на топката и я запокитих в пръстта от другата страна на наказателната линия.

— И това ако е удар! — провикна се госпожица Съли от мястото си между първа и втора база.

— Тази много я завъртя — кресна Елиът от дъгаута. — Този път хвърляй чисто!

Отне ми известно време, за да осъзная, че говори на Марси, не на мен.

Топката отново полетя от ръката на Марси и описа дъга в мрачното небе. Замахнах и пропуснах.

— Втори страйк — съобщи Антъни Амовиц през маската си на кетчър.

Изгледах го злостно.

Отстъпих от дъсчицата и направих още няколко пробни замахвания. За малко да не забележа Елиът, който се доближи зад мен. Обгърна ме с ръце и постави длани на бухалката върху моите.

— Дай да ти покажа — прошепна в ухото ми. — Ето така. Усещаш ли? Отпусни се. А сега завърти ханша — всичко идва от ханша.

Усетих как лицето ми пламва, понеже всички от класа бяха вперили поглед в нас.

— Мисля, че схванах, благодаря.

— Идете на хотел! — провикна се Марси и всички на игрището се засмяха.

— Ако ѝ хвърлиш сваятно, ще удари топката — провикна се в отговор Елиът.

— Аз си хвърлям, както трябва.

— И тя батира, както трябва. — Елиът снижи глас, за да го чувам само аз: — Престани да я гледаш в мига, в който хвърли топката. Не хвърля чисто, затова ще се наложи да се постараш, за да удариш.

— Хайде, хора, опитваме се да играем! — провикна се госпожица Съли.

В този момент нещо на паркинга зад скамейките привлече вниманието ми. Стори ми се, че някой ме вика по име. Обърнах се, но още докато го правех, съзнавах, че никой не е изрекъл името ми на глас. Беше прозвучало тихо в главата ми.

Нора.

Пач носеше избеляла синя бейзболна шапка, беше проврял пръсти в телената ограда и се беше облегал на нея. Не беше облякъл яке въпреки студеното време. Целият беше в черно. Докато ме наблюдаваше, очите му бяха тъмни и непроницаеми, но подозирах, че зад тях се случват много неща.

В съзнанието ми пропълзя следваща върволица от думи.

Уроци по батирание? Бива си го.

Поех си дълбоко дъх и опитах да се убедя, че ми се причува, понеже иначе щеше да се окаже, че Пач успява по някакъв начин да направлява мислите ми. А това не беше възможно. Просто не беше. Освен ако не халюцинирах. Тази мисъл ме уплаши повече от предположението, че той прекрачва отвъд обичайните начини за общуване и би могъл по своя воля да разговаря с мен, без да си отваря устата.

— Грей! Внимавай в играта!

Примигнах и дойдох на себе си точно навреме, за да видя как топката се премята във въздуха към мен. Замахнах и чух още няколко думи.

Не... сега.

Отдръпнах се и зачаках топката да се приближи. Когато тя се спусна ниско, пристъпих към предната част на дъсчицата и замахнах с всичка сила.

Чу се силно пукване и бухалката затрепери в ръцете ми. Топката политна към Марси, която се строполи по гръб. Топката се промуши между шорт стопа и втория бейзмен и отскочи в тревата извън игрището.

— Тичай! — закрещяха съотборниците ми от дъгаута. — Тичай, Нора!

И аз хукнах.

— Хвърли бухалката! — викаха те.

Метнах я настрани.

— Остани на първа база!

Не ги послушах.

Стъпих в ъгъла на първа база, заобиколих я и хукнах към втора. Левият аутфилдер вече беше хванал топката и се готвеше да ме изхвърли. Наведох глава, разтърсих енергично ръце и се помъчих да си припомня как по спортния канал професионалистите се плъзгат в базата. С краката напред? С главата напред? Спри, пусни, търкулни се?

Топката полетя към втория бейзмен с шеметно бяло въртене някъде в периферията на зрителното ми поле. Откъм дъгаута възбудено извикаха „Плъзни се!“, но аз още не бях решила кое да излезе напред — обувките или ръцете ми.

Вторият бейзмен хвана топката във въздух. Аз се хвърлих с главата напред и с протегнати ръце. Ръкавицата се появи изневиделица, връхлетя ме. Удари ме по лицето и усетих силния мирис на кожа. Тялото ми се сгърчи в пръстта, устата ми се напълни със ситен чакъл и с пясък, които се събраха под езика ми.

— Аут! — провикна се госпожица Съли.

Превъртах се настрани и огледах тялото си за наранявания. Бедрата ми горяха в странна смесица от горещо и студено, а когато вдигнах клина си, установих, че сякаш две котки са беснели по бедрата ми — и то слабо казано. Върнах се, накуцвайки до дъгаута, и се стоварих на пейката.

— Гот — отбеляза Елиът.

— Каскадата ми или разкъсаният ми крак? — Свих коляно към гърдите си и внимателно почистих колкото песъчинки успях.

Елиът се наведе настрани и духна на коляното ми. Няколко поголеми парченца чакъл паднаха на земята. Последва миг неловко мълчание.

— Можеш ли да ходиш? — попита той.

Изправих се и показах, че макар кракът ми да е изподран и изцапан, все още мога да го използвам.

— Ако искаш, ще те заведа при медицинската сестра да те превържат — предложи той.

— Не, наистина, нищо ми няма. — Погледнах към оградата, където бях видяла Пач. Вече го нямаше.

— Онзи на оградата гаджето ти ли беше? — попита Елиът.

Изненадах се, че изобщо е забелязал Пач. Стоеше с гръб към него.

— Не, просто приятел — отговорих. — Всъщност дори това не е. Той ми е партньор.

— Изчерви се.

— Сигурно е заради вятъра.

Гласът на Пач продължаваше да кънти в главата ми. Сърцето ми помпаше по-бързо, обаче кръвта течеше по-студена в жилите ми. Наистина ли той контактуваше директно с мислите ми? Съществуваха ли помежду ни някаква необяснима връзка, която позволяваше това да се случи? Или просто губех здрав разум?

Елиът не изглеждаше напълно убеден.

— Сигурна ли си, че между вас двамата няма нищо? Не ми се иска да ухажвам заето момиче.

— Нищо няма. — Поне аз не възнамерявах да допускам нищо.

Чакай! Какво каза Елиът?

— Моля? — попитах.

Той се усмихна.

— Увеселителният парк „Делфик“ на пристанището отваря отново в събота вечерта и двамата с Джулс смятаме да отидем. Според прогнозата времето няма да е много лошо. Защо не дойдете и вие с Ви?

Премислих предложението му за секунди. Бях напълно сигурна, че ако откажа, Ви ще ме убие. Освен това ми се стори, че една среща с Елиът е подходящ начин да избягам от неловкото си влечение към Пач.

— Планът ми харесва — отговорих.

СЕДМА ГЛАВА

Беше събота вечерта и двете с Доротея бяхме в кухнята. Тя тъкмо беше пъхнала глинения гювеч във фурната и оглеждаше списъка със задачите, който мама беше закрепил с магнит на вратата на хладилника.

— Майка ти се обади. Ще се прибере чак в неделя вечерта — съобщи Доротея, като търкаше кухненската мивка с препарат толкова енергично, че лакътят ме заболя само като я гледах. — Оставила е съобщение на секретаря. Искате да й се обадиш. Нали й звъниш всяка вечер преди лягане?

Седях на високо столче и ядях хлебче с масло. Тъкмо бях отхапала голям залък, а Доротея ме гледаше в очакване на отговор.

— Аха — промърморих и кимнах.

— Днес пристигна писмо от училището ти — посочи тя с брадичка към купчината поща на плотта. — Сигурно знаеш защо?

Вдигнах невинно рамене и отвърнах:

— Нямам представа.

Обаче прекрасно знаех. Преди дванайсет месеца отворих входната врата и на прага видях полицаи. Имали лоши новини, така ми казаха. Погребението на баща ми щяло да бъде след седмица. Оттогава всеки понеделник следобед имах уговорен час при д-р Хендриксън, училищния психолог. Бях пропуснала последните два сеанса и ако тази седмица не оправех нещата, сигурно щях да загазя. Допусках, че писмото е предупреждение.

— Имаш ли планове за довечера? Двете с Ви намислили ли сте нещо? Може да гледате филм тук, а?

— Може. Наистина, Дорт, мога да измия мивката по-късно. Ела седни и... изяж другата половина на кифличката.

Прошареният кок на Доротея се беше разхлабил, докато търкаше мивката.

— Утре ще ходя на семинар в Портланд — каза тя. — Ще говори д-р Мелиса Санчес. Твърди, че човек може да стане по-сексапилен със

силата на мисълта. И че хормоните са силен наркотик. Ако не им нареждаме какво искаме, може да доведат до обратен ефект. Работят против нас. — Доротея се обърна и размаха към мен кутията с препарата, за да подчертае думите си: — Ставам сутрин и пиша с червено червило на огледалото: „Аз съм секси. Мъжете ме желаят. Шейсет и пет са новите двайсет пет години“.

— Според теб върши ли работа? — попитах и всеотдайно се помъчих да сдържа усмивката си.

— Върши — отговори сериозно Доротея.

Облизах маслото от пръстите си, търсейки удачен отговор.

— Значи през уикенда ще преоткриваш сексапилната си страна.

— Всяка жена трябва да преоткрие сексапилната си страна — това ми харесва. Дъщеря ми си сложи импланти. Твърди, че го е направила заради себе си, ама коя жена си слага цици заради самата себе си? Те са бreme. Циците са заради мъжете. Надявам се да не вършиш глупости заради някое момче, Нора — предупредително размаха пръст тя.

— Повярвай ми, Дорт, в живота ми няма момчета. — Добре де, може би имаше двама, които се навъртат отстрани и обикалят отдалече, но тъй като не познавах добре и двамата, а единият откровено ме плашеше, се чувствах по-сигурна просто да затворя очи и да се престоря, че ги няма.

— Това е и хубаво, и лошо — отбеляза Доротея укорително. — Ако момчето не е подходящо, търсиш си белята. Ако е подходящо, влюбваш се. — Гласът ѝ омекна, когато се потопи в спомена: — Като малка в Германия трябваше да избирам между две момчета. Единият беше голям злосторник, а другият беше моят Хенри. Щастливо женени сме двайсет и една години.

Време беше да сменя темата:

— Как е твоят кръщелник... Лайънел?

Тя присви очи:

— Да не си падаш по малкия Лайънел?

— Не-е-е-е.

— Мога да уредя нещо...

— Не, Доротея, наистина. Благодаря ти, обаче в момента единствената ми мисъл е да имам висок успех. Искam да вляза в първокласен колеж.

— В бъдеще...

— Ще те информирам.

Доядох кифличката си на фона на монотонното дърдорене на Доротея, в което вметвах по някое „хх“, когато тя замълчеше за по-дълго, в очакване на отговора ми. Размишлявах дали наистина искам да отида на среща с Елиът тази вечер. Отначало идеята ми допаднаше много, но колкото повече я обмислях, толкова по-силно се съмнявах. Първо, познавах Елиът едва от няколко дни. Второ, изобщо не бях сигурна как ще се отнесе мама към подобна уговорка. Ставаше късно, а пристанище „Делфик“ беше поне на половин час път с кола. Пък и през уикендите на пристанището ставаше наистина щуро.

Телефонът ми звънна и на екранчето се изписа номерът на Ви.

— Ще правим ли нещо довечера? — попита тя.

Понечих да отговоря, предпазливо претегляйки отговора си. Съобщах ли на Ви за предложението на Елиът, нямаше връщане назад.

— О, боже! Не, не, не! — възкликна тя. — Изцапах дивана с лак за нокти. Чакай, ще отида да взема хартиени салфетки. Лакът за нокти разтваря ли се във вода? — Върна се на телефона след минутка. — Мисля, че съсипах дивана. На всяка цена трябва да излезем довечера. Не искам да съм вкъщи, когато открият последното произведение на неволната ми немарливост.

Доротея беше отишла в другия край на коридора към пералното. Не ми се искаше да я слушам цяла вечер да мърмори за колената и тръбите в банята, докато ги чисти, затова взех решение.

— Какво ще кажеш за пристанище „Делфик“? Елиът и Джулс ще ходят. Поканиха и нас.

— С това трябваше да почнеш! Това е жизненоважна информация, Нора. Ще те взема след петнайсет минути. — И в ухото ми остана да звучи само телефонният сигнал.

Качих се горе и извадих един тесен бял кашмирен пуловер, чифт тъмни джинси и тъмносини мокасини. Усуках кичурите покрай лицето около пръста си, както се бях научила да оформям естествените си къдрици и готово — получиха се прилични спирали. Отдръпнах се от огледалото, за да се огледам отново, и реших, че се е получила кръстоска между безгрижен и почти сексапилен вид.

Точно петнайсет минути по-късно Ви връхлетя с доджа на алеята пред къщи и изпълни стакато с клаксона. На мен разстоянието между

къщите ни ми отнемаше десет минути, но обикновено спазвах ограниченията на скоростта. Ви разбираше думата скорост, но „ограничение“ не беше част от речника ѝ.

— Отивам на пристанище „Делфик“ с Ви — провикнах се към Доротей. — Ако мама се обади, нали ще ми препратиш съобщението?

— Чак до „Делфик“ толкова късно? — дотътри се от стаята Доротей.

— Приятно прекарване на семинара! — пожелах ѝ аз и се изсулих от вратата, преди да успее да възрази или да се обади на мама.

Русата коса на Ви беше прибрана на висока опашка и се спускаше на едри къдрици. На ушите ѝ висяха златни халки. Носеше черешово червено червило. И черна удължаваща спирала за мигли.

— Как успя? — попитах. — Имаше пет минути да се приготвиш?

— Винаги съм готова — стрелна ме с усмивка Ви. — Аз съм мечтата на скаутите — отбеляза и ме огледа критично.

— Какво?

— Тази вечер имаме среща с момчета.

— Да, и аз така знам.

— Момчетата обичат момичетата да изглеждат като... момичета.

Извих вежди.

— А аз как изглеждам?

— Все едно тъкмо излизаш от душа и си решила, че това е достатъчно представително. Не ме разбери погрешно, дрехите ти са хубави, косата ти е хубава, ама останалото... Ето вземи — бръкна тя в чантата си. — Понеже съм ти приятелка, ти давам червилото си. И спиралата, но само ако се закълнеш, че нямаш заразно очно заболяване.

— Нямам очно заболяване!

— Само се подсигурявам.

— Ще се въздържа.

Ви зяпна наполовина шеговито, наполовина сериозно.

— Ще се чувстваш гола без грим!

— Май точно това е целта.

Честно казано, изпитвах смесени чувства по отношение на отказа от грим. Не защото наистина се чувствах донякъде гола, а понеже Пач ми беше намекнал да не нося грим. В опит да се почувствам по-добре си казах, че от това не страда достойнството ми.

Нито пък гордостта ми. Просто ми бяха направили предложение и аз бях достатъчно открита да го изпробвам. Не исках обаче да призная, че бях избрала за опита нощ, когато знаех, че няма да видя Пач.

* * *

Половин час по-късно Ви мина през портала на пристанище „Делфик“. Оказахме се принудени да паркираме в най-далечния край на паркинга, защото имаше много коли за откриването на увеселителния парк в съботния ден. „Делфик“ е сгушено точно на брега и не се слави с меко време. Беше излязъл нисък вятър, който намиташе пликчетата от пуканки и опаковките на бонбони покрай глезените ни, докато двете с Ви крачехме към гишето за билети. Листата на дърветата отдавна бяха окапали и клоните им бяха надвиснали над нас като изкълчени пръсти. Приз цялото лято пристанище „Делфик“ кипеше от живот със своя увеселителен парк, маскаради, будки с ясновидци, цигански музиканти и представления на хора с най-различни аномалии. Така и не можех да разбера дали тези природни куриози са истински, или са само ловка измама.

— Един билет за възрастни, моля — казах на жената на гишето. Тя ми взе парите и ми пхна една пластмасова гривна под стъклото. После се усмихна и ми показва пластмасовите си вампирски зъби, изцапани с червено червило.

— Приятно прекарване — каза задъхано. — И да не пропуснете да опитате новата ни атракция! — Почука от своята страна на стъклото и посочи купчинка карти на увеселителния парк и листовки.

Грабнах по една от всяка купчина на път за въртящите се врати. На листовката пишеше:

„Най-новата сензация в увеселителен парк «Делфик»! Обновеният и ремонтиран «Архангел»! Трийсет метра отвесно пропадане! Погубете душата си!“

Ви прочете листовката през рамото ми. Ноктите ѝ едва не продупчиха кожата на ръката ми.

— Трябва да го направим! — изписка тя.

— Накрая — обещах с надеждата, че ако преди това изпробваме всички атракции, тя ще забрави за тази. От години не се страхувах от височини, вероятно защото успявах удобно да ги избягвам. Не бях сигурна, че съм готова да проверя дали страхът ми от високо е избледнял с времето.

След като се возихме на виенското колело, на блъскащите се колички, на Вълшебното килимче и посетихме още няколко павилиона с игри, решихме, че е време да потърсим Елиът и Джулс.

— Хмм — изсумтя Ви и огледа в двете посоки пътя, който обикаляше около парка. Замълчахме умислено.

— Игралната зала — казах най-накрая.

— Добро предположение.

Тъкмо минахме през вратата, и го видях. Не Елиът. Не Джулс.

Пач.

Вдигна очи от видеоиграта си. Същата бейзболна шапка, с която го бях забелязала в часа по физическо, закриваше по-голямата част от лицето му, но бях сигурна, че по него пробяга едва забележима усмивка. На пръв поглед изглеждаше приятелска, но после си спомних как беше проникнал в мислите ми, и кръвта ми се смръзна.

Ако извадех късмет, Ви нямаше да го забележи. Побутнах я през тълпата и изгубих Пач от поглед. Последното, от което се нуждаех сега, беше да ѝ хрумне да отидем и да си поговорим с него.

— Ето ги! — възкликна Ви и размаха ръка над главата. — Джулс! Елиът! Насам!

— Добър вечер, дами — поздрави Елиът, след като си проправи път през тълпата. Джулс се домъкна подире му, но изглеждаше въодушевен колкото месно руло на три дни. — Да ви почерпя по една кола?

— Чудесно — прие Ви, вперила поглед в Джулс. — За мен диетична.

Джулс промърмори някакво извинение, че трябва да отиде до тоалетната, и се шмугна обратно в тълпата. След около пет минути Елиът се върна с колите. Подаде на всяка по кутийка, потърка ръце и се огледа.

— Откъде да започнем?

— Ами Джулс? — попита Ви.

— Той ще ни намери.

— С въздушен хокей — предложих незабавно, понеже атракцията беше в другия край на залата. Колкото по-надалече сме от Пач, толкова по-добре. Убеждавах се, че присъствието му тук е съвпадение, но инстинктите ми не бяха съгласни.

— О, вижте, джаги! — възкликна Ви и се запровира към една свободна маса. Нямах нищо против джагите, ако не бяха толкова близо до автомата на Пач. Наредих си да не му обръщам внимание. Ако стоях с гръб към него, дори нямаше да го забелязвам. Може би и Ви нямаше да го забележи.

— Ей, Нора, това не е ли Пач? — попита Ви.

— Ммм? — попитах невинно.

— Ето там — посочи тя. — Той е, нали?

— Съмнявам се. Двамата с Елиът белият отбор ли сме? — попитах.

— Пач е партньор на Нора по биология — обясни Ви на Елиът. Намигна ми лукаво, но направи невинна физиономия в мига, в който Елиът насочи вниманието си към нея. Кимнах ѝ почти незабележимо, но категорично, с безмълвното послание да престане.

— Непрекъснато поглежда насам — снижи глас Ви. Наведе се над игралната маса, за да придаде поверителен характер на разговора си с мен, но прошепна достатъчно високо, за да чуе и Елиът: — Сигурно се чуди какво правиш тук с... — кимна тя към Елиът.

Затворих очи и си представих как блъскам главата си в стената.

— Пач съвсем ясно даде да се разбере, че иска да бъде нещо повече от партньор на Нора за часа по биология — продължи Ви. — Не че може да го вини човек.

— Така ли? — изгледа ме Елиът с вид на човек, който не беше ни най-малко изненадан. Винаги го беше подозирал. Забелязах, че пристъпи по-близо.

Ви ме стрелна с победоносна усмивка, която казваше: „После ще ми благодариш“.

— Не е така — поправих я, — просто с...

— Два пъти по-лошо — прекъсна ме Ви. — Нора подозира, че той я следи. На една крачка сме да съобщим в полицията.

— Няма ли да играем? — попитах високо и пуснах топчето по средата на масата. Никой не забеляза.

— Искаш ли да поговоря с него? — попита Елиът. — Ще му обясня, че не искаме неприятности. Ще му кажа, че си с мен и че ако има някакъв проблем, може да говори с мен.

Не ми се искаше разговорът да поема в тази посока. Ама никак.

— Какво стана с Джулс? Изгуби се някъде — казах.

— Да, може да е паднал в тоалетната — отговори Ви.

— Ще отида да поговоря с Пач — заяви Елиът.

Загрижеността му ми беше приятна, но не исках фронтален сблъсък между двамата. Пач беше неизвестна величина: неуловим, плашещ и непознат. Кой знае на какво беше способен? Елиът беше твърде мил, за да се изправя срещу Пач.

— Той не ме плаши — заяви Елиът, сякаш за да опровергае мислите ми.

Очевидно по този въпрос с Елиът бяхме на различно мнение.

— Идеята не е добра — заявих.

— Страхотна е — опроверга ме Ви. — Иначе Пач може да... прибягне до насилие. Не помниш ли последния път?

„Последният път ли?“, попитах я само с устни.

Нямах представа каква е причината Ви да постъпва така, освен че имаше склонност прекалено да драматизира. Нейната представа за драма беше моята представа за адско унижение.

— Не се сърди, но този тип ми се струва откачен — отбеляза Елиът. — Дай ми десет минути насаме с него. — И се запъти към Пач.

— Не! — дръпнах го за ръкава. — Той... ами... може отново да прибягне до насилие. — Остави на мен — изгледах аз Ви с присвити очи.

— Сигурна ли си? — попита Елиът. — Ще се радвам аз да го направя.

— По-добре да излезе от мен.

Избърсах длани в джинсите си, поех си дъх за успокоение и започнах да скъсявам разстоянието между себе си и Пач, а то не беше повече от няколко игрални автомата. Нямах представа какво ще правя, когато стигна до него. Надявах се на кратък поздрав. После можех да се върна и да успокоя Ви и Елиът, че положението е под контрол.

Пач беше облечен както обикновено — с черна риза и черни джинси, и носеше тънка сребърна верижка, която проблясваше на фона на тъмната му кожа. Ръкавите му бяха вдигнати нагоре и се виждаше как мускулите му се движат, докато натиска копчетата. Беше висок, слаб и стегнат — изобщо нямаше да се учудя, ако под дрехите си имаше няколко белега за спомен от улични боеве и от други безразсъдни прояви. Не че исках да надничам под дрехите му.

Стигнах до игралния автомат на Пач и потупах от страни, за да привлека вниманието му. Попитах възможно най-спокойно:

— „Пакман“ или „Донки Конг“? — Всъщност играта май беше доста по-военизирана и кървава.

По лицето му се плъзна бавна усмивка.

— Бейзбол. Дали да не застанеш зад мен и да ми дадеш някои инструкции?

На екрана избухнаха бомби и във въздуха се разлетяха пищящи тела. Очевидно не беше бейзбол.

— Как се казва той? — попита Пач и кимна почти незабележимо към масата с джагите.

— Елиът. Виж, нямам време за дълги разговори. Чакат ме.

— Виждал ли съм го преди?

— Нов е. Току-що се е прехвърлил.

— Първа седмица в новото училище и вече си има приятели. Късметлия. — Измери ме с поглед. — Може да има тъмна и опасна страна, за която не подозираме.

— Май това ми е специалитетът.

Изваках да се досети какво искам да кажа, но той отвърна само:

— Една игра? — кимна към задната част на пасажа. През тълпата видях масите за бiliarд.

— Нора! — провикна се Ви. — Ела тук! Елиът направо ме размаза!

— Не мога — отговорих на Пач.

— Ако спечеля — каза той, сякаш нямаше никакво намерение да приеме отказа ми, — ще кажеш на Елиът, че е изникнало нещо и вече не си свободна за вечерта.

Не се сдържах, той беше толкова... адски самоуверен и нагъл.

— А ако аз спечеля?

Погледът му се плъзна по тялото ми от глава до пети.

— Не мисля, че трябва да се притесняваме за това.

Не можах да се сдържа и го оципах.

— Внимавай — тихо ме предупреди той, — може да си помислят, че флиртуваме.

Дося ми се здравата да се изритам, понеже точно това правехме. Обаче вината не беше моя, а на Пач. Близко до него изпитвах необикновено противоречиви желания — част от мен искаше да избяга от него и да се разкреши „Пожар!“, а друга, по-безразсъдна част искаше да види колко близко мога да се доближа, без да... пламна.

— Една игра на билиард? — подмами ме той.

— Тук съм с друг.

— Тръгвай към масите за билиард, аз ще се погрижа.

Скръстих ръце с надеждата да изглеждам строга и малко ядосана, но в същото време се наложи да прехапя устни, за да обузда една малко по-положителна реакция.

— Какво ще правиш? Ще се биеш с Елиът?

— Ако се наложи.

Бях сигурна, че се шегува. Почти.

— Една маса за билиард току-що се освободи. Върви да я заемеш.

Предизвиквам... те...

Замръзнах.

— Как го направи?

Той не отрече веднага и аз усетих да ме обзема паника. Случваше се наистина. Той прекрасно знаеше какво прави. Дланите ми се изпотиха.

— Как го направи? — повторих.

— Кое? — усмихна се Пач лукаво.

— Недей! — предупредих го. — Не се преструвай, че не го правиш.

Той облегна рамо на игралния автомат и сведе поглед към мен.

— Кажи ми какво подозираш, че правя.

— Мислите ми...

— Какво за тях?

— Престани, Пач.

Той се огледа театрално.

— Да не искаш да кажеш, че ти чета мислите? Нали разбираш колко налудничаво звучи?

Преглътнах мъчително и заявих възможно най-спокойно:

— Плашиш ме и не съм сигурна, че е добре да общувам с теб.

— Бих могъл да променя мнението ти.

— Но-о-о-ра! — надвика Ви гълчавата и електронното пиукане на автоматите.

— Среца на „Архангела“ — каза Пач.

Отстъпих назад и инстинктивно отвърнах:

— Не.

Пач застана зад мен и по гръбнака ми се плъзна ледена тръпка.

— Ще те чакам — прошепна ми той в ухото. И излезе от игралната зала.

ОСМА ГЛАВА

Върнах се при джагите като в студена мъгла. Елиът се беше привел над масата със съсредоточено и настървено от спортна злоба лице. Ви пищеше и се смееше. Джулс все още го нямаше.

Ви откъсна поглед от играта.

— Е? Какво стана? Какво ти каза?

— Нищо. Помолих го да не ни притеснява и той си тръгна. — Гласът ми звучеше безизразно.

— Като че ли не си тръгна сърдит — отбеляза Елиът, — думите ти явно са свършили работа.

— Жалко — отбеляза Ви, — надявах се на малко вълнение.

— Готова ли си за игра? — попита Елиът. — Вече ми се яде трудно спечелена пица.

— Да, ако Джулс изобщо се върне — каза Ви. — Започвам да си мисля, че не ни харесва. Все изчезва. Приемам това за мълчалив намек.

— Майтапиш ли се? Той адски ви харесва — възрази Елиът прекалено въодушевено. — Просто трудно се отпуска пред непознати. Ще отида да го потърся. Не мърдайте оттук.

Щом двете с Ви останахме насаме, заявих:

— Знаеш, че ще те убия, нали?

Ви вдигна ръце и направи крачка назад.

— Правя ти услуга. Елиът е луд по теб. След като ти се махна, му казах, че всяка вечер ти звънят най-малко десет момчета. Да му беше видяла физиономията! Едва сдържа ревността си.

Изстенах.

— Тук действа законът за търсенето и предлагането — осветли ме Ви. — Кой да допусне, че часовете по икономика ще послужат за нещо?

Погледнах към входа на пасажа.

— Трябва ми нещо.

— Трябва ти Елиът.

— Не, трябва ми захар. Много. Трябва ми един захарен памук. — Всъщност се нуждаех от достатъчно голяма гума, която да заличи всички следи от Пач от живота ми. Особено четенето на мисли. Потръпнах. Как го правеше? И защо точно с мен? Освен ако... не си бях въобразила. Както си бях въобразила, че съм блъснала човек с доджа.

— И аз бих хапнала нещо сладичко — призна Ви. — На влизане видях една сергия близо до входа на парка. Ще остана тук, да не би Джулс и Елиът да си помислят, че сме избягали, а ти иди да вземеш захарен памук.

Излязох и се запътих обратно към входа, но точно когато намерих продавача на захарен памук, нещо по-надолу по алеята привлече вниманието ми. Архангелът се извисяваше над върховете на дърветата. Змия от вагончета се виеше по осветените релси и се губеше от поглед. Запитах се защо Пач иска да се срещнем. Усетих как коремът ми се стяга и вероятно щях да приема това за отговор, но въпреки цялата си решимост установих, че вървя по алеята към Архангела.

Влях се в потока от хора, без да откъсвам поглед от Архангела, описващ лупинг високо в небето. Вятърът вече беше станал леден, но не той беше причината за растящото ми смущение. Чувството се бе върнало. Студеното и спиращо сърцето усещане, че някой ме следи.

Огледах се крадешком. Не забелязах нищо странно с периферното си зрение. Завъртях се на сто и осемдесет градуса. Малко по-назад една фигура с качулка, застанала между дърветата, се обърна и потъна в мрака.

Сърцето ми затуптя по-бързо, подминах голяма група пешеходци и се отдалечих от просеката. След няколко крачки отново се огледах назад. Изглежда никой не ме преследваше.

Когато отново се обърнах напред, се блъснах в някакъв човек.

— Извинете! — промърморих и опитах да възвърна самообладанието си.

— Трудно е да ми устои човек! — ухили ми се Пач от високо.

Примигнах.

— Остави ме на мира. — Опитах да го заобиколя, но той ме хвана за лакътя.

— Какво има? Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще повърнеш.

— Ти така ми въздействаш — срязах го.

Той се засмя, а на мен ми се прииска да го сритам през краката.

— Трябва да пийнеш нещо. — Без да пуска лакътя ми, той ме поведе към един щанд за лимонада.

Запънах се.

— Ако искаш да ми помогнеш, стой далеч от мен.

Той отметна една къдрица от лицето ми.

— Много ми харесва косата ти. Обичам, когато е непокорна. Все едно виждам страна от характера ти, която трябва по-често да проявяваш.

Ядосано загладих косата си. Веднага щом си дадох сметка, че сигурно отстрани жестът ми прилича на старание да се понаглася за него, казах:

— Трябва да вървя, Ви ме чака. — Измъчено мълчание. — Е, ще се видим в час в понеделник.

— Ела да се качим на Архангела заедно.

Проточих шия и погледнах нагоре. Откъм тракащите по релсите колички долу долитаха писъци.

— Седалките са за двама. — Усмивката му стана ленива и предизвикателна.

— Не. — За нищо на света!

— Ако продължаваш да бягаш от мен, никога няма да разбереш какво всъщност се случва.

Коментарът му би трябвало да ме накара веднага да си плюя на петите. Но не стана така. Все едно Пач знаеше точно какво да каже, за да изостри любопитството ми. Точните думи в точния момент.

— Какво се случва? — попитах.

— Има само един начин да разбереш.

— Не мога. Страхувам се от височини. А и Ви ме чака. — Само че най-неочаквано идеята да се кача толкова нависоко престана да ме плаши. Вече не. По някакъв абсурден начин мисълта, че ще бъда заедно с Пач, ме караше да се чувствам в безопасност.

— Ако успееш да издържиш докрай, без да се разпициш, ще помоля Тренера да ни размести.

— Аз вече опитах, не отстъпва.

— Аз умея да бъда по-убедителен от теб.

Приех забележката му като лична обида.

— Не пищя. Не и на въртележки.

Не и заради теб.

Закрачих редом до Пач към опашката от хора, които чакаха за Архангела. Високо в нощното небе блиска вълна от писъци и после отшумя.

— Не съм те виждал друг път в „Делфик“ — каза Пач.

— Често ли идваш тук? — Мислено си отбелязах да престана да идвам в парка за уикенда.

— Отношенията ми с това място датират отдавна.

Придвижихме се напред на опашката, когато вагончетата се изпразниха и нова порция търсачи на силни усещания се качиха на влакчето.

— Нека отгатна — миналата година си бягал от часовете и си висял тук, вместо да ходиш на училище.

Опитвах се бъда саркастична, но Пач отговори:

— Ако ти отговоря, ще те осветля за миналото си, а бих искал то да си остане тайна.

— Защо? Какво му е на миналото ти?

— Моментът не е подходящ да го обсъждаме. Миналото ми може и да те уплаши.

„Твърде късно“, помислих си.

Той пристъпи по-наблизо и ръцете ни се докоснаха — допир, от който косъмчетата на ръката ми настръхнаха.

— Онова, което имам да признавам, не е такова, че човек да го сподели с несериозния си партньор по биология — заяви той.

Острият вятър ме обгърна, а когато вдишах, ме изпълни с мраз. Той обаче не можеше да се сравнява с ледената тръпка, която предизвикаха у мен думите на Пач.

Той посочи с брадичка към рампата:

— Май е наш ред да се качваме.

Бутнах въртящата се вратичка. Когато стигнахме до платформата за качване, се оказа, че единствените свободни вагончета са най-предните и най-задните. Пач тръгна към предните.

Конструкцията на влакчето не ми вдъхваше доверие, независимо че беше обновена и ремонтирана. Изглеждаше на повече от сто години

и беше направена от дърво, изложено твърде дълго на действието на природните стихии в Мейн. Рисунките отстрани вдъхновяваха още по-малко.

На вагончето, което избра Пач, имаше четири рисунки. На първата се виждаше тълпа от рогати демони, които изскубваха крилете на крещящ ангел. На следваща рисунка беше изобразен безкрилият ангел, който, кацнал на един надгробен камък, наблюдаваше отдалече как си играят децата. На третата картинка безкрилият ангел стоеше близо до децата и подмамваше с пръст зеленооко момиче. На последната рисунка ангелът минаваше през тялото на момичето като призрак. Очите на момичето бяха станали черни, усмивката ѝ беше изчезнала и ѝ бяха поникнали рога като на демоните от първата рисунка. Над рисунките висеше тъничък лунен сърп.

Отместих поглед и си казах, че краката ми треперят заради студения въздух. Наместих се в количката до Пач.

— Миналото ти няма да ме уплаши — заявих, закопчавайки колана в скута си. — Вероятно ще бъда направо ужасена.

— Ужасена — повтори той. Тонът му подсказваше, че приема обвинението. Странно, понеже Пач никога не се унижаваше.

Вагончетата се люшнаха назад, после напред. Не съвсем гладко се откъснахме от платформата и неотклонно се закатерихме нагоре. Миризмата на пот, ръжда и солена вода откъм морето изпълни въздуха. Пач седеше достатъчно близо, за да усетя аромата му. Долових съвсем леки следи от дъхав ментов сапун.

— Струваш ми се преbledняла — каза той и се приведе към мен, за да го чуя въпреки тракането на релсите.

Усещах, че съм преbledняла, но не исках да си го призная.

На най-високата точка застинахме за миг. Виждах на километри наоколо, забелязах къде тъмното поле се слива с блещукането на покрайнините и постепенно се превръща в решетката на уличните светлини на Портланд. Вятърът притаи дъх и влажният въздух погали кожата ми.

Неволно погледнах крадешком към Пач. Присъствието му донякъде ми носеше утеха.

— Страх ли те е, ангелче? — грейна усмивката му.

Вкопчих се в металния лост, занитен в предната част на вагончето, когато усетих, че тежестта ми се издига нагоре. От гърлото

ми се изтръгна треперлив смях.

Вагончето ни литна дяволски бързо и косата ми се развя назад. Свърнахме наляво, после надясно и с тракане се понесохме по релсите. Усещах как органите ми блуждаят нагоре-надолу в синхрон с полета на влакчето. Погледнах надолу и се помъчих да се концентрирам върху нещо неподвижно.

И тогава забелязах, че коланът ми се е откопчал.

Опитах да извикам на Пач, но въздушната струя засмука гласа ми. Усетих стомаха си кух, пуснах стоманения лост с една ръка и с другата се опитах да закопчая колана около кръста си. Вагончето рязко се наклони вляво. Раменете ми се блъснаха в Пач, притиснах се към него болезнено силно. Влакчето се издигна рязко и аз усетих как то леко се откъсва от релсите.

Спускахме се стремително надолу. Ярките светлини встрани ме заслепиха и не успях да видя накъде извиват релсите в края на отсечката.

Твърде късно. Вагончето се люшна надясно. Врълхлетя ме пристъп на паника и... тогава се случи. Лявото ми рамо се удари във вратичката на вагончето. Тя се отвори и аз изхвърчах от влакчето, което профуча покрай мен и отмина. Търкулнах се по релсите и опипом затърсих нещо, за което да се хвана. Не напипах нищо, изхвърчах от трасето и полетях право надолу в черния въздух. Земята се понесе към мен с шеметна бързина и аз отворих уста да изпищя.

В следващия момент усетих как влакчето спира на платформата.

Ръцете ме боляха, защото Пач здраво ме беше стиснал.

— Ето това беше писък! — ухили се срещу мен той.

Зашеметена го видях да запущва ухото си с ръка, сякаш все още чуваше ехото от писъка ми. Нямах никаква представа какво се е случило, просто вперих поглед в полукръглите следи, оставени от ноктите ми по кожата му. После очите ми се плъзнаха към колана на седалката ми.

— Коланът ми... — подех. — Мислех, че...

— Какво? — попита Пач и прозвуча искрено заинтригуван.

— Стори ми се... че излитам от кабинката. Наистина си помислих... че ще умра.

— Май точно това е целта.

Ръцете ми трепереха. Коленете ми се огъваха под тежестта на тялото.

— Май ще си останем в един екип — отбеляза Пач. Прозвуча съвсем мъничко победоносно. Бях прекалено слисана, за да споря.

— Архангелът — промърморих и погледнах назад през рамо към влакчето, което бе започнало следващото изкачване.

— Означава ангел с висок ранг — определено самодоволно се разнесе гласът му. — Колкото си по-нависоко, толкова по-мъчително е падането.

Понечих да отворя уста и да му обясня, че за миг наистина ми се е сторило, че падам от влакчето и че необясними сили са ме върнали на сигурно място, вързана с колана. Но вместо това казах:

— Струва ми се, че повече си падам по ангелите пазители.

Пач отново се подсмихна самодоволно. Поведо ме по алеята и обясни:

— Ще те заведе обратно в пасажа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Врязах се в тълпата вътре в игралната зала, подминах гишето за билети за тоалетните. Когато видях масите с джагите, не открих Ви на нито една. Елиът и Джулс също ги нямаше.

— Май са си тръгнали — отбеляза Пач. Възможно е очите му за миг да са заискрили развеселено. Но с Пач човек никога не знае — може да е било нещо съвсем различно. — Ще трябва някой да те закара.

— Ви не би ме зарязала — отбелязах и се вдигнах на пръсти, за да надзърна над тълпата. — Сигурно играят тенис на маса.

Тръгнах странично през тълпата, а Пач ме последва, след като пресуши една кутийка сода, която си беше купил на влизане. Предложи да купи и на мен, но не бях сигурна, че в сегашното си състояние няма да я повърна.

На масите за тенис нямаше и следа от Ви и от Елиът.

— Може да са на машините за пинбол — предположи Пач. Определено се гъбаркаше с мен.

Усетих, че лицето ми пламва. Къде беше Ви?

Пач протегна содата си:

— Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш?

Погледнах първо кутийката, после Пач. Само защото кръвта ми завираше при мисълта да докосна с устни мястото, което и неговите устни бяха докосвали, това не означава, че трябваше да му го казвам.

Бръкнах в чантата си и извадих мобилния. Екранчето беше черно и апаратът отказваше да се включи. Не проумявах как така батерията се е изтощила, след като я бях заредила точно преди да изляза. Натисках копчето отново и отново, но нищо не се случваше.

— Предложението ми все още е в сила — каза Пач.

Помислих си, че ще е по-безопасно да помоля някой напълно непознат да ме откара. Все още бях разтърсена заради случилото се на Архангела и колкото и да се опитвах да прогоня онази картина, тя непрекъснато се връщаше в главата ми. Падах... а после атракцията

приключи. Просто ей така. Никога не бях преживявала нещо толкова ужасяващо. Не по-малко ужасяващо беше, че явно аз единствена бях забелязала. Дори Пач, който седеше до мен, не беше видял нищо.

Плеснах се по челото.

— Колата й! Сигурно ме чака на паркинга.

Трийсет минути по-късно вече бях огледала целия паркинг. Доджът го нямаше. Не можех да повярвам, че Ви си е тръгнала без мен. Може би се беше случило нещо. Нямаше как да разбере, понеже не можех да проверя съобщенията на мобилния си телефон. Помъчих се да овладеея чувствата си, но тя ме беше изоставила и у мен клопочеше доста силен гняв, готов всеки момент да изригне на повърхността.

— Изчерпах ли се вариантите? — попита Пач.

Прехапах устни и се запитах какво друго ми оставаше. Нищо. За жалост, не бях сигурна, че съм готова да приема предложението на Пач. В нормалните дни той излъчваше опасност. А тази вечер представляваше мощна смесица от опасност, заплаха и загадъчност.

Най-накрая въздъхнах и се помолих мислено дано не греша.

— Ще ме закараш право вкъщи — заявих. Прозвуча по-скоро като въпрос, отколкото като заповед.

— Щом така искаш.

Понечих да попитам Пач дали не е забелязал нещо необичайно на Архангела, но се овладях. Страхувах се да попитам. Ами ако не бях паднала? Ако си бях въобразила цялата случка? Ако виждах неща, които не се случват в действителност? Най-напред онзи тип със скиорската маска, а сега и това. Бях съвсем сигурна, че Пач наистина чете мислите ми, но всичко останало? Не знаех какво да мисля.

Пач подмина няколко паркирани коли и спря до лъскав черен мотоциклет, подпрян на стойката си. Яхна го и ми кимна:

— Качвай се.

— Ау! Хубав мотор — казах, но беше лъжа. Приличаше на лъскав черен смъртоносен капан. Никога не се бях качвала на мотоциклет. Не бях сигурна, че искам това да се промени точно тази вечер.

— Харесва ми да усещам вятъра в лицето си — продължих, надявайки се перченето да замаскира ужаса ми от скорости, по-високи

от сто километра в час, когато между мен и пътя няма никаква преграда.

Имаше само една каска — черна с матов визьор — и той ми я подаде.

Взех я, обкрачих мотора и осъзнах колко несигурна се чувствам само върху една тясна кожена седалка. Нахлузих каската върху къдриците си и я закопчах под брадичката.

— Трудно ли се кара? — попитах. Всъщност имах предвид „Безопасно ли е?“.

— Не — отговори Пач едновременно на моя изказан и неизказан въпрос. Засмя се тихичко и добави: — Напрегната си, отпусни се.

След като излязохме от паркинга, експлозията от движение ме изуми. Стисках ризата му само колкото да успея да запазя равновесие, но сега вече го обгърнах с ръце в мечешка прегръдка откъм гърба.

Когато стигнахме до къщи, Пач подкара мотоциклета по подгизналата от мъгла алея, угаси двигателя и аз слязох. Свалих си каската, поставих я внимателно на седалката отпред и понечих да избъбря нещо от сорта на „Благодаря, че ме докара, ще се видим в понеделник“.

Думите се разхвърчаха във въздуха, когато Пач прекоси алеята и се запъти към стълбите на верандата.

Дори не исках да си помислям какво прави. Ще ме изпраща до вратата? Слабо вероятно. Тогава... какво?

Качих се на верандата след него и го настигнах пред вратата. Разкъсвана между объркване и растяща тревога, го наблюдавах как вади от джоба си познат комплект ключове и пъхва ключа ми за къщи в бравата.

Свалих ръчната си чанта от рамо и дръпнах ципа на отделението, където държах ключовете. Не бяха там.

— Върни ми ключовете — наредих му объркано, понеже изобщо нямах представа как са се озовали у него.

— Изпусна ги в пасажа, докато си търсеше мобилния — обясни той.

— Пет пари не давам къде съм ги изпуснала. Върни ми ги.

Пач вдигна ръце, за да покаже, че няма вина, и се дръпна от вратата. Облегна едното си рамо на тухлената стена и впери поглед в

мен, докато пристъпвах към ключалката. Опитах да превъртя ключа. Не успях.

— Заседнал е — казах и разклатих ключа. Отстъпих назад. — Хайде, опитай ти, заседнал е.

Той превъртя ключа с остро изщракване. С ръка на бравата изви въпросително вежди, все едно питаше: „Може ли?“.

Преглътнах измъчено, за да преодолея прилива на взаимно обаяние и тревога.

— Заповядай, няма никого. Сама съм.

— През цялата нощ ли?

На мига си дадох сметка, че вероятно това не е било най-умното нещо, което съм можела да кажа.

— Доротея ще се върне скоро.

Беше лъжа — Доротея отдавна си беше тръгнала, вече приближаваше полунощ.

— Доротея ли?

— Икономката ни. Тя е възрастна... но е много силна.

Опитах да се провра покрай него. Не успях.

— Звучи плашещо — измъкна той ключа от ключалката и ми го подаде.

— Може да почисти тоалетна чиния отвътре и отвън за по-малко от минута. Направо си е страхотия. — Взех ключа и го заобиколих. Наистина бях решила да затворя вратата зад гърба си, но когато се обърнах, Пач изпълваше рамката на вратата, облегал ръце от двете страни на рамката.

— Няма ли да ме поканиш вътре? — попита.

Примигнах. Да го поканя ли? У дома? Когато съм сам-сама?

— Късно е — каза Пач. Очите му плътно следваха моите и отразяваха едно своенравно пламъче. — Сигурно си гладна.

— Не. Да. Искам да кажа, да, обаче...

Той внезапно се оказа вътре.

Направих три крачки назад, а той бутна вратата с крак и я затвори.

— Обичаш ли мексиканска храна? — попита.

— Аз... — *Бих искала да знам какво търсиш в дома ми?*

— Тако?

— Тако ли? — повторих.

А това явно го развесели.

— Домати, маруля, сирене.

— Знам какво е тако!

Преди да успее да го спра, той мина покрай мен и влезе в къщата. В дъното на коридора зави наляво. Към кухнята.

Застана на мивката, пусна кранчето и натърка със сапун ръцете си почти до лактите. Явно се чувстваше като у дома си, понеже първо отиде в килера, после огледа хладилника и извади каквото имаше вътре — салса, сирене, маруля, домати. След това порови из чекмеджетата и намери нож.

Едва не се паникьосах при вида на Пач с нож в ръка, когато вниманието ми привлече нещо друго. Направих две крачки напред и примигнах пред отражението си в тигана, закачен на лавицата за съдове. Косата ми! Все едно се беше превърнала в огромен храсталак. Притиснах ръка към устата си.

Пач се усмихна:

— Косата ти естествено червена ли е?

Изглеждах го невярващо.

— Косата ми не е червена.

— Неприятно ми е да ти го казвам, но е червена. И да я запаля, няма да стане по-червена.

— Кестенява е. — Е, може би имаше мъничък, едва забележим, почти клонящ към нула риж оттенък, но въпреки това бях брюнетка.

— Заради светлината е — обясних.

— Да, може би е заради крушките. — Усмивката вдигна двете ъгълчета на устата му, появи се и трапчинка.

— Веднага се връщам — казах и изхвърчах от кухнята.

Качих се горе и прибрах косата си на конска опашка. След като реших този проблем, опитах да подредя мислите си. Не ми беше съвсем приятно Пач да се разхожда преспокойно из къщи, при това въоръжен с нож. А и мама щеше да ме убие, ако разбере, че съм поканила Пач в отсъствие на Доротея.

— Може ли да отложим за друг път? — попитах, когато две минути по-късно го заварих в кухнята, здравата запретнал ръкави. Притиснах с длан корема си, за да му покажа, че имам проблем. — Гади ми се — казах, — мисля, че е от пътуването до къщи.

Той престана да кълца и вдигна глава:

— Почти приключвам.

Забелязах, че е сменил ножа с по-голям и по-остър. Сякаш надничаше право в мислите ми, Пач вдигна ножа и огледа острието. То проблесна. Коремът ми се сви.

— Остави ножа — наредих му тихичко.

Пач погледна към мен, после към ножа, после отново към мен. Миг по-късно ножът лежеше на масата.

— Няма да те нараня, Нора.

— Това е... успокоително — успях да промълвя с пресъхнало и стегнато гърло.

Той завъртя ножа с дръжката към мен.

— Ела тук, ще те науча как се прави тако.

Не помръднах. В очите му проблесна пламъче, което ме накара да си помисля, че би трябвало да се страхувам от него... и аз наистина се страхувах. Но чувството беше колкото страх, толкова и привличане. В близостта му имаше нещо изключително плашещо. В негово присъствие си нямах доверие.

— Какво ще кажеш... да се договорим за нещо? — Лицето му беше приведено и в сянка и Пач ме погледна през миглите си. Създаде впечатление за благонадеждност. — Помогни ми да направим тако и ще отговоря на няколко твои въпроса.

— На мои въпроси ли?

— Мисля, че знаеш какво имам предвид.

Прекрасно знаех какво има предвид. Щеше да ми позволи да надзърна в личния му свят. Свят, в който можеше да разговаря с мен мислено. Отново знаеше точно какво да каже в точния момент.

Безмълвно се приближих към него. Побутна дъската за рязане към мен.

— Първо — застана Пач зад гърба ми и сложи ръцете си върху плота до моите — избери си домат. — Наведе глава и почти долепи устни до ухото ми. Дъхът му беше топъл и гъделичкаше кожата ми. — Добре. Сега вземи ножа.

— Главният готвач винаги ли застава толкова близо? — попитах несигурно, понеже не знаех дали трепетът, предизвикан от близостта му, ми харесваше, или ме плашеше.

— Да, когато разкрива кулинарни тайни. Дръж ножа, сякаш намеренията ти са наистина сериозни.

— Такива са.

— Добре. — Отстъпи крачка назад и ме огледа от глава до пети, сякаш преценяваше недостатъците ми — очите му се плъзнаха нагоре и надолу, наляво-надясно. За един тревожен миг си помислих, че виждам одобрителна усмивка. — Не можеш да научиш някой да готви, това се получава по наследство. Или го имаш, или го нямаш — обясни Пач. — Като химията. Мислиш ли, че си готова за химията?

Притиснах ножа към домата и той го разряза на две половини, които лекичко се полюшнаха върху дъската.

— Ти ми кажи. Готова ли съм за химията?

Пач издаде дълбок звук, който не можах да разгадая, и се ухили.

* * *

След като се навечеряхме, Пач занесе чиниите в мивката.

— Аз мия, ти бършеш.

Порови в чекмеджетата отстрани на мивката, извади една кърпа за съдове и закачливо ми я подхвърли.

— Готова съм да ти задам онези въпроси — напомних му. — Да започнем с онази вечер в библиотеката. Следеше ли ме...

Гласът ми заглъхна. Пач се облегна лениво на плота. Тъмната коса стърчеше изпод бейзболната му шапка. Устните му се разтеглиха в усмивка. Мислите ми сякаш се разтвориха на мига и на тяхно място изплува ново желание.

Искаше ми се да го целуна. Веднага.

— Какво? — изви вежди Пач.

— Ами... нищо. Нищо. Ти миеш, аз бърша.

Бързо измихмем съдовете и след това се оказахме в капана на теснотията около мивката. Пач посегна да вземе кърпата от ръцете ми и телата ни се докоснаха. Не помръднахме, за да съхраним крехката връзка, която ни спояваше.

Аз първа се дръпнах.

— Уплаши ли се? — промърмори той.

— Не.

— Лъжеш.

Пулсът ми съвсем лекичко се учести.

— Не се страхувам от теб.

— Така ли?

Отговорих, без да се замислям:

— Може би просто се боя да не би... — Проклех се наум, задето изобщо започнах изречението. Какво се канех да кажа? Нямаше да призная на Пач, че всичко у него ме плаши. Така само щях да му позволя да продължи да ме провокира. — Може би малко се боя да не би...

— Да ти харесам?

Олекна ми, че не се налага да довършвам собственото си изречение и отговорих механично:

— Да. — Прекалено късно осъзнах, че съм признала. — Искях да кажа, не! Категорично не. Съвсем друго имах предвид.

Пач се засмя тихичко.

— Истината е, че определено се чувствам донякъде неловко в твоє присъствие — признах.

— Но?

Вкопчих се в плота зад гърба си за опора.

— Но в същото време изпитвам и плашещо влечение към теб.

Пач се ухили широко.

— Много си самоуверен — избутах го с длан аз крачка назад.

Той улови ръката ми, притисна я към гърдите си, дръпна ръкава надолу върху китката ми и го стисна. Също толкова бързо направи същото и с другия ръкав. Държеше ръцете ми в плен в ръкавите на ризата. Отворих уста да се възпротивя.

Дръпна ме по-близо до себе си и не спря, докато не се озовах право срещу него. Неочаквано ме вдигна върху плота. Лицето ми се изравни с неговото. Прикова ме с мрачната си подканяща усмивка. И тогава осъзнах, че този миг беше кръжал някъде в покрайнините на фантазиите ми вече няколко дни.

— Свали си шапката — казах, а думите изскочиха, преди да успея да ги спра.

Той завъртя шапката си с козирката назад.

Примъкнах се до ръба на плота и провесих крака от двете страни на Пач. Нещо вътре в мен ми нашепваше да престана, но аз изтласках гласа в дъното на съзнанието си.

Той разпери ръце върху плота, точно до бедрата ми. Наклони глава на една страна и се приближи. Завладя ме мирисът му на тъмна и влажна пръст.

Поех си два пъти рязко въздух. Не. Не беше редно. Не така, не с Пач. Той ме плашеше. Да, по приятен начин. Но и по неприятен. По много неприятен начин.

— Трябва да си вървиш — прошепнах едва чуто. — Определено трябва да си вървиш.

— Тук ли да отида? — Устата му се озова върху рамото ми. — Или тук? — Премести се към шията ми.

Мозъкът ми не можеше да произведе логична мисъл. Устата на Пач се залута нагоре към челюстта ми, нежно засмука кожата ми...

— Краката ми заспиват — изломотих. И не беше изцяло лъжа. Цялото ми тяло, включително краката, бяха изтръпнали.

— Мога да реша проблема. — Ръцете на Пач обхванаха бедрата ми.

Внезапно мобилният ми извънтя. Звукът ме стресна и аз несръчно измъкнах апарата от джоба си.

— Здравей, миличка — бодро ме поздрави мама.

— Да ти звънна ли след малко?

— Разбира се. Какво става?

Затворих телефона.

— Трябва да си тръгваш — казах на Пач. — Веднага.

Той завъртя бейзболната си шапка обратно. Под нея виждах единствено устата му, която се изви в палава усмивка.

— Нямах грим.

— Сигурно съм забравила.

— Сладки сънища.

— Разбира се, няма проблем. — *Какво ми каза той?*

— А за онова парти утре вечер...

— Ще си помисля — успях да кажа.

Пач пхна в джоба ми едно листче, а докосването му предизвика парещи усещания в краката ми.

— Ето адреса. Ще те чакам. Ела сама.

След секунди чух входната врата да се затваря зад него. Огнена червенина заля лицето ми. „Твърде близо“, казах си. В огъня няма

нищо лошо, стига да не си твърде близо до него. Не беше зле да го имам предвид.

Облегнах се на кухненските шкафове и задишах кратко и учестено.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Звънът на телефона ме стресна и ме събуди. Все още с един крак в съня, покрих глава с възглавницата в опит да заглуша шума. Телефонът обаче не млъкна. Звънеше ли звънеше.

Разговорът беше пренасочен към гласовата поща. Пет секунди по-късно телефонът отново зазвъня.

Пресегнах се отстрани на леглото, намерих джинсите си опипом и измъкнах мобилния си от джоба.

— Да? — обадох се с широка прозявка, без да отварям очи.

От другата страна някой дишаше гневно.

— Какво се случи с теб? Какво стана, когато отиде за захарен памук? И като стана дума, кажи ми къде си, за да дойда и да те удуша с голи ръце.

Няколко пъти се ударих по челото с основата на дланта си.

— Реших, че са те отвлекли! — продължи Ви. — Че някой те е похитил! Реших, че са те убили!

Опитах се да намеря часовника в тъмното. Бутнах рамката на една снимка върху нощното шкафче и всички останали рамки се катурнаха като домино.

— Задържаха ме — отговорих. — Когато се върнах в пасажа, вас ви нямаше.

— Задържаха ли те? Що за извинение е това „задържаха ме“?

Най-сетне фокусирах червените цифри на часовника. Беше малко след два през нощта.

— Обикалях паркинга с колата цял час — каза Ви. — Елиът кръстосваше целия парк и показваше единствената твоя снимка, която имам в мобилния си. Опитах стотици пъти да звънна на мобилния ти. Чакай малко. Вкъщи ли си? Как се прибра?

Разтъркахъгълчетата на очите си.

— С Пач.

— С Пач преследвача?

— Е, нямах голям избор, нали? — попитах троснато. — Ти си си тръгнала без мен.

— Звучиш ми ядосано, адски ядосано... Не, не е така. Звучиш напрегнато... развълнувано... възбудено. — Направо усетих как се кокори. — Той те целуна, нали?

Никакъв отговор.

— Целунал те е! Видях как те гледаше. Знаех си, че ще се случи. Надуших го отдавна.

Не ми се мислеше за това.

— Как беше? — продължи да настоява Ви. — Праскова? Слива? Или супер яко?

— Моля?

— Просто те клъвна, разтвори устни, или пусна език? Няма значение. Не ми отговаряй. Пач не е тип, който ще си губи времето с увертюри. Имало е език. Сто процента.

Закрих лицето си с ръце, скрих се зад тях. Пач сигурно си беше помислил, че изобщо не мога да се владее. Бях се разпаднала в обятията му. Бях се разтопила като масло. Бях почти сигурна, че точно преди да му кажа да си върви, бях издала звук, който беше нещо средно между блажена въздишка и стенание от наслада.

Това обясняваше самодоволната му усмивка.

— Може ли да поговорим за това по-късно? — попитах и се щипнах по носа.

— Няма да стане.

— Страшно съм уморена — въздъхнах.

— Не мога да повярвам, че смяташ да ме държиш в напрежение.

— Надявам се да забравиш.

— Никакъв шанс.

Опитах да си представя как мускулите на шията ми се отпускат и възпират главоболието, което усещах да се промъква.

— Ще ходим ли по магазините?

— Ще те взема в четири.

— Нали щяхме да се видим в пет?

— Прояна в обстоятелствата. Ще дойда по-рано, ако се измъкна от родата. Майка ми има нервен срив — смята, че лошите ми бележки се дължат на факта, че е лоша майка. Решила е, че ако прекарваме повече време заедно, това ще реши проблема. Стискай ми палци.

Затворих телефона и се пъгнах обратно в леглото. Представих си безскрупулната усмивка на Пач и блестящите му черни очи. След като се мятах в леглото няколко минути, се отказах да си търся удобна поза. Истината беше, че удобството беше невъзможно, докато мислите ми се въртяха около Пач.

Като бяхме малки, кръщелникът на Доротея, Лайънел, счупи една чаша в кухнята. Помете всички парченца, освен едно, и ме подмами да го близна. Представях си, че да се влюбя в Пач е все едно да близна парче стъкло. Знаех, че е глупаво. Щях да се порежа. След толкова много години едно нещо не се беше променило — опасността все още ме привличаше.

Седнах в леглото и се пресегнах към мобилния си. Светнах лампата.

Батерията се оказа напълно заредена.

Зловещи тръпки пробягаха по гръбнака ми. Нали уж мобилният ми не работеше. Как тогава мама и Ви бяха успели да се свържат?

* * *

Дъждът плющеше по цветните тенти на магазините на кея и се изливаше долу на тротоара. Старинните газови фенери, разположени от двете страни на улицата, светнаха мъжделиво. Сблъсквайки чадърите си, двете с Ви забързано поехме по тротоара и после под тентата на розови и бели ивици на „Виктория Сикрет“. Едновременно изтръскахме чадърите си и ги облегнахме до входа.

Гръмотевица ни изстреля през вратите.

Тупнах с крак, за да изтупам дъжда от обувките си, и отърсих студа от раменете си. В средата на магазина горяха няколко светилника с ароматни масла, от които ни обгръщаше екзотичен и силен аромат.

Жена с черни свободни панталони и еластична черна фланелка пристъпи напред. Около шията ѝ беше увит сантиметър, който тя понечи да свали.

— Момичета, да ви предложила безплатно вземане на мярка...

— Прибери проклетия сантиметър — прекъсна я Ви. — Вече си знам мерките. Няма нужда да ми напомняш.

Усмихнах се на жената донякъде извинително и последвах Ви, която се запъти към кошовите с намалени стоки отзад.

— Голямата чашка на сутиена не е нещо, от което трябва да се срамуваш — казах на Ви. Взех един син сатенен сутиен и потърсих етикетчето с цената.

— Кой казва, че се срамувам? Не се срамувам. Няма причина. Единствените шестнайсетгодишни с цици като моите всъщност са напомпани със силикон и всеки го знае. Защо да се срамувам? — Тя зарови в един кош.

— Според теб тук има ли сутиен, който може да посплеска бебчетата ми?

— Наричат се спортни сутиени и имат отвратителен страничен ефект, наречен „една цица“ — поясних и погледът ми откри в купчината черен дантелен сутиен.

Не би трябвало да разглеждам бельо, защото това естествено ме караше да си мисля за някакви секси неща. Като целувка. Като Пач.

Затворих очи и си припомних вечерта, която прекарахме заедно. Докосването на ръката на Пач по бедрото ми, устните му, вкусващи шията ми...

Ви ме стресна, като хвърли срещу мен чифт тюркоазни бикини с леопардов десен.

— Тези ще ти отиват — заяви тя, — трябва ти само дупе като моето да ги напълниш.

Къде ми беше умът? Едва не целунах Пач. Същият Пач, който вероятно нахлуваше в мислите ми. Същият Пач, който ме спаси от смъртоносно падане от Архангела — защото бях сигурна, че точно това се случи, макар да нямах логично обяснение. Чудех си дали по някакъв начин не е успял да спре времето и не ме е хванал, докато съм летяла надолу. След като беше способен да чете мислите ми, може би — само може би — беше способен и на друго.

Или пък, помислих си с ледена тръпка, разумът ми изневеряваше.

Все още пазех листчето, което той беше пхнал в джоба ми, обаче в никакъв случай нямаше да отида на това парти довечера. Тайничко се радвах на привличането помежду ни, но загадъчността и зловещата тайнственост натежаваха. Отсега нататък щях да пропъдя Пач от съзнанието си — този път сериозно. Като диета за прочистване.

Проблемът беше, че единствената диета, на която се бях подлагала, предизвика обратен ефект. Веднъж опитах да издържа цял месец без шоколад. Нито хапка. В края на втората седмица не издържах и се натъпках с повече шоколад, отколкото бих изяла за три месеца.

Надявах се диетата ми без шоколад да не е предвестник за онова, което предстоеше да се случи, ако се опитах да избягвам Пач.

— Какво правиш? — попитах Ви, която бе привлякла вниманието ми.

— Теб на какво ти прилича? Махам етикетчетата за намаление от тези намалени сутиени и ги лепя върху сутиени, за които няма намаление. Така ще мога да си купя секси сутиени на цени на гадни сутиени.

— Не може. Тя ще провери баркодовете на излизане и ще разбере какво си направила.

— Баркодовете ли? Не сканират баркодовете. — Обаче не звучеше съвсем сигурна.

— Напротив. Повярвай ми, кълна се. — Реших, че е по-добре да излъжа, отколкото да гледам как арестуват Ви.

— Е, идеята ми се струваше добра...

— Трябва да си купиш тези — подхвърлих на Ви къс коприна с надеждата да отвлека вниманието ѝ.

Тя вдигна гащичките. На плата бяха избродирани малки червени рачета.

— Това е най-отвратителното нещо, което съм виждала. Обаче ми харесва черният сутиен, който държиш. Мисля, че трябва да си го купиш. Върви да платиш, ще поогледам още малко.

Платих. После си казах, че ще е по-лесно да забравя Пач, ако мисля за нещо по-благопристойно, затова се насочих към рафта с лосионите. Мириших едно шише „Ангел на мечтите“, когато усетих познатото присъствие. Все едно някой беше изсипал лъжичка сладолед под гърба на ризата ми. Беше онази разтърсваща тръпка, която изпитвах, щом Пач се приближеше към мен.

Двете с Ви все още бяхме единствените клиенти магазина, но от другата страна на витрината видях как фигура с качулка пристъпва в сянката под тентата на отсрещния тротоар. Отново се разстроих и застинах и неподвижно за цяла минута, преди да се опомня и да отида при Ви.

— Време е да си вървим — казах.
Тя разглеждаше закачалките с нощници.
— Ау, погледни това! — Фланелена пижама с петдесет процента отстъпка. Имам нужда от една фланела пижама.
Държах под око витрината.
— Мисля, че ме следят.
Ви рязко вдигна глава.
— Пач ли?
— Не. Погледни отсреща.
Ви присви очи:
— Не виждам никого.
Вече и аз не виждах. Мина някакъв автомобил и прекъсна видимостта.
— Мисля, че е влязъл в магазина.
— Как разбра, че те следи?
— Изпитах неприятно усещане.
— Заприлича ли ти на някой познат? Например... кръстоска между Пипи Дългото чорапче и Злата вещица от Запад, което очевидно ще даде Марси Милар.
— Не беше Марси — отговорих и продължих да оглеждам улицата... — Снощи, когато излязох от пасажа, за да купя захарен памук, видях някой да ме наблюдава. Мисля, че същият човек е тук в момента.
— Сериозно ли говориш? Защо ми го казваш чак сега? Кой е той?
Не знаех. И това ме плашеше най-много.
— Магазинът има ли заден вход? — попитах продавачката.
Тя вдигна глава от чекмеджето, което подреждаше и отговори:
— Само за служители.
— Преследвачът жена ли е, или мъж? — поинтересува се Ви.
— Не знам.
— Защо според теб те преследва? Какво иска?
— Да ме уплаши.
Струваше ми се доста основателно.
— И защо ще иска да те уплаши?
И това не знаех.
— Трябва някак да му отвлечем вниманието — казах на Ви.

— Точно това си мислех — увери ме тя. — Знаеш колко ме бива в това. Дай ми дънковото си яке.

Зяпнах я неразбиращо.

— Няма да стане. Не знаем нищо за този човек. Няма да те пусна навън облечена като мен. Ами ако е въоръжен?

— Понякога въображението ти ме плаши — призна Ви.

Трябва да призная, че идеята за въоръжен нападател, който иска да ме убие, беше малко преувеличена. Но на фона на всички страховити събития напоследък не се винях, че съм склонна да допускам най-лошото.

— Аз ще изляза първа — предложи Ви. — Ако ме проследи, ти проследи него. Аз ще тръгна нагоре по хълма към гробището, а после ще го притиснем от двете страни и ще настояваме за отговори.

След минутка Ви излезе от магазина, облечена с моето яке. Понесе червения ми чадър ниско над главата си. Като изключим факта, че беше с няколко сантиметра по-висока и с няколко килограма по-пълна, можеше да мине за мен. От мястото, където се бях притаила зад рафта с пижамите, видях как онзи с качулката излезе от магазина отсреща и последва Ви. Прокраднах се по-близо до прозореца. Макар че торбестото горнище и широките джинси на фигурата да пасваха и на двата пола, походката беше женска. Определено.

Ви и момичето завиха зад ъгъла и се скриха от погледа ми. Спуснах се към вратата. Навън вече валеше проливно.

Грабнах чадъра на Ви и ускорих крачка, като се стараех да минавам под тентите, за да се предпазвам от пороя. Усещах как подгъвът на джинсите ми подгизва. Защо не си обух ботите!

Зад мен кеят се простираше до циментово сивия океан. Пред мен редицата магазини свършваше в подножието на стръмен и тревист хълм. На върха на хълма смътно различавах желязната ограда на местното гробище.

Отключих доджа, надух парното до дупка и пуснах чистачките на най-високата степен. Излязох от паркинга, завих наляво и ускорих по криволичещия път нагоре по хълма. Отпред се появиха дърветата в гробището, а клоните им изглеждаха измамно живи през обезумелия размах на чистачките. Белите мраморни надгробни камъни сякаш никнеха направо от мрака, а сивите се разтваряха във въздуха.

Изневиделица към предното стъкло се понесе червен предмет. Удари се в стъклото точно пред очите ми и после отхвърча нагоре от колата. Скочих върху спирачките и доджът се плъзна към банката на пътя и спря.

Отворих вратата и излязох. Изтичах към задницата на колата, за да проверя какво ме е ударило.

Настана миг на объркване, докато съзнанието ми преработи видяното. В бурените се беше заплел червеният ми чадър. Беше счупен — от едната страна беше изкривен точно както би станало, ако се е ударил в по-твърд предмет.

През плющенето на дъжда дочух приглушено ридание.

— Ви? — провикнах се.

Хукнах по пътя, заслонила очи с ръка от дъжда, докато се оглеждах наоколо. Точно пред мен лежеше сгушено някакво тяло.

— Ви? — Коленичих до нея. Лежеше настрани, свила колене към гърдите си. Изстена.

— Какво се случи? Добре ли си? Можеш ли да се движиш? — Отметнах глава назад и примигнах срещу дъждовните капки. „Мисли!“, наредих си. Мобилният ми. В колата. Трябваше да се обадя в полицията.

— Отивам да потърся помощ — казах на Ви.

Тя изстена и стисна ръката ми.

Наведох се към нея и силно я прегърнах. В очите ми напиреха парещи сълзи.

— Какво се случи? Преследвачът ли го направи? Той ли ти го причини? Какво ти сториха?

Ви промърмори нещо неразбираемо, което би могло да бъде „ръчната чанта“.

— Ще се оправиш. — Помъчих се гласът ми да звучи спокойно. Вътре в мен се надигаше злокобно чувство, което се стараех да обузда. Бях сигурна, че извършителят е същият човек, който ме наблюдаваше в „Делфик“ и който ме следеше по магазините днес, но винях себе си, задето бях изложила Ви на опасност. Хукнах обратно до доджа и набрах номера на полицията на мобилния си.

Постарах се да се преборя с истерията, когато казах:

— Трябва ни линейка. Приятелката ми беше нападната и обрана.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Понеделник мина като в мъгла. Влизах от единия час и следващия в очакване на последния звънец за деня. Преди училище бях звъннала в болницата, откъдето ми съобщиха, че карат Ви в операционната. По време на нападението лявата ѝ ръка беше счупена и понеже костта не беше наместена, трябваше да ѝ направят операция. Исках да я видя, но щеше да бъде възможно едва късно следобед, когато излезе от упойка и я преместят в самостоятелна стая. Много важно беше да чуя нейната версия за нападението, преди тя да забрави подробностите или да ги украси. Каквото и да си спомнеше, то може би щеше да попълни празнина в картинката и да ми помогне да разбера кой стори това.

Часовете до следобед минаваха мудро и аз насочих вниманието си към момичето пред магазина за бельо. Коя беше тя? Какво искаше? Може и да бе само тревожно съвпадение, че Ви беше нападната броени минути, след като бях видяла момичето да я следва, но инстинктът ми подсказваше друго. Искаше ми се да имам снимка и да видя как изглежда тя. Широките безформени дрехи в съчетание с дъжда ѝ бяха осигурили добра дегизировка. Знаех само, че би могла да е Марси Милар. Само че дълбоко в себе си усещах, че не е тя.

Отворих шкафчето си, за да взема учебника по биология, и се запътих към класната стая. Когато влязох, столът на Пач беше празен. Както обикновено щеше да се появи в последния момент заедно с мудния звънец, само че този път звънецът звънна, Тренера зае мястото си до черната дъска и поде лекция за равновесието.

Мислите ми се насочиха към празния стол на Пач. Тъничко гласче в главата ми твърдеше, че отсъствието му може и да е свързано с нападението над Ви. Малко странно беше, че той отсъства точно на следващата сутрин. Не можех да забравя и ледената тръпка, която бях усетила броени секунди, преди да погледна навън от „Виктория Сикрет“ и да разбера, че ме следят. Всеки път, когато се чувствах така, Пач се оказваше наблизо.

Гласът на разума бързо отхвърли участието на Пач. Може да е настинал. Или пък да му е свършил бензинът на път за училище и да е останал на километри оттук. Или пък в игралната зала на Бо играеха билиард с висок залог и той беше преценил, че заниманието ще му е много по-доходоносно от следобед, посветен на усвояването на подробностите на човешкото тяло.

В края на часа Тренера ме спря на вратата.

— Една минутка, Нора.

Обърнах се и преметнах ремъка на раницата си през рамо.

— Да?

Той ми подаде един сгънат лист.

— Госпожица Грийн се отби преди часа и ме помоли да ти дам това.

Взех бележката.

— Коя е госпожица Грийн? — Нямах учителка с такова име.

— Новата училищна психоложка. Току-що замени на поста д-р Хендриксън.

Отворих бележката и прочетох написаното на ръка послание:

„Скъпа Нора,

Поемам работата на д-р Хендриксън като училищен психолог. Забелязах, че си пропуснала последните два сеанса с д-р Х. Моля те, ела при мен при първа възможност, за да се запознаем. Изпратих писмо на майка ти, за да я осведомя за промяната.

С най-добри пожелания, Госпожица Грийн“

— Благодаря — казах на Тренера и сгънах бележката няколко пъти, докато стане достатъчно малка, за да се побере в джоба ми.

В коридора се влях в потока от хора. Вече не можех да го избегна, трябваше да отида. Тръгнах по коридорите, докато не се озовах пред затворената врата на кабинета на д-р Хендриксън. Наистина имаше нова табелка. Лъскавият месинг сияеше на фона на тъмната дъбова врата: „Д-р Грийн, училищен психолог“.

Почуках на вратата и след миг тя се отвори отвътре. Госпожица Грийн имаше безупречна светла кожа, морскосини очи, плътни устни и

хубава права руса коса, която се спускаше до лактите ѝ. Беше разделена на път по средата над облото ѝ лице. На носа ѝ бяха кацнали тюркоазни очила с тесни стъклъца като котешки очи, а облеклото ѝ беше строго и се състоеше от тясна сива пола на ребена кост и розова копринена блуза. Беше слабичка, но женствена. Едва ли беше по-голяма от мен с повече от пет години.

— Ти трябва да си Нора Грей. Изглеждаш точно като снимката в досието ти — каза тя и крепко стисна ръката ми. Говореше отривисто, но не грубо. Делово.

Направи крачка назад и ме покани да вляза.

— Да ти предложи сок или вода?

— Какво стана с д-р Хендриксън?

— Пенсионира се по-рано. От известно време съм си харесала тази работа, затова веднага се възползвах от възможността. Учех в университета във Флорида, но съм отраснала в Портланд и родителите ми все още живеят тук. Радвам се, че отново съм близо до семейството си.

Огледах малкия кабинет. Беше се променил коренно от последното ми посещение преди няколко седмици. Библиотеката, заемаща цяла стена, сега беше пълна с научни, но обширни като тематика книги с твърди корици, подвързани в неутрални тонове и със златни букви. Д-р Хендриксън беше поставил по лавиците семейни снимки, обаче сега нямаше никакви мигове от личния живот на госпожица Грийн. До прозореца висеше същата папрат, само че под грижите на д-р Хендриксън тя беше по-скоро кафява, отколкото зелена. Само след няколко дни под грижите на госпожица Грийн растението беше живнало и се бе наперило. Срещу бюрото беше поставено розово кресло с тапицерия с индийски мотиви, а в далечния ъгъл бяха натрупани няколко кашона.

— Първият ми работен ден беше в петък — обясни тя, като проследи погледа ми до кашоните. — Още си разопаковам нещата. Заповядай, седни.

Смъкнах раницата на ръката си и седнах на тапицираното кресло. Нищо в тясната стаичка не издаваше каквото и да било за личността на госпожица Грийн. Върху бюрото ѝ имаше купчина папки — не спретнато подредена, но не и разхвърляна — и бяла чаша,

изглежда с чай. Нямаше и следа от парфюм или от освежител за въздух. Екранът на компютъра ѝ беше черен.

Госпожица Грийн клекна пред картотеката зад бюрото си, извади тънка кафеникава папка и написа на нея името ми с печатни букви с черен маркер. Постави я на бюрото до предишната ми папка, върху която личаха петната от чашите с кафе на д-р Хендриксън.

— През уикенда преглеждах досиетата на д-р Хендриксън — обясни тя. — Между нас да си остане, но почеркът му ми докарва мигрена, затова ще препиша всички досиета. Смаяна съм, че не е използвал компютър, за да си пише бележките. Че кой пише на ръка в наше време?

Настани се на въртящия се стол, кръстоса крака и ми се усмихна учтиво.

— Е, защо не ми разкажеш малко за срещите си с д-р Хендриксън. Почти нищо не разчетох от бележките му. Изглежда двамата сте обсъждали как се чувстваш по отношение на новата работа на майка ти.

— Вече не е толкова нова. Работи това повече от година.

— Преди е била само домакиня, нали? Започнала е на пълен работен ден след смъртта на баща ти. — Госпожица Грийн погледна с присвити очи някакъв лист в досието ми. — Работи като координатор на търгове за недвижими имоти по цялото крайбрежие. — Тя ме погледна над очилата: — Вероятно се налага доста да отсъства от къщи.

— Искяхме да останем да живеем в нашата ферма — казах леко отбранително. — Не можехме да си позволим ипотека, ако тя се хване на работа някъде тук.

Сеансите с д-р Хендриксън не ми допадаха, но установих, че съм му обидена, задето се е пенсиониран и ме е оставил на госпожица Грийн. Започвах да я опознавам — явно обръщаше внимание на всяка подробност. Усещах, че ръцете я сърбят да порови във всяко тъмно ъгълче на живота ми.

— Да, но сигурно се чувстваш самотна във фермата.

— Имаме икономка, която идва всеки следобед и остава до девет или десет вечерта.

— Икономка не е същото като майка.

Погледнах към вратата на кабинета. Дори не се опитах да бъда дискретна.

— Имаш ли си приятелка? Най-близка приятелка? Някой, с когото можеш да поговориш, когато икономката не е... най-удачният избор? — Потопи пликче с чай в чашата и отпи глътка.

— Имам си близка приятелка. — Бях решила да остана възможно най-малко. Колкото по-малко говорех, толкова по-кратка щеше да бъде срещата. А колкото по-кратка беше, толкова по-скоро щях да отида да видя Ви.

Госпожица Грийн изви въпросително вежди:

— А гадже?

— Нямам.

— Ти си привлекателно момиче. Допускам, че се радваш на интерес от страна на противоположния пол.

— Знаете ли какво — казах аз възможно най-търпеливо, — наистина съм ви признателна, задето се опитвате да ми помогнете, но съм водила точно същия разговор с д-р Хендриксън преди година, когато почина баща ми. Няма да има никаква полза, ако го повторя и с вас. Все едно се връщам назад и отново преживявам всичко. Да, беше трагично и ужасно, всеки ден продължавам да се боря с преживяното, но всъщност онова, от което се нуждая истински, е да продължа напред.

Стенният часовник тиктакаше помежду ни.

— Е, много е полезно да знам твоята гледна точка, Нора — каза госпожица Грийн накрая и си лепна усмивка. — Точно това се опитвам да разбера през цялото време. Ще отбележа в досието ти как се чувстваш. Искаш ни да поговорим за още нещо?

— Не. — Усмихнах ѝ се, за да потвърдя, че наистина се чувствам добре.

Тя прехвърли още няколко листа в досието ми. Нямах представа какви свои наблюдения беше обезсмъртил там д-р Хендриксън и не възнамерявах да оставам достатъчно дълго, за да узная.

Вдигнах раницата си от пода и се примъкнах до ръба на стола.

— Не искам да ви пришпорвам, но трябва да бъда на едно място в четири.

— Така ли?

Нямах желание да обсъждам нападението над Ви с д-р Грийн.

— На проучване в библиотеката — излъгах.

— По кой предмет?

— Биология — изтърсих първия отговор, който ми хрумна.

— Като стана дума за предмети, как ти върви учението? Някакви притеснения в това отношение?

— Не.

Тя разлисти още няколко страници от досието ми.

— Отлични оценки — отбеляза. — Тук пише, че си наставник на партньора си по биология Пач Киприано. — Вдигна поглед, явно очаквайки потвърждението ми.

Учудих се, че наставничеството е достатъчно важно, за да бъде вписано в досието ми при училищния психолог.

— Още не сме успели да се видим за урок. Не можем да нагодим графиците си — поясних и кимнах в духа на „какво да се прави“.

Тя тупна папката с досието ми по бюрото, за да изравни всички листове в спретнато тесте, после ги пхна в новата папка, която беше надписала на ръка.

— Заявявам ти съвсем открито, че ще говоря с господин Макконъхи, за да определим някакви параметри за наставничеството по биология. Бих искала срещите да са тук, в училище, под прекия надзор на учител или на друг служител от училищната управа. Не бих искала да помагаш на Пач извън територията на училището. И най-вече не искам двамата да се срещате насаме.

Студена тръпка полази на пръсти по кожата ми.

— Защо? Какво става?

— Не мога да го обсъждам.

Единствената причина, която ми хрумна, за нейното нежелание да оставам насаме с Пач беше, че той е опасен. „Миналото ми може да те уплаши“, беше ми казал той на платформата на Архангела.

— Благодаря за отделеното време. Няма да те задържам повече — каза госпожица Грийн. Отиде до вратата и я подпря отворена със слабото си бедро. Усмихна ми се за довиждане, но някак повърхностно.

* * *

След като излязох от кабинета на госпожица Грийн, звъннах в болницата. Операцията на Ви беше приключила, но тя все още беше в реанимация и нямаше да приема посетители до седем. Погледнах часовника на телефона си. Три часа. Намерих фиата си на ученическия паркинг и се качих с надеждата, че ще се разсея, ако прекарам остатъка от деня в библиотеката и си подготвя домашните.

Останах в библиотеката целия следобед и неусетно часовникът на стената вече показваше, че е вечер. Коремът ми шумно запротестира наред тишината в залата и мислите ми се насочиха към автомата за лакомства до входа.

Последното ми домашно можеше да почака за по-късно, но имаше още един проект, за който се нуждаех от библиотечния фонд. Вкъщи имах стар компютър Ай Би Ем с телефонен интернет и обикновено гледах да си спестя много ядосани възклицания и скубане на косата, като използвах компютър в компютърната зала. До девет вечерта трябваше да предам в редакцията на „иЗайн“ рецензия за спектакъла „Отело“ и си обещах, че ще отида да си потърся нещо за ядене веднага щом я приключа.

Прибрах си нещата и се запътих към асансьора. Вътре натиснах копчето за затваряне на вратите, но не натиснах веднага бутона за желанния етаж. Извадих мобилния си и отново позвъних в болницата.

— Здравейте — поздравих медицинската сестра. — Приятелката ми се възстановява след операция и когато проверих за последно, ми казаха, че ще е извън реанимация довечера. Казва се Ви Скай.

Настана пауза, в която чух тракане на клавиатурата на компютър.

— Изглежда ще я откарат в частна стая след час.

— Когато приключват посещенията?

— В осем.

— Благодаря ви. — Затворих телефона и натиснах копчето за третия етаж.

Там се ориентирах по указателните табели към сбирките от периодика — надявах се, че като прочета няколко театрални рецензии в местния вестник, това ще ме вдъхнови да пиша.

— Извинете, опитвам се да намеря броевете на „Портланд Прес Хералд“ от миналата година. По-конкретно театралния справочник.

— В сбирките нямаме толкова нови броеве — обясни ми жената, — но проверете онлайн, вестникът със сигурност има архив на

интернет страницата си. Тръгнете направо по коридора отзад и ще видите компютърната зала вляво.

Седнах пред един компютър в залата. Тъкмо се канех да се заема със задачата си, когато ми хрумна нещо. Как не се бях сетила по-рано! Уверих се, че никой не наднича през рамото ми и написах в Гугъл „Пач Киприано“. Може би щях да намеря статия, която да хвърли светлина върху миналото му. Или пък да се окаже, че той поддържа блог.

Намръщено огледах резултатите. Нищо. Нямаше го нито във Фейсбук, нито в Майспейс, никъде. Все едно не съществуваше.

— Каква е твоята история, Пач? — промърморих си под носа. — Кой си ти всъщност?

Половин час по-късно бях прочела няколко театрални рецензии и очите ми направо се бяха изцъклили. Разширих търсенето онлайн до всички вестници в Мейн. Появи се линк към вестника на подготвителното училище Кингхорн. След няколко секунди осъзнах защо името ми е познато. Елиът се беше прехвърлил от това училище. Хрумна ми просто да проверя. Ако училището беше толкова елитно, колкото твърдеше Елиът, сигурно имаше свестен вестник.

Кликнах върху линка, отидох на страницата на архива и напосоки избрах 21 март тази година. След секунда се появи заглавието: „Ученик разпитван за убийство в подготвително училище Кингхорн“.

Примъкнах стола си по-близо, подмамена от желанието да прочета нещо по-вълнуващо от театралните рецензии.

„Шестнайсетгодишен ученик от подготвителното училище «Кингхорн», разпитван от полицията за така нареченото «Обесване в Кингхорн», е освободен, без да му бъдат предявени обвинения. След като тялото на осемнайсетгодишната Кирстен Халверсън беше намерено обесено на дърво в гората в кампуса на училището, полицията разпита десетокласника Елиът Сондърс, който бил с жертвата в нощта на смъртта ѝ.“

Мозъкът ми бавно обработваше информацията. Елиът е бил разпитван по време на разследване на убийство?

„Халверсън работела като келнерка в «Блайнд Джо». Полицията потвърди, че Халверсън и Сондърс са били забелязани да се разхождат заедно в кампуса късно в събота през нощта. Тялото на Халверсън е открито в неделя сутринта, а Сондърс е освободен в понеделник следобед, след като в апартамента на Халверсън е открито предсмъртно писмо, обясняващо самоубийството ѝ.“

— Попадна ли на нещо интересно? — стресна ме гласът на Елиът зад мен. Завъртях се и го заварих облегнат на рамката на вратата. Очите му бяха леко присвити, устните му бяха стиснати. Заля ме нещо студено — все едно се изчервявах, само че обратното.

Бутнах стола си малко вдясно, за да заслоня екрана на компютъра.

— Аз... просто си довършвам домашното. Ами ти? Какво правиш? Не чух кога си влязъл. От колко време стоиш там? — Гласът ми кънтеше в цялата стая.

Елиът се оттласна от рамката на вратата и влезе. Аз затърсих на сляпо копчето на монитора.

— Търся вдъхновение за една театрална рецензия, която трябва да предам на редактора си по-късно довечера — обясних. Дали не говорех прекалено бързо? Къде беше копчето?

Елиът надникна покрай мен.

— Театрална рецензия ли?

Пръстите ми напипаха някакво копче и чух как мониторът угасва.

— Извинявай, а ти какво каза, че правиш тук?

— Минавах и те видях. Нещо не е наред ли? Струваш ми се малко... нервна.

— О... ниска кръвна захар. — Прибрах вестниците и книгите си на купчина и ги напъхах в раницата си. — Не съм хапвала нищо от обяд.

Елиът дръпна един стол и се настани до мен. Обкрачи го с лицето към облегалката и се наведе близо до мен, нахлувайки в личното ми пространство.

— Може да ти помогна с рецензията. Дръпнах се.

— Ами, много мило, но засега ще спра. Трябва да отида да си взема нещо за ядене. Време е за почивка.

— Позволи ми да те почерпя — каза той. — Нали зад ъгъла има едно заведение?

— Благодаря, но мама ще ме чака. Цяла седмица отсъства от града и тази вечер се прибира. — Замълчах и опитах да го заобиколя. Той протегна мобилния си телефон и го опря в пъпа ми.

— Обади ѝ се.

Сведох очи към телефона и отчаяно затърсих извинение:

— Не ми е позволено да излизам през седмицата.

— Ами излъжи, Нора. Кажи ѝ, че домашното ти отнема повече време, отколкото си очаквала. Кажи ѝ, че ще останеш още час в библиотеката. За нея е все тая.

Тонът на Елиът беше придобил острота, каквато не бях долавяла до този момент. Сините му очи излъчваха новопридобита студенина, устните му ми се сториха по-тънки.

— Майка ми не обича да излизам с момчета, които не познава.

Елиът се усмихна, но в усмивката му нямаше топлота.

— И двамата знаем, че не се придържаш особено стриктно към правилата на майка си, понеже в събота вечер беше с мен в „Делфик“.

Преметнах раницата си през рамо и здраво стиснах ремъка. Не отговорих. Шмугнах се покрай Елиът и забързано излязох от компютърната зала, съзнавайки, че ако включи монитора, той ще види статията. В момента обаче нищо не можех да направя.

На половината път към рецепцията се осмелих да хвърля назад поглед през рамо. През дебелиите стъклени стени видях, че залата е празна. Елиът не се виждаше никъде. Върнах се обратно до компютъра, като се озъртах внимателно, в случай че той се появи. Включих монитора — статията за разследването на онова убийство все още беше извадена. Изпратих копие до най-близкия принтер, пяхнах го в папката си, излязох от мрежата и побързах да напусна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мобилният телефон избръмча в джоба ми. Уверих се, че никоя библиотекарка не ме гледа лошо и вдигнах:

— Мамо?

— Добри новини — каза тя. — Търгът приключи по-рано, така че тръгнах един час по-рано от предвиденото. Скоро ще си бъда у дома. Ти къде си?

— Здравсти! Очаквах те по-късно. Тъкмо си тръгвам от библиотеката. Как беше на север в щата Ню Йорк?

— Ами на север в щата Ню Йорк беше... дълго — засмя се тя, но звучеше изтощена. — Нямам търпение да те видя.

Огледах се за часовник. Искаше ми се да се отбия в болницата и да посетя Ви, преди да си тръгна за вкъщи.

— Знаеш ли, трябва да видя Ви — казах на мама. — Може да позакъснея с няколко минути, но ще бързам, обещавам.

— Разбира се. — Долових съвсем леко разочарование. — Нещо ново? Получих съобщението ти от тази сутрин за операцията й.

— Операцията приключи. Всеки момент ще я откарат в частна стая.

— Нора — усетих почти недоловимо вълнение в гласа на мама, — толкова се радвам, че не си пострадала. Нямаше да си го простя, ако ти се беше случило нещо. Особено след като баща ти... — заглъхна гласът й. — Много се радвам, че и двете сте добре. Поздрави Ви от мен. Доскоро. Прегръщам те и те целувам.

— Обичам те, мамо.

Областният медицински център на Колдуотър е триетажна постройка от червени тухли с покрит пасаж към входа. Минах през въртящите се стъклени врати и спрях на рецепцията, за да попитам за Ви. Казаха ми, че е преместена в самостоятелна стая преди половин час и че времето за посещения приключва след петнайсет минути. Намерих асансьорите и натиснах копчето за горния етаж.

Бутнах вратата на стая 207.

— Ви? — Вмъкнах един букет от балони подире си, прекосих малкото фоайе и намерих Ви в леглото, с гипсирана и привързана към гърдите лява ръка.

— Здравсти! — поздравих аз, когато видях, че е будна.

Тя въздъхна блажено.

— Обичам да ме упоаяват с лекарства — заяви тя. — Наистина, направо е невероятно! По-гот от капучиното при Енцо. Ей, май се получи стих. Това е знак. Отредено ми е да стана поетеса. Искаш ли да ти кажа още едно стихотворение. Импровизация е...

— Ами...

Една медицинска сестра прошумоли край нас и нагласи системата на Ви.

— Добре ли се чувстваш? — попита жената.

— Не, няма да стана поетеса! — оповести с пиянска развеселеност Ви. Родена съм за комик. Чук, чук.

— Моля? — ококорих се.

Сестрата завъртя отчаяно очи.

— Кой чука?

— Аз съм Граб.

— Кой Граб?

— Грабвай хавлията, отиваме на плаж!

— Май сте прекалили с болкоуспокояващите — осведомих сестрата. — Не е зле да ги намалите.

— Твърде късно е, току-що ѝ дадох още една доза. Чакай да видиш каква ще стане след десет минути. — И изшумоли навън.

— Е? — попитах Ви. — Каква е присъдата?

— Присъдата ли? Лекарят ми е пълен задник. Адски прилича на Умпа-Лумпа^[1]. Не ме гледай строго. Последният път ми се разтанцува като луд. И непрекъснато се тъпче с шоколад. Най-вече с шоколадови животинчета. Нали знаеш ония шоколадови зайчета, които се продават по Великден? С тях вечеря Умпа-Лумпа. На обяд изяде шоколадова патица с гарнитура от бонбонки.

— Имах предвид прогнозата... — посочих апаратите край нея.

— А! Една счупена ръка, сътресение и множество порязвания, драскотини и охлузвания. Благодарение на бързите си рефлексии успях да отскоча встрани преди най-силния удар. По отношение на рефлексите съм същинска котка. Аз съм Жената котка. Неуязвима съм.

Единствената причина онзи да си откъсне парченце от мен е дъждът. Котките не обичат водата. Тя ни пречи. Водата е слабото ни място.

— Много съжалявам — казах на Ви искрено. — Би трябвало аз да лежа в това легло.

— И да вземаш всички тези лекарства? А-а-а, не!

— Полицията разполага ли с някакви улики? — попитах.

— Нищо, нула, *нада*.

— Няма ли очевидци?

— Бяхме в гробище по време на буря — изтъкна Ви. — Повечето нормални хора са били вътре.

Имаше право. Повечето нормални хора са били вътре. Разбира се, ние двете с Ви бяхме навън... заедно с тайнственото момиче, проследило Ви от магазина за бельо.

— Как се случи? — попитах.

— Вървах към гробището, както бяхме планирали, когато внезапно чух стъпки да се доближават зад мен — обясни Ви. — Обърнах се и нататък всичко се случи много бързо. Проблесна пистолет и той ми се нахвърли. Както казах и на ченгетата, мозъкът ми не работеше добре. Вместо „Покажи образ!“ той разбираше „Скапана работа, ще изгубя и картина, и звук!“. Онзи изръмжа, удари ме с пистолета три-четири пъти, сви ми чантата и избяга.

Бях по-объркана от всякога.

— Чакай малко. Мъж ли беше? Видя ли лицето му?

— Разбира се, че беше мъж. Имаше тъмни очи... като сажди. Само това видях. Носеше скиорска маска.

При споменаването на скиорската маска сърцето ми прескочи няколко удара. Беше същият тип, който беше изскочил пред доджа, сигурна бях. Значи не си го бях въобразила — Ви беше доказателството. Спомних си как всички доказателства за удара бяха изчезнали. Може би не си бях въобразила и това. Този тип, който и да беше, наистина съществуваше. И беше някъде там. Само че ако не си бях въобразила повредите на доджа, какво всъщност се беше случило онази нощ? Дали зрението или паметта ми не бяха някак... променени?

След малко в съзнанието ми нахлу нова поредица от въпроси. Какво искаше той този път? Беше ли свързан с момичето пред магазина за бельо? Знаеше ли, че ще пазарувам на кея? Скиорската

маска издаваше старателно планиране, значи е знаел предварително къде ще бъде. И не е искал да видя лицето му.

— На кого каза, че ще ходим по магазините? — попитах внезапно Ви.

Тя пхна възглавница под врата си, за да се настани удобно.

— На мама.

— Само? И на никой друг?

— Може да съм споменала на Елиът.

Кръвта ми сякаш изведнъж застина в жилите.

— Казала си на Елиът?

— Какво толкова?

— Трябва да ти кажа нещо — заявих сериозно. — Помниш ли онази нощ, когато карах доджа и блъснах сърна?

— Да? — прозя се тя.

— Не беше сърна. Беше някакъв тип със скиорска маска.

— Хайде стига — прошепна Ви. — Искаш да кажеш, че нападението над мен не е било случайно? Искаш да кажеш, че този тип иска нещо от мен? Не, чакай. Той иска нещо от теб. Аз носех твоето яке. Мислел е, че си ти.

Сякаш цялото ми тяло се наля с олово.

След кратко мълчание Ви каза:

— Сигурна ли си, че не си споменала пред Пач, че ще ходим по магазините? Понеже като се замисля, онзи тип като че ли имаше телосложението на Пач. Височък, слабичък, силничък, сексапилничък — като изключим епизода с нападението.

— Очите на Пач не са като сажди, а са черни — изтъкнах, но смутено осъзнах, че наистина споменах на Пач, че ще ходим по магазините на кея.

Ви нерешително сви рамене:

— Може пък да са били черни. Не си спомням. Всичко се случи много бързо. Но съм сигурна за пистолета — добави тя услужливо, — беше насочен към мен. Право към мен.

Наредих няколко парченца от мозайката мислено. Ако Пач беше нападнал Ви, би трябвало да я е видял да излиза от магазина с моето яке и да я е помислил за мен. Когато е разбрал, че не следи, когато трябва, е ударил Ви с пистолета си разгневен и е изчезнал. Единственият проблем беше, че не си представях Пач да прояви

насилие към Ви. Така че отпаднаше. Освен това предишната вечер той би трябвало да е на парти на брега.

— Нападателят ти приличаше ли на Елиът? — попитах.

Наблюдавах я как осмисля въпроса. Каквито и лекарства да ѝ давах, явно забавяха мисловния ѝ процес и аз чувах как всяка бурмичка и всяко колелце в мозъка ѝ трака и скърца.

— Беше с около шест килограма по-слаб и с около десетина сантиметра по-висок, за да е Елиът.

— Аз съм виновна. Не биваше да ти позволявам да излизаш от магазина с моето яке.

— Знам, че няма да ти е приятно да го чуеш — каза Ви с вид на човек, който се бори с предизвикана от лекарствата прозявка, — но колкото повече се замислям, толкова повече прилики откривам между Пач и моя нападател. Същата конструкция. Същият широк разкряк на дългите крака. Жалко, че училищното му досие е било празно. Трябва ни адрес. Трябва да огледаме край къщата му. Трябва ни някоя лековерна съседка, която да придумаме да поставим на прозореца ѝ уебкамера, насочена към неговата къща. Защото нещо у Пач ми намирисва.

— Наистина ли смяташ, че Пач е способен да ти причини това? — попитах я все още неубедена.

Ви прехапа устна.

— Мисля, че той крие нещо. Нещо голямо.

Нямаше да го оспорвам.

Ви се разположи по-удобно в леглото си.

— Цялото ми тяло е изтръпнало. Много ми е приятно.

— Нямаме адрес, но пък знаем къде работи — отбелязах.

— И ти ли си мислиш за същото? — попита Ви и очите ѝ грейнаха за малко през мъглата на химическото опиянение.

— Съдейки по предишния си опит, надявам се, че не.

— Истината е, че трябва да поосвежим детективските си умения — отсече Ви. — Или ги използвай, или ги губиш, нали така казва Тренера. Трябва да научим повече за миналото на Пач. На бас, че ако го документираме, Тренера дори ще ни даде допълнителни точки.

Много се съмнявах, понеже ако и Ви участваше, разследването щеше да получи незаконен обрат. Да не говорим, че това конкретно проучване нямаше нищо общо с биологията. Ама съвсем нищо.

Леката усмивка, с която ме удостои Ви, отмря. Колкото и да беше забавно да се преструвам, че приемам случилото се с леко сърце, всъщност бях изплашена. Онзи тип със скиорската маска беше някъде навън и планираше следващото си нападение. Някак ми се струваше смислено, че Пач знае какво се случва. Типът със скиорската маска изскочи пред доджа в деня, след като с Пач станахме екип по биология. Може пък да не беше съвпадение.

В този момент сестрата подаде глава на вратата.

— Осем часът е — почука тя по часовника си. — Край на посещенията.

— Веднага тръгвам — уверих я.

Щом стъпките ѝ заглъхнаха по коридора, затворих вратата на стаята на Ви. Трябваше да останем насаме, преди да ѝ разкажа за разследването, свързано с Елиът. Само че когато се върнах до леглото ѝ, установих, че лекарството явно вече ѝ бе подействало.

— Ето, започва се... — каза тя с истински блажено изражение. — Лекарството... всеки момент... прилив на топлина... довиждане, господин Болка...

— Ви...

— Чук, чук...

— Наистина е важно...

— Чук, чук...

— Става дума за Елиът...

— Чу-у-к, чу-у-у-к... — напевно изрече тя.

Въздъгнах.

— Кой е? — включих се в играта.

— Бу.

— Кой Бу?

— Бу-ху, някой плаче, обаче не съм аз — избухна в истеричен смях тя.

Разбрах, че е безсмислено да я притискам повече и казах:

— Обади ми се утре, когато те изпишат. — Дръпнах ципа на раницата си. — Да не забравя, донесох ти домашното. Къде да го оставя?

Тя посочи към кошчето за боклук.

— Там е най-добре.

* * *

Прибрах фиата в гаража и пяхнах ключовете в джоба си. По пътя за вкъщи на небето нямаше звезди и отново беше започнало да вали. Дръпнах вратата на гаража към земята и я заключих. Влязох в кухнята. Някъде горе светеше и след миг мама се спусна по стълбите и ме прегърна.

Майка ми има тъмна вълниста коса и зелени очи. С няколко сантиметра е по-ниска от мен, но има същата структура. Винаги ухае на „Любов“ на Ралф Лорън.

— Толкова се радвам, че си невредима — каза тя и ме стисна силно.

„Невредимичка“, помислих си.

---

[1] Герой, който се храни с шоколад, от филм по романа на Роалд Дал „Чарли и шоколадовата фабрика“. — Б.ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер в седем паркингът на „Бордърлайн“ беше препълнен. След едночасови молби двете с Ви успяхме да убедим родителите ѝ, че трябва да отпразнуваме първата ѝ вечер извън болницата с чили релено и с безалкохолно ягодово дайкири. Така поне твърдахме, обаче имахме скрити мотиви.

Наместих доджа на едно тясно място и изключих двигателя.

— Уф! — намръщи се Ви, когато ѝ подадох ключовете и пръстите ми докоснаха нейните. — Дали не можеш да се изпотиш още малко?

— Нервно ми е.

— Да, сетих се.

Не откъсвах поглед от входа.

— Знам какво си мислиш — стисна устни Ви. — И отговорът е „не“. Няма да стане.

— Не знаеш какво си мисля — уверих я.

Ви стисна ръката ми.

— Знам и още как.

— Не се каня да бягам. Не и аз.

— Лъжеш.

Вторник беше почивният ден на Пач и Ви бе успяла да ми внуши, че това е идеалният момент да отидем и да поразпитаме колегите му. Представях си как се понасям изискано към бара, как мятам на бармана поглед а ла Марси Милар и как небрежно повдигам темата за Пач. Трябваше ми домашния му адрес. Дали е арестуван преди. Дали има връзка с онзи тип със скиорската маска, колкото и далечна да е. И какво изобщо търсеха в живота ми този тип със скиорската маска и момичето.

Надникнах в чантата си, за да се уверя, че нося списъка с въпросите, които си бях подготвила. От едната страна на листа бяха въпросите, свързани с личния живот на Пач. А от другата — указания как се флиртува. За всеки случай.

— Ау, ау, ау! — възкликна Ви. — Какво е това?

— Нищо — сгънах списъка аз.

Ви опита да измъкне списъка, но аз се оказах по-бърза и го прибрах, преди тя да го докопа.

— Първо правило, във флиртуването няма правила — наиздателно каза тя.

— Всяко правило си има изключения.

— Но ти не си изключението! — Грабна две найлонови торби от задната седалка на колата и излезе от колата. Щом и аз излязох, тя ми хвърли торбите през тавана на доджа със здравата си ръка.

— Какво е това? — попитах, когато ги улових. Дръжките бяха вързани, затова не можех да видя съдържанието, но характерното очертание на високи токчета напираше да разкъса плика.

— Трийсет и седми номер — поясни Ви. — Висока платформа. По-лесно е да изиграеш ролята, ако си подходящо екипирана.

— Не мога да ходя на високи токчета.

— Значи е добре, че не са високи.

— Струват ми се доста височки — огледах аз щръкналите от плика токчета.

— На десетия сантиметър вече са престанали да бъдат високи.

Прекрасно! Ако не си счупех врата, със сигурност щях да се изложя, докато се опитвам да съблазнявам колегите на Пач.

— Ето какво — осведоми ме Ви, докато крачехме по алеята към входа, — поканила съм някои хора. За да ни е по-весело, нали разбираш?

— Кого? — попитах и усетих как коремът ми се свива от тревожно предчувствие.

— Джулс и Елиът.

Преди да успея да споделя с Ви какво точно е мнението ми за тази идея, тя каза:

— Време е да ти призная — виждам се с Джулс. Тайно.

— Моля?

— Само да му видиш къщата. Брус Уейн ряпа да яде. Родителите му или са южноамерикански наркобарони, или са от адски богати семейства. Понеже още не съм ги виждала, не мога да кажа кое от двете.

Направо нямах думи. Устата ми се отвори и затвори, но от вътре не излезе нищо.

— Кога стана това? — успях да измънкам най-накрая.

— Малко след онази съдбовна сутрин в „Енцо“.

— Съдбовна ли? Ви, представа си нямаш...

— Дано да са дошли първи и да са запазили маса — проточи шия Ви и огледа струпалите се пред входа хора. — Не ми се чака. Всеки момент ще пукна от глад.

Стиснах я за здравия лакът и я дръпнах настрани.

— Трябва да ти кажа нещо...

— Знам, знам — увери ме тя. — Според теб има някаква вероятност Елиът да ме е нападнал в неделя вечерта. Според мен бъркаш Елиът с Пач. Само че след като поразузнаеш тази вечер, фактите ще ме подкрепят. Повярвай ми, искам да разбера кой е нападателят ми точно колкото и ти. Може би дори повече. Въпросът стана личен. И понеже си разменяме съвети, ето ти моя: стой далеч от Пач. За всеки случай.

— Радвам се, че всичко си премислила — отсякох, — но има още нещо. Попаднах на една статия...

Вратите на „Бордърлайн“ се отвориха. Блъсна ни топла вълна, понесла мириса на лимони и на чилантро, а също и музиката на оркестър от мариачи от тонколоните.

— Добре дошли в „Бордърлайн“ — поздрави ни някаква келнерка. — Само двете ли ще бъдете тази вечер?

Елиът застана зад нея в тъмното фоайе. Забелязахме се едновременно. Устните му се усмихнаха, но очите — не.

— Дами — поздрави ни той, потривайки ръце, докато се доближаваше, — изглеждате великолепно, както винаги.

Настръхнах.

— Къде е съучастникът ти? — попита Ви и се озърна. От тавана висяха хартиени фенери, а на две стени се ширеше стенопис на мексикански публо. Пейките с чакащи бяха изцяло заети. От Джулс нямаше и следа.

— Лоши новини — оповести Елиът. — Пичът е болен. Ще трябва да се задоволите с мен.

— Болен ли? — попита Ви. — Колко болен? Що за извинение е това „болен“?

— Болен в смисъл, че отделя и от двете страни.

Ви набърчи нос:

— Прекалено подробна информация.

Все още не можех да проумея естеството на връзката между Ви и Джулс. Джулс ми изглеждаше мълчалив, мрачен и напълно безразличен към компанията на Ви или на когото и да било друго. Никак, ама никак не ми допадаше мисълта Ви да остава насаме с него. И не защото беше толкова неприятен или защото знаех съвсем малко за него, а заради нещо, което знаех: беше близък приятел на Елиът.

Келнерката взе три менюта от някакво шкафче с прегради и ни поведе към сепаре толкова близо до кухнята, че усещах топлината от фурните през стената. От лявата ни страна беше салса барът. От дясната ни страна влажни от конденза врати водеха към вътрешния двор. Поплинената ми блуза вече беше залепнала за гърба, но вероятно се потях не толкова заради топлината, колкото заради новината за Ви и Джулс.

— Добре ли е? — попита келнерката и посочи сепарето.

— Чудесно е — каза Елиът, събличайки авиаторското си яке. — Много обичам това място. Ако не се изпотите от топлината, ще се изпотите от храната.

Келнерката грейна в усмивка:

— Значи вече сте идвали. Да ви предложи като начало чипс и най-новата ни салса халапеньо? Най-лютивата досега.

— Обичам пикантните неща — осведоми ни Елиът.

Сигурна бях, че ни се слага. Прекалено щедра бях, когато мислех, че не е толкова подъл, колкото Марси. Просто бях прекалено щедра по отношение на характера му и толкова. Особено сега, когато знаех, че премълчава разследване за убийство и още кой знае колко мръсни тайни.

Келнерката го огледа възхитено.

— Веднага се връщам с чипса и салсата. След малко ще дойде някой да ви вземе поръчката.

Ви първа се настани в сепарето. Аз се вмъкнах до нея, а Елиът седна срещу мен. Очите ни се срещнаха и в неговите проблесна нещо мрачно. Вероятно обида. Може би дори враждебност. Дали знаеше, че съм прочела статията?

— Моравото е твоят цвят, Нора — отбеляза той и кимна към шала ми, докато го свалях от шията си и го връзвах за дръжката на чантата си. — Подчертава очите ти.

Ви ме скрита по крака. Явно смяташе, че това е комплимент.

— Е — обърнах се към Елиът с изкуствена усмивка, — защо не ни разкажеш за подготвителното училище „Кингхорн“.

— О, да — ентусиазирано ме подкрепи Ви. — Има ли тайни общества като в старите филми?

— Няма нищо за разказване — училището е страхотно и толкова — каза Елиът. Взе менюто си и го прегледа. — Някой да иска предястие? Аз черпя.

— След като е толкова прекрасно, защо се прехвърли? — приковах очите му аз и съвсем леко извих предизвикателно вежди.

Едно мускулче край челюстта на Елиът помръдна точно преди той да изтипоса усмивка.

— Заради момичетата. Чух, че тук има много по-хубави момичета. И слухът се оказва верен. — Намигна ми и от главата към пръстите ми се стрелна студена тръпка.

— Защо и Джулс не се прехвърли? — попита Ви. — Можехме да бъдем великолепната четворка, само че много по-готини. Феноменалната четворка.

— Родителите на Джулс са манияци на тема образование. Даже манияци е слабо казано. Кълна се в живота си, това момче ще стигне върха. Нищо не може да го спре. Е, и аз се справям добре в училище, по-добре от повечето ученици, обаче никой не може да се мери с Джулс. Той е върхът.

В очите на Ви отново се появи замечтан поглед.

— Не съм виждала родителите му — каза тя. — И двата пъти, когато съм ходила у тях, те или са извън града, или са на работа.

— Да, много работят — потвърди Елиът и отново забодя поглед в менюто, затова не успях да прочета нищо в очите му.

— Къде работят? — попитах.

Елиът отпи голяма глътка от водата си. Стори ми се, че протака, докато измисли отговор.

— Диаманти. Прекарват много време в Африка и в Австралия.

— Не знаех, че в Австралия има сериозен бизнес с диаманти — отбелязах.

— Да, аз също — подкрепи ме Ви.

Всъщност бях напълно сигурна, че в Австралия няма диаманти и точка.

— Защо живеят в Мейн, а не в Африка? — попитах.

Елиът още повече се съсредоточи над менюто.

— Вие какво ще си поръчате? Стекът фахитас не изглежда зле.

— Ако родителите на Джулс са в диамантения бизнес, значи разбират от годежни пръстени — отбеляза Ви. — Винаги ми се е искало да имам брилянт.

Ритнах я под масата. Тя ме бодна с вилицата.

— Ох! — изстенах.

Нашата келнерка спря до масата ни, колкото да попита:

— Нещо за пиене?

Елиът погледна над менюто си първо мен, после Ви.

— Диетична кола — поръча Ви.

— Вода с резенче лимон, ако обичате — казах аз.

Келнерката се върна смайващо бързо с напитките ни. Появата ѝ ми послужи като повод да стана от масата и да се заема с първа стъпка от плана ни, а Ви ми го напомни с второ бодване с вилица под масата.

— Ви — процедих през зъби, — ще дойдеш ли с мен до тоалетната? — Изведнъж изгубих желание да осъществя плана. Не исках да оставям Ви насаме с Елиът. Исках да я измъкна, да ѝ разкажа за разследването на убийството и после да намерим начин и Елиът, и Джулс да напуснат живота ни.

— Защо не отидеш сама? — отговори Ви. — Според мен това е по-добър план. — Тя кимна към бара и ми каза само с устни „Върви!“, като в същото време правеше дискретни отпъждащи жестове под масата.

— *Планирах* да отида сама, но наистина ми се иска да дойдеш с мен.

— Какво ви става на вас, момичетата? — зачуди се Елиът. — Кълна се, не познавам нито едно момиче, което да ходи до тоалетната само. — Приведе се напред и се усмихна заговорнически: — Посветете ме в тайната. Сериозно. Ще ви дам пет долара — обеща той и бръкна в задния си джоб. — Десет, ако ми позволите да дойда и да видя какво толкова правите там.

Ви го удостои със сияйна усмивка:

— Перверзник. Да не ги забравиш — обърна се тя към мен и ми бутна найлоновия плик с обувките.

Елиът изви вежди.

— Боклуци — поясни му Ви иронично. — Кофата ни беше пълна и мама ме помоли да изхвърля това навън.

Елиът очевидно не ѝ повярва, а пък на Ви очевидно не ѝ пукаше. Станах, понесла дегизировката, и преглътнах мъчителното си смущение.

Промъкнах се между масите и се запътих по коридора към тоалетните. Коридорът беше боядисан в керемидено и по стените висяха маракаси, сламени шапки и дървени кукли. Тук беше по-горещо и аз изтрих потното си чело. Планът беше да приключа възможно най-бързо. Веднага щом се върнех на масата, щях да измисля някакво извинение да си тръгнем и щях да измъкна Ви. Без или със съгласието ѝ.

След като надникнах под вратичките на трите кабинки и се уверих, че съм сама в дамската тоалетна, заключих вратата и изсипах на плата съдържанието на найлоновите торбички. Платиненоруса перука, пурпурен сутиен с подплънки, черна прилепнала блуза, минижуп с пайети, секси розови мрежести чорапи и трийсет и седми номер обувки с висока платформа.

Пъхнах сутиена, блузката и чорапогащника обратно в торбата. Свалих си джинсите и навлякох миниполата. Напъхах косата си под перуката и си сложих червило, а върху него положих щедра доза гланц за устни.

— Можеш да го направиш! — насърчих се в огледалото, докато затварях червилото и притисках устните си една към друга, за да размажа червилото. — Можеш да изиграеш Марси Милар, какво му е трудното? Можеш да съблазняваш мъжете, за да им изкопчиш тайните.

Събух мокасините, с които шофирах, напъхах ги в една торба заедно с джинсите си и мушнах торбата под плата, да не се вижда.

— Освен това — продължих да се убеждавам, — няма нищо лошо да пожертваш малко от гордостта си в името на разузнавателна мисия. Ако човек подходи по-злокобно, може да се окаже, че не получиш ли отговори, може дори да умреш. Понеже независимо дали ти харесва, някой ти мисли злото.

Вдигнах пред очите си високите обувки с внушителна платформа. Не бяха най-грозното нещо, което съм виждала. Всъщност дори бяха секси. Хищна работа. Пъхнах се между каишките и се разтъпках из тоалетната.

Две минути по-късно се настаних на високо столче пред бара.

Барманът ме огледа:

— Шестнайсет? Седемнайсет? — опита се да познае той.

Изглеждаше с десет години по-възрастен от мен и кестенявата му коса оплешивяваше, поради което бръснеше главата си. На дясното си ухо имаше сребърна халка. Бяла тениска и дънки. Не изглеждаше зле... не изглеждаше и зашеметяващо.

— Не съм малолетна пияница — провикнах се над музиката и разговорите на околните. — Чакам един приятел, а отгук се вижда входът.

Извадих от чантата си списъка с въпроси и тайничко го пъхнах, под една стъклена солница.

— Какво е това? — попита барманът и кимна към листа, бършейки ръце с кърпа.

Пъхнах листчето още по-навътре под солницата.

— Нищо — отвърнах с невинно изражение.

Той изви въпросително вежди.

Реших да подходя творчески към истината.

— Това е... списък за покупки. Трябва да купя някои неща за мама на път за вкъщи.

„Какво стана с флирта? Какво стана с Марси Милар?“, запитах се.

Той ме огледа преценяващо и според мен не съвсем неодобрително.

— Работя като барман вече пет години и веднага надушвам лъжците.

— Не съм лъжкиня — възразих. — Преди малко може би лъжех, но това е само една лъжа, която не превръща човека в лъжец.

— Приличаш ми на репортер.

— Работя за училищния вестник. — Искях да се отърся от това негово впечатление. Репортерите не вдъхват доверие. Хората обикновено се отнасят към тях подозрително. — Само че тази вечер не

съм на работа — побързах да добавя. — Просто се забавлявам. Никаква работа. Никакви задни планове. Абсолютно никакви.

След кратко мълчание реших, че най-добре е да стрелям право в целта. Прокашлях се и попитах:

— Има ли много ученици, които работят в „Бордърлайн“?

— Да, доста. Работят като келнери или почистват масите.

— Така ли? — престорих се на учудена. — Може да познавам някой. Опитай.

Барманът вдигна очи към тавана и почеса едва наболата си брада. Празният му поглед не ми вдъхваше доверие. Да не говорим, че не разполагах с много време. Елиът може би в този момент слагаше смъртоносен наркотик в диетичната кола на Ви.

— Какво ще ми кажеш за Пач Киприано? — попитах.

— Той работи ли тук?

— Пач ли? Да, работи. Няколко вечери през седмицата и през уикенда.

— Беше ли на работа в неделя вечер?

Постарах се да не звуча прекалено любопитна, но трябваше да разбера дали е възможно Пач да е бил на пристана. Каза, че на брега ще има парти, но може плановите му да се бяха променили. Ако някой потвърдеше, че Пач е бил на работа в неделя вечерта, можех да го изключа като евентуален нападател на Ви.

— В неделя ли? — почеса се барманът. — Всички вечери са ми еднакви. Питай келнерките. Все някоя ще си спомни. Те всички се кискат и се гледят, когато той е тук. — Барманът ми се усмихна, като че ли можех някак да им симпатизирам.

— Дали случайно нямаш достъп до молбата му за постъпване на работа? — попитах.

И до домашния му адрес.

— Не.

— Просто съм любопитна, знаеш ли дали тук ще те наемат на работа, ако имаш предишни престъпления?

— Престъпления ли? — изхили се той дрезгаво. — Майтапиш ли се?

— Добре де, може да не са престъпления, но поне провинения.

Той се облегна на плота с разперени длани и се наклони към мен.

— Не. — Вече не звучеше подигравателно, а оскърбено.

— Добре. Радвам се, че е така. — Наместих се на високото столче и усетих как кожата на бедрата ми се отлепва от изкуствената кожа на стола. Цялата се потях. Ако първото правило в свалките беше „никакви списъци“, не се съмнявах, че второто правило е „никакво потене“.

Хвърлих поглед на списъка си.

— Да ти е известно да са издавани ограничителни заповеди срещу Пач? Да е обвиняван в преследване?

Подозирах, че никак не се харесвам на бармана, затова реших да направя последен опит и да изтърся всичките си въпроси наведнъж, преди да ме изгони — или, още по-зле, да ме изхвърли от ресторанта за тормоз и подозрително поведение.

— Има ли си приятелка? — изломотих.

— Върви да го питаш сама.

Примигнах.

— Той не е на работа тази вечер.

Направо ми прилоша от усмивката на бармана.

— Не е на работа... нали? — попитах и гласът ми се извиси с една октава. — Би трябвало да почива във вторник.

— Обикновено да, ама тази вечер замества Бенджи. Бенджи е в болница — спукан апандисит.

— Да не искаш да кажеш, че Пач е тук? Сега? — Надзърнах през рамо и дръпнах перуката, за да скрия лицето си, докато оглеждах заведението.

— Преди няколко минути влезе отзад в кухнята.

Вече се надигах от стола пред барплота.

— Май оставих двигателя на колата включен. Но ми беше много приятно да си поговорим! — И хукнах към тоалетните.

Когато се озовах вътре, заключих, поех си няколко пъти бързо дъх, облегнала гръб на вратата, после отидох на мивката и си наплисках лицето със студена вода. Пач щеше да разбере, че го шпионирам. Паметното ми изпълнение го гарантираше. Външно погледнато, беше неприятно, понеже беше унижително. Но като се позамислих, реших, че Пач безспорно е много потаен. А потайните хора не обичат никой да си вре носа в живота им. Как щеше да реагира, като научи, че го изучавам под лупа?

После се запитах защо изобщо бях дошла тук, след като дълбоко в себе си не вярвах, че Пач е човекът със скиорската маска. Може и да имаше тъмни и тревожни тайни, само че определено носенето на скиорска маска не беше една от тях.

Завъртях кранчето и когато вдигнах поглед, съзрях лицето на Пач в огледалото. Изпищях и се завъртях.

Не се усмихваше и не изглеждаше особено весел.

— Какво търсиш тук? — попитах задъхано.

— Работя тук.

— Имам предвид в тоалетната. Не прочете ли табелката на вратата?

— Започвам да си мисля, че ме следиш. Където и да отида, се натъквам на теб.

— Искях да изведа Ви — обясних. — Беше в болницата. — Все едно се оправдавах, а от това само изглеждах още по-виновна. — Не съм си и помисляла, че ще се натъкна на теб. Нали днес почиваш. И какви ги дрънкаш изобщо? Всъщност, където и да отида аз, се натъквам на теб!

Погледът на Пач беше остър, заплашителен, изучаващ. Преценяваше всяка моя дума, всяко движение.

— А как ще обясниш странната коса? — попита.

Свалих рязко перуката и я хвърлих на плота.

— А ти няма ли да обясниш къде се губиш? От два дни не си идвал на училище.

Бях почти сигурна, че Пач няма да каже къде е бил, но той отговори:

— Играх пейнтбол. Какво правеше на бара?

— Говорех с бармана. Престъпление ли е? — Облегнах се на плота с една ръка и вдигнах крак, за да разкопчая високите платформи. Наведох се и листчето с въпросите се изхлузи от деколтето ми и падна на пода.

Коленичих, за да го взема, но Пач ме изпревари. Вдигна го над главата си, когато подскочих, за да го стигна.

— Върни ми го!

— Издавана ли е ограничителна заповед срещу Пач? — прочете той. — Престъпник ли е Пач?

— Дай ми го! — изсъсках вбесено.

Той се засмя тихичко, от което разбрах, че е прочел следващия въпрос.

— Има ли Пач гадже?

Прибра листчето в задния си джоб. Много се изкушавах да опитам да си го взема въпреки местоположението му.

Той се приведе към плота и ме погледна в очите.

— Ако ще ровиш за информация, предпочитам да питаш мен.

— Тези въпроси — махнах към мястото, където беше скрил листчето, — са просто шега. Ви ги написа — добавих в прилив на вдъхновение. — Идеята беше нейна.

— Познавам почерка ти, Нора.

— Добре де — започнах, търсейки някакъв хитроумен отговор, но ми отне прекалено дълго и изпуснах възможността.

— Нямам ограничителни заповеди, не съм извършил престъпление — заяви Пач.

Вирнах брадичка и попитах:

— Гадже? — опитах да се убедя, че не давам и пет пари как ще отговори. Че ми е все едно.

— Не е твоя работа.

— Опита се да ме целунеш — напомних му. — И така стана моя работа.

По устните му пробяга сянка от пиратската усмивка. Останах с впечатлението, че си припомня всяка подробност от тази почти целувка, включително моята въздишка-стенание.

— Бивше гадже — отговори след малко.

Коремът ме преряза, когато внезапно ми хрумна нещо. Ами ако момичето от „Делфик“ и от „Виктория Сикрет“ беше бившето гадже на Пач? Ако ме беше видяла да разговарям с Пач в игралната зала и погрешно беше допуснала, че помежду ни има нещо много по-сериозно? Ако все още си падаше по Пач, може би ревнуваше достатъчно, за да ме следи. Няколко парченца от мозайката се наместиха.

В този момент Пач добави:

— Но нея вече я няма.

— Как така я няма?

— Отиде си. Няма да се върне.

— Искаш да кажеш, че е... мъртва?

Пач не отрече.

Изведнъж усетих корема си тежък и стегнат. Не бях очаквала такова нещо. Пач е имал приятелка, която беше починала.

Вратата на дамската тоалетна изтрака — някой искаше да влезе. Бях забравила, че съм заключила. Което ме накара да се запитам как е влязъл Пач. Или имаше ключ, или имаше друго обяснение. Обяснение, което вероятно нямаше да ми допадне — например, че се е плъзнал под вратата като въздух. Като дим.

— Трябва да се връщам на работа — каза той. Огледа ме и задържа поглед върху бедрата ми. — Страхотна пола. Убийствени крака.

Преди да успея да формулирам свързана мисъл, той излезе.

По-възрастната жена, която чакаше за тоалетната, ме погледна, после погледна през рамо към Пач, който се отдалечаваше по коридора.

— Миличка, струва ми се хлъзгав като сапун — каза ми тя.

— Хубаво описание — промърморих.

Тя разроши късата си прошарена коса.

— Едно момиче може здравата да се насапуниса с него.

Преоблякох се, върнах се в сепарето и седнах до Ви.

Елиът си погледна часовника и ме изгледа въпросително.

— Извинете, че толкова се забавих. Пропуснах ли нещо?

— Не, всичко си е същото — отговори Ви и ме смушка с коляно.

Явно питаше какво е станало.

Преди да й отвърна със същото, Елиът каза:

— Пропусна келнерката. Поръчах ти червено бурито — съобщи ми той със зловеща усмивка.

Тутакси съзрях сгоден случай.

— Всъщност не съм сигурна, че съм в състояние да хапна нещо.

— Успях да издокарам изражение, все едно повръщам, което не беше съвсем престорено. — Изглежда съм пипнала същия вирус като Джулс.

— О, боже, добре ли си? — попита Ви.

Поклатих глава.

— Ще намеря нашата келнерка и ще я помоля да ни пакетира храната за вкъщи — предложи Ви и затърси ключовете си в чантата.

— Ами аз? — попита Елиът шеговито, но само отчасти.

— Запазваме си правото за някой друг път — отговори Ви със сияйна усмивка.

„Бинго!“, помислих си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Върнах се във фермата малко преди осем. Превъртях ключа, стиснах топката на вратата и побутнах вратата с хълбок. Обадох се на мама няколко часа преди вечеря, тя каза, че е в офиса, че се опитва да оправи някаква каша и не знае кога ще се прибере, затова очаквах да заваря къщата притихнала, тъмна и студена.

На третото побутване вратата поддаде, метнах чантата си някъде в тъмното и започнах да се боря с ключа, който все още беше заседнал в ключалката. Откакто Пач беше тук онази вечер, ключалката беше станала някак алчна. Запитах се дали Доротей е забелязала същото по-рано днес.

— Пусни... проклетия... ключ — казах, разклащайки ключа в ключалката.

Стоящият часовник в коридора отбеляза точен час и в тишината отекнаха осем силни удара. Запътих се към дневната, за да запаля огън в печката с дърва, когато чух шумолене на плат и тихо изскърцване от другия край на стаята.

Изпищях.

— Нора! — обади се мама, отметна одеялото и стреснато седна на дивана. — Какво става, за бога?

Стоях, притиснала сърцето си с една ръка и облегната на стената за опора с другата.

— Изплаши ме!

— Заспала съм. Ако те бях чула да влизаш, щях да се обадя. — Отметна косата от лицето си и примигна сънено. — Колко е часът?

Стоварих се на най-близкото кресло и се опитах да възвърна нормалния си пулс. Въображението ми беше изфабрикувало две жестоки очи зад скиорска маска. Сега, когато вече бях сигурна, че този тип не е плод на въображението ми, изпитах непреодолимо желание да разкажа на мама всичко — как се беше хвърлил върху доджа и как беше нападнал Ви. Той ме преследваше и беше склонен към насилие. Трябваше да сложим нови брави. Струваше ми се логично да въвлечем

и полицията. Щях да се чувствам много по-спокойна нощем, ако до тротоара имаше паркирана полицейска кола.

— Щях да изчакам, за да повдигна въпроса — прекъсна мислите ми мама, — но не съм сигурна, че изобщо някога ще има подходящ момент.

— Какво има? — намръщих се аз.

Тя изпусна продължителна и тревожна въздишка.

— Смятам да обявя фермата за продажба.

— Какво? Защо?

— Вече цяла година се мъчим, а аз не печеля, колкото се надявах. Обмислях дали да не започна работа още някъде, но честно казано, денонощието няма достатъчно часове — засмя се тя невесело. — Надницата на Доротея е скромна, но това са допълнителни разходи, които не можем да си позволим. Единственото, което ми хрумва, е да се преместим в по-малка къща. Или в апартамент.

— Но това е нашата къща.

Всичките ми спомени бяха тук. Спомените за татко бяха тук. Не можех да повярвам, че и тя не се чувства по същия начин. Бях готова на всичко, за да останем.

— Ще почакам още три месеца, но не възлагай големи надежди.

В този момент разбрах, че не мога да кажа на мама за мъжа със скиорската маска. Още утре щеше да напусне работа. Щеше да си намери нещо в града и тогава нямаше да имаме друг избор, освен да продадем фермата.

— Хайде да поговорим за нещо по-весело — насили се да се усмихне мама. — Как мина вечерята?

— Добре — отвърнах мрачно.

— А Ви? Възстановява ли се?

— Утре може да се върне на училище.

Мама се усмихна накриво:

— Добре, че си е счупила лявата ръка, иначе нямаше да може да си води бележки в час и си представям колко разочарована щеше да се чувства.

— Ха, ха — отвърнах. — Отивам да направя по един горещ шоколад. — Надигнах се и посочих през рамо към кухнята: — Ти искаш ли?

— Всъщност звучи прекрасно. Аз ще запаля огън.

Отскочих до кухнята за чаши, захар и кутията с какао, а когато се върнах, мама беше сложила чайника върху печката. Настаних се върху облегалката на канапето и ѝ подадох чашата.

— Как разбра, че си влюбена в татко? — попитах уж нехайно. Винаги имаше вероятност споменаването на татко да предизвика порой от сълзи, а аз се надявах да го избегнем.

Мама се настани на канапето и вдигна крака върху ниската масичка.

— Не бях влюбена в него. Това се случи чак една година след като се оженихме.

Не бях очаквала такъв отговор.

— Ами тогава... защо се омъжи за него?

— Защото си мислех, че съм влюбена. А когато си мисли, че е влюбен, човек копнее да запретне ръкави и да действа, докато чувството наистина се превърне в любов.

— Беше ли те страх?

— Да се омъжа за него ли? — засмя се тя. — Това беше вълнуващата част — купуваш рокля, запазваш църквата, носиш диамантен пръстен.

Представих си палавата усмивка на Пач.

— Някога било ли те е страх от татко?

— Когато „Ню Ингленд Патриотс“ изгубиха. Когато отборът му изгубеше мач, татко отиваше в гаража и пускаше резачката. Преди две години той отиде с резачката в гората зад къщата, отсече десет дървета и ги накълца на подпалки. Повече от половината купчина още стои.

Мама потупа канапето до себе си и аз се сгуших до нея и положих глава на рамото ѝ.

— Той ми липсва — признах.

— На мен също.

— Страхувам се, че ще забравя как изглеждаше. Не на снимките, а в събота сутрин, когато пържеше яйца, облечен по анцуг.

Мама преплете пръсти с моите.

— Ти още от самото начало толкова приличаш на него.

— Наистина ли? — надигнах се аз. — В какво?

— Той беше добър ученик, много беше умен. Не се държеше показно или нахакано, но хората го уважаваха.

— Татко бил ли е някога... загадъчен?

Мама явно премисляше въпроса ми.

— Загадъчните хора имат много тайни. Баща ти беше много открит.

— Беше ли бунтар?

Тя се засмя отривисто и изненадано.

— Такъв ли ти изглеждаше? Харисън Грей, най-етичният счетоводител на света... бунтар? — Въздъхна театрално. — Да не дава господ! Известно време носеше дълга коса. Беше чуплива и руса — като на сърфист. Разбира се, очилата му с кокалени рамки разваляха тази визия. Може ли да попитам... защо повдигнахме тази тема?

Нямах представа как да обясня на мама противоречивите си чувства към Пач. Всъщност нямах представа как да ѝ представя самия Пач. Вероятно щеше да очаква описание, което да включва имената на родителите му, успеха му в училище, какви спортове тренира и в кой колеж смята да кандидатства. Не исках да я тревожа с признанието, че съм готова да заложа касичката със спестяванията си, че Пач има престъпно досие.

— Има едно момче — споделих, неспособна да сдържа усмивката си при мисълта за Пач. — Напоследък се виждаме. Предимно във връзка с училище.

— О, момче значи — загадъчно каза тя. — Е? Членува ли в клуба по шах? В ученическия съвет? В отбора по тенис?

— Обича да плува в опасни води — отговорих оптимистично.

— Плувец значи! Симпатичен ли е като Майкъл Фелпс? Всъщност по отношение на външния вид си падам повече по Райън Лохте.

Запитах се дали да поправа мама, но реших, че е най-добре нищо да не уточнявам. Опасни води, плуване... е, разликата не е голяма, нали?

Телефонът звънна и мама се протегна през канапето да се обади. Десет секунди след началото на разговора тя се отпусна тежко на канапето и се плесна с ръка по челото.

— Не, не е проблем. Ще изтичам, ще го взема и още утре сутринта ще го донеса.

— Хюго ли беше? — попитах я, след като затвори. Хюго беше шефът на мама и би било твърде слабо да се каже, че ѝ звънеше

непрекъснато. Веднъж я беше извикал на работа в неделя, понеже не знаеше как да си пусне ксерокса.

— Оставил някакви недовършени документи в офиса и иска да изтичам за малко. Трябва да им направя копия, но едва ли ще ми отнеме повече от час. Ти приключи ли с домашните?

— Още не.

— Тогава ще си повтарям, че дори да си бях вкъщи, нямаше да можем да прекараме времето заедно. — Мама въздъхна и стана. — Ще се видим след час, нали?

— Кажи на Хюго, че трябва да ти плаща повече.

— Много повече — засмя се тя.

Щом къщата остана на мое разположение, разчистих чиниите от закуска от масата и направих място за учебниците. Английски, история, биология. Вържох се с чисто нови моливи, отворих най-горната книга и се залових за работа.

Петнайсет минути по-късно съзнанието ми се разбунтува и отказа да поеме дори още един абзац за европейския феодализъм. Запитах се какво ли прави Пач след работа. Пише домашни? Трудно ми беше да го повярвам. Яде пица и гледа бейзбол по телевизията? Може би, но не ми се връзваше. Залага и играе билиард в игралната зала на Бо. Най-вероятно беше последното.

Изпитвах необяснимото желание да отида в игралната зала и да обясня поведението си по-рано вечерта, но тази мисъл бързо зае полагащото ѝ се място, понеже чисто и просто не разполагах с време. Мама щеше да се прибере по-бързо, отколкото щеше да ми е нужно да измина и половината път дотам. Да не говорим, че Пач не беше човек, когото просто мога да отида и да издира. Досега срещите ни се ръководеха от неговия график, не от моя. Винаги.

Качих се горе, за да се преоблека в удобни дрехи. Бутнах вратата на спалнята и направих три крачки, преди да се закова на място. Чекмеджетата на скрина ми бяха издърпани и целият под беше осеян с дрехите ми. Леглото беше разхвърляно. Вратите на дрешника зееха отворени и висяха накриво на пантите. По пода се въргаляха книги и снимки в рамки.

Забелязах отражение от движение в прозореца срещу себе си и се завъртях рязко. Той стоеше до стената зад мен, облечен от глава до пети в черно и със скиорска маска. В мозъка ми цареше пълна мъгла и

бъркотия, но все пак започна да изпраща сигнали: „Бягай!“ към краката ми, само че в този момент непознатият се метна към прозореца, отвори го и пъргаво се изсули навън.

Хукнах надолу, като вземах по три стъпала наведнъж. Яхнах перилата, прелетях по коридора към кухнята и набрах 911.

Петнайсет минути по-късно на алеята спря патрулна кола. Цялата разтреперана, дръпнах резето и пуснах вътре двамата полицаи. Първият се оказа нисък, с широка талия и с прошарена коса. Другият беше висок и слаб, а косата му беше тъмна почти колкото тази на Пач, но беше подстригана късо над ушите. Имаше някаква странна прилика между него и Пач. Средиземноморска мургавина, симетрично лице, изразителни очи.

Двамата се представиха, тъмнокосият тип се оказа детектив Басо. Партньорът му се оказа детектив Холстик.

— Вие ли сте Нора Грей? — попита детектив Холстик.

Кимнах.

— Родителите ви у дома ли са?

— Мама излезе няколко минути, преди да се обадя в полицията.

— Значи сте сама?

Пак кимнах.

— Разкажете ни какво се случи — подкани ме той, скръсти ръце и се разкрачи широко, а детектив Басо пристъпи още няколко крачки навътре, за да огледа.

— Прибрах се в осем и седнах да си пиша домашните — казах. — Когато се качих в стаята си, го видях. Цареше пълна бъркотия. Беше обърнал всичко с краката нагоре.

— Разпознахте ли го?

— Носеше скиорска маска. Пък и лампата не беше включена.

— Отличителни белези? Татуировки?

— Не.

— Ръст? Тегло?

Неохотно порових в краткосрочната си памет. Не ми се искаше да преживявам отново всичко, но беше важно да си спомня нещо, за което да се хванат.

— Средно тегло, по-скоро висок. Почти като детектив Басо.

— Каза ли нещо?

Поклатих глава.

Детектив Басо се върна при нас и съобщи на партньора си:

— Чисто е.

После се качи на горния етаж. Дъските над главите ни скърцаха, докато той вървеше по коридора, отваряше и затваряше врати.

Детектив Холстик заключи входната врата и клекна, за да огледа резето.

— Вратата беше ли отключена или повредена, когато се прибрахте?

— Не, отключих си с моя ключ. Мама спеше в дневната.

Детектив Басо се появи горе на стълбите.

— Може ли да ми покажете какво е повредено?

Двамата с детектив Холстик се качихме заедно по стълбите и аз го поведох по коридора към моята стая, където на прага с ръце на кръста стоеше детектив Басо и оглеждаше помещението.

Замръзнах на място и по гърба ми плъзна тръпка от ужас. Леглото ми беше оправено. Пижамата ми беше на купчинка върху възглавницата, както я бях оставила сутринта. Чекмеджетата на скрина ми бяха затворени, а върху него бяха подредени снимките в рамки. Раклата до леглото беше затворена. По пода нямаше нищо. Пердетата висяха на дълги и правилни дипли от двете страни на затворения прозорец.

— Казахте, че сте видели нападателя — отбеляза детектив Басо. Гледаше ме със строг поглед, на който нищо не убягваше. С очи, които умееха да отсяват истината от лъжата.

Пристъпих в стаята, но не изпитах обичайното усещане за удобство и сигурност. Усещах нещо заплашително, нещо скверно. Посочих към прозореца, като се помъчих да удържа ръката си да не трепери:

— Когато влязох, той скочи през прозореца.

Детектив Басо погледна през стъклото.

— Доста е височко — отбеляза той и се опита да отвори прозореца. — Затворихте ли, след като той се махна?

— Не, изтичах долу и се обадох в полицията.

— Е, някой е затворил. — Детектив Басо продължаваше да ме измерва с остър като бръснач поглед и със здраво стиснати устни.

— Съмнявам се, че някой може да се измъкне след такъв скок — отбеляза детектив Холстик, когато застана до партньора си на

прозореца. — Ще има късмет, ако се отърве със счупен крак.

— Може би не е скочил, а се е спуснал по дървото — предположих.

Детектив Басо рязко извърна глава:

— Е? Кое от двете? Скочил ли е, или се е спуснал? Можел е да мине покрай вас и да излезе от входната врата. Това е логичната възможност. Аз бих направил така. Ще ви попитам още веднъж. Помислете си добре. Видяхте ли някой в стаята си тази вечер?

Този човек не ми вярваше. Смяташе, че си измислям. За миг и аз се изкуших да реша същото. Какво ми ставаше? Защо възприемах действителността изкривено? Защо моето виждане все не отговаряше на истината? За да запазя здравия си разум, си казах, че причината не е в мен, а в него. В онзи тип със скиорската маска. Не разбирах как, но вината беше негова.

Детектив Холстик наруши напрегнатото мълчание, като се обади:

— Кога ще се върнат родителите ви?

— Живея с мама. Наложил се да отиде за малко до офиса.

— Трябва да зададем и на двете няколко въпроса — продължи той. Даде ми знак да седна на леглото, но аз безмълвно поклатих глава. — Скоро да сте се разделили с гаджето си?

— Не.

— Вземате ли наркотици? Имали ли сте подобен проблем сега или преди?

— Не.

— Казахте, че живеете с майка си. Ами баща ви? Той къде е?

— Сбърках, извинете — казах. — Не биваше да се обаждам.

Двамата полицаи се спогледаха. Детектив Холстик затвори очи и разтри вътрешните им ъгълчета. Детектив Басо имаше вид на човек, който е изгубил предостатъчно време и е готов да се омита.

— Чака ни работа — заяви той. — Ще се справите ли сама тук, докато се прибере майка ви?

Почти не го чувах. Не можех да откъсна очи от прозореца. Как го правеше? Петнайсет минути. Разполагаше с петнайсет минути да се промъкне обратно в къщата и да оправи стаята, преди да пристигнат полицаите. При това аз бях долу през цялото време. Потръпнах, когато осъзнах, че сме били сами в къщата.

Детектив Холстик ми подаде визитната си картичка.

— Ще помолите ли майка си да ни се обади, когато се прибере?

— Не ни изпрацвайте — каза детектив Басо вече от средата на коридора.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислиш, че Елиът е убил някого?

— Ш-ш-шт! — изшътках на Ви и огледах редиците маси в залата, за да се уверя, че никой не ни е чул.

— Не се сърди, миличка, но цялата работа започва да ми се струва нелепа. Първо, нападна мен. А сега стана и убиец. Извинявай, но Елиът — *убиец*! Той е най-свестният тип, когото съм срещала. Някога да е пропускал да ти отвори вратата? Никога, нали?

С Ви имахме биология, а тя лежеше по лице на масата. Имахме упражнение за мерене на кръвно налягане и от Ви се искаше да лежи тихо няколко минути. Обикновено работех с Пач, но Тренера ни беше дал свободен ден, което означаваше, че можем сами да избираме партньорите си. Двете с Ви бяхме в задната част на стаята, а Пач беше в един екип с един як тип на име Томас Рукъри в предната част.

— Разпитвали са го като заподозрян по време на разследване на убийство — прошепнах и усетих как погледът на Тренера се плъзва към нас. Надрасках някакви бележки в лабораторната си карта: „Обектът е спокоен и отпуснат. Обектът се въздържа от говорене три минути и половина“. — Явно полицията е смятала, че той има мотив и средство.

— Сигурна ли си, че става дума за същия Елиът?

— Според теб колко човека с името Елиът Сондърс е имало в „Кингхорн“ през февруари?

Ви се почеса по корема.

— Просто ми е много трудно да го повярвам. Пък и какво, ако са го разпитвали? Важното е, че е освободен. Не са го сметнали за виновен.

— Защото полицаите намерили предсмъртна бележка от Халверсън.

— Коя беше Халверсън?

— Кирстен Халверсън — повторих нетърпеливо. — Момичето, което уж се обесило.

— Може пък наистина да се е обесила. Ами ако просто си е казала: „Ей, животът е отвратителен!“ и се е обесила на едно дърво? Случва се.

— Не ти ли се струва странно съвпадението, че когато открили предсмъртната ѝ бележка, в апартамента имало следи от проникване с взлом.

— Живееела е в Портланд. Там се случват такива работи.

— Според мен някой е подхвърлил бележката. Някой, който е искал да отърве Елиът.

— И защо му е да отървава Елиът? — попита Ви. Удостоих я с най-добрия си подигравателен поглед. Тя се подпря на здравия си лакът.

— Значи според теб Елиът е качил Кирстен на едно дърво, завързал е въже около шията ѝ, бутнал я е от клона, а после е проникнал в апартамента ѝ с взлом и е подхвърлил предсмъртната бележка.

— Защо не?

Сега тя ме изглежда подигравателно.

— Защото ченгетата вече са анализирали всичко. Ако са преценили, че е самоубийство, и аз съм на същото мнение.

— А какво ще кажеш за това? — попитах. — Няколко седмици след като Елиът е разпитван в полицията и освободен, той се мести в друго училище. Защо някой ще замени частното училище „Кингхорн“ за обикновена гимназия в Колдуотър?

— Е, тук имаш основание.

— Според мен се опитва да избяга от миналото си. Смятам, че е било твърде смущаващо да ходи на училище в същия кампус, където е убил Кирстен. Има гузна съвест. — Потупах устните си с молива. — Трябва да отида до „Кингхорн“ и да поразпитам. Починала е само преди два месеца, сигурно всички продължават да обсъждат случилото се.

— Не знам, Нора. Имам лошо предчувствие относно евентуална разузнавателна операция в Кингхорн. Имам предвид, как така ще разпитваш конкретно за Елиът? Ами ако той разбере? Какво ще си помисли?

Погледнах надолу към нея.

— Трябва да се притеснява само ако е виновен.

— Тогава ще те убие, за да ти затвори устата — ухили се зловещо Ви. — И аз не по-малко от теб искам да открия кой ме нападна — продължи тя по-сериозно, — но се кълна в живота си, че не беше Елиът. Превъртам случилото се през главата си стотици пъти — не пасва, изобщо не прилича, повярвай ми.

— Добре, може би нападателят не е Елиът — опитах се да успокоя Ви, но не и да оневиня Елиът, — но въпреки това разполагаме с много против него. Първо, разпитван е по време на разследване на убийство. Второ, прекалено е готин. Направо е зловещо. И трето, приятел е на Джулс.

— Джулс ли? Какво пък му има на Джулс? — намръщи се Ви.

— Не смяташ ли, че е странно как всеки път, когато ги срещнем, Джулс зачезва някъде?

— Какво искаш да кажеш?

— Онази вечер, когато отидохме в „Делфик“, Джулс почти веднага отиде до тоалетната. А върна ли се изобщо? Елиът намери ли го, след като отидох да купя захарен памук?

— Не, но го отдадох на проблеми с вътрешната канализация.

— А снощи пък се оказа тайнствено болен. — Замислено прокарах гумичката на молива по носа си. — Струва ми се, че той доста боледува.

— Мисля, че прекалено задълбаваш. Може... може пък да има СЧЧ.

— СЧЧ ли?

— Синдром на чувствителните черва.

Отхвърлих предположението на Ви, за да се съсредоточа над една идея, която ми се струваше доста изпълнима. Подготвителното училище „Кингхорн“ беше на около един час път с кола. Ако учебната програма там беше толкова строга, как Джулс непрекъснато намираще време да идва в Колдуотър? Почти всяка сутрин на път за училище го виждах заедно с Елиът в бистрото на Енцо. Освен това караше Елиът след училище. Все едно Елиът дърпаше конците на Джулс.

И това не беше всичко. Потърках носа си с гумичката още по-силно. Какво пропусках?

— Защо му е на Елиът да убива Кирстен? — зачудих се на глас. — Може би го е видяла да прави нещо незаконно и убиецът е трябвало да ѝ затвори устата.

Ви въздъхна тежко.

— Вече започваме да навлизаме в зоната на абсурда.

— Има и още нещо. Нещо, което не забелязваме.

Ви ме погледна, все едно цялата ми логика беше излетяла в космоса.

— Аз лично смятам, че ти забелязваш твърде много. Тази работа много ми прилича на лов на вещици.

И тогава най-неочаквано осъзнах какво пропускам. През целия ден ме гризеше и се обаждаше някъде от дъното на съзнанието ми, но аз бях твърде заета с всичко останало, за да му обърна внимание. Детектив Басо ме попита дали нещо липсва. Току-що ми хрумна, че нещо наистина липсваше. Снощи бях оставила статията за Елиът върху скрина си. Само че тази сутрин — порових в паметта си, за да съм сигурна — я нямаше. Определено я нямаше.

— О, божичко! — възкликнах. — Елиът е проникнал вкъщи снощи. Той е бил! Откраднал е статията. — И понеже статията беше на видно място, явно е обърнал стаята ми с главата надолу, за да ме изплаши — може би като наказание, задето съм намерила статията.

— Какво, какво? — попита Ви.

— Какво става? — попита Тренера и застана до мен.

— Да, какво става? — повтори и Ви, посочи ме и ми се присмя зад гърба на Тренера.

— Ами... обектът като че ли няма пулс — отговорих и оципах силно Ви по китката.

Докато Тренера търсеше пулса на Ви, тя се преструваше, че припада, и си вееше с ръка. Тренера завъртя очи към мен и ме погледна над очилата си.

— Ето го, Нора. Силен и равномерен. Сигурна ли си, че обектът се е въздържал от всякакви действия, включително говорене, цели пет минути? Пулсът не е толкова бавен, колкото следва да се очаква.

— Обектът много се постара да не говори — вметна Ви. — Освен това на обекта му е трудно да се отпусне върху твърдата като камък маса. Обектът предлага размяна на местата, за да може новият обект да бъде Нора. — Ви се хвана с дясната си ръка за мен, за да се изправи.

— Не ме карайте да съжалявам, задето ви позволих сами да си избирате партньорите — предупреди ни Тренера.

— Не ме карайте да съжалявам, задето дойдох на училище днес — мило му отговори Ви.

Тренера я стрелна предупредително с поглед, после взе лабораторния ми протокол и прегледа почти празния лист.

— Обектът отъждествява биологичните изследвания със свръхдоза успокоителни — каза Ви.

Тренера наду свирката си и всички погледи на класа се насочиха към нас.

— Пач? Нещо против да поемеш нещата тук? Явно сме се натъкнали на проблем в екипа.

— Само се шегувах — намеси се Ви. — Ето, аз ще поема изследванията.

— Трябваше да помислиш за това преди петнайсет минути — отсече Тренера.

— Моля да ме извините — запърха Ви с мигли като ангелче.

Тренера пхна тетрадката под здравата ѝ ръка.

— Не.

„Съжалявам“, каза Ви само с устни, докато неохотно вървеше към предната част на стаята.

След миг Пач седна до мен на масата. Беше сключил леко ръце между коленете си и не откъсваше поглед от мен.

— Какво? — попитах, изнервена от погледа му.

Той се усмихна.

— Спомних си обувките ти снощи.

Усетих обичайното пърхане в корема, което предизвикваше Пач, и както винаги, не можах да реша дали е нещо хубаво, или лошо.

— Как прекара снощи? — попитах, като се постарях да звуча неутрално и да разчупя леда. Шпионското ми приключение все още неловко висеше във въздуха помежду ни.

— Интересно. А ти?

— Не толкова.

— Гадни домашни, нали?

Подиграваше ми се.

— Не си оправях домашните.

— А кого оправяше? — подсмихна се той хитро като лисица.

За миг останах безмълвна. Стоях със зяпнала уста.

— Това някакъв намек ли е?

— Просто ми е интересно кой е съперникът ми.

— Порасни!

Усмивката му стана по-широка:

— Отпусни се!

— Вече съм сгазила лука пред Тренера, така че направи ми услуга и дай да се съсредоточим над лабораторните изследвания. Не съм в настроение да ти бъда обект на изследване, затова ако нямаш нищо против... — Погледнах красноречиво към масата.

— Не мога — отговори той. — Нямам сърце.

Едва ли имаше предвид буквално.

Легнах върху масата и сложих ръце на корема си.

— Каж ми, когато свършат петте минути. — Затворих очи, понеже предпочитам да не гледам как черните очи на Пач ме изучават.

След няколко минути леко отворих едното си око.

— Времето изтече — осведоми ме Пач.

Протегнах едната си китка към него, за да ми измери пулса.

Пач хвана ръката ми и по нея се стрелна гореща тръпка, последвана от свиване на корема.

— Пулсът на обекта се ускори при контакт — отбеляза той.

— Не го пиши. — Би трябвало думите ми да прозвучат възмутено. Ако не друго, прозвучаха така, все едно съм сдържала усмивка.

— Тренера иска да бъдем изчерпателни.

— А какво искаш ти?

Очите на Пач срещнаха моите. Вътрешно се усмихваше. Усещах.

— Освен... сецаш се какво — добавих.

* * *

След училище минах през кабинета на госпожица Грийн за уговорения ни сеанс. В края на учебния ден д-р Хендриксън винаги държеше вратата на кабинета си широко отворена — покана за учениците да се отбият. Сега всеки път, когато минавах по този коридор, заварвах вратата на госпожица Грийн затворена. Винаги. Съвсем ясно показваше, че не иска да я безпокоят.

— Нора — поздрави ме тя, когато отвори след почукването ми.
— Заповядай. Седни.

Днес най-последно беше разопаковала всичко и кабинетът ѝ беше напълно готов. Беше донесла още няколко растения, а на стената над бюрото ѝ имаше редица гравюри на растения.

— Мислих над онова, което ми каза миналата седмица — каза госпожица Грийн. — Стигнах до очевидното заключение, че взаимоотношенията ни трябва да се градят на доверие и уважение. Повече няма да говорим за баща ти, освен ако ти не поискаш.

— Добре — съгласих се предпазливо. Тогава за какво щяхме да говорим?

— До мен стигна доста разочароваща новина — съобщи ми тя. Усмивката ѝ помръкна, когато се приведе напред и облегна лакти върху бюрото. Държеше писалка, която въртеше между дланите си. — Не искам да любопитствам относно личния ти живот, Нора, но мисля, че се изразих съвсем ясно по отношение на взаимоотношенията ти с Пач.

Не бях съвсем сигурна какво цели с това.

— Не съм му помагала по биология.

Пък и какво изобщо ѝ влизаше в работата!

— В събота вечерта Пач те е откарал у дома от пристанище „Делфик“. И ти си го поканила да влезе.

Положих всички усилия да преглътна възражението си.

— Откъде знаете?

— Част от работата ми като училищен психолог е да те напътствам — каза госпожица Грийн. — Моля те да ми обещаеш, че ще бъдеш много внимателна по отношение на Пач. — Изглежда ме така, сякаш очакваше да ѝ се закълна най-тържествено.

— Малко е объркано — понечих да обясня. — Моята компания ме заряза на „Делфик“ и просто нямах друг избор. Не търся умишлено възможност да прекарвам времето си с Пач.

Е, с изключение на снощи в „Бордърлайн“. В своя защита ще кажа, че наистина не бях очаквала да го срещна. Би трябвало да почива тази вечер.

— Много се радвам да го чуя — отвърна госпожица Грийн, но не звучеше убедена в невинността ми. — След като изяснихме този въпрос, има ли нещо конкретно, за което искаш да поговорим? Да ти тежи нещо?

Не възнамерявах да ѝ разказвам, че Елиът е проникнал у дома с взлом. Нямах доверие на госпожица Грийн. Не можех да кажа точно какво, но нещо у нея ме тревожеше. И не ми допадаше, дето все намеква, че Пач е опасен, а не иска да ми каже защо. Все едно си беше наумила нещо.

Вдигнах раницата си от земята и отворих вратата.

— Не, няма — заявих.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ви се беше облегла на шкафчето ми и драскаш по гипса си с лилав маркер.

— Здравсти — поздрави ме тя, когато разстоянието помежду ни съвсем се стопи. — Къде беше? Търсих те в редакцията на вестника и в библиотеката.

— Имах час при госпожица Грийн, новата училищна психоложка. — Изрекох го съвсем делово, но вътрешно треперех и се чувствах празна. Не можех да престана да мисля за това, как Елиът беше проникнал у дома. Какво можеше да му попречи да го направи отново? Или да направи нещо още по-лошо?

— Какво има? — попита Ви.

Набрах шифъра на шкафчето си и си взех нужните учебници.

— Знаеш ли колко струва хубава алармена система?

— Не се сърди, миличка, но никой няма да ти открадне колата.

Приковах Ви с мрачен поглед.

— Става дума за вкъщи. Искam да съм сигурна, че Елиът няма да може да влезе отново.

Ви се огледа и се прокашля.

— Какво? — попитах.

Тя разпери ръце.

— Нищо. Абсолютно нищичко. След като толкова много искаш да лепнеш това на Елиът, твое право е. Налудничаво право, но си е твое.

Блъснах вратичката на шкафчето си и трясъкът отекна по коридора. Преглътнах обвинителния отговор, че точно тя би трябвало да ми повярва, и вместо това казах:

— Отивам в библиотеката, така че малко бързам.

Излязохме от сградата, пресякохме паркинга и аз спрях озадачено. Огледах се за фиата, но си спомних, че сутринта мама ме беше докарала на път за работа. Понеже Ви беше със счупена ръка, не можеше да шофира.

— По дяволите! — прочете мислите ми Ви. — Оставени сме на произвола на съдбата.

Заслоних лицето си от слънцето и погледнах надолу по улицата с присвити очи.

— Явно ще трябва да повървим.

— Не ние, а ти. Бих дошла с теб, но нормата ми за библиотеката е веднъж седмично.

— Тази седмица не си ходила в библиотеката — изтъкнах.

— Да, но може да отида утре.

— Утре е четвъртък. Кога през живота си си учила в четвъртък?

Ви потупа с нокът по устната си и доби замислено изражение.

— А да съм учила в сряда?

— Не си спомням такова нещо.

— Ето, видя ли? Не мога да дойда с теб. Ще наруша традицията.

Десет минути по-късно се качвах по стълбите към входа на библиотеката. Вътре избутах домашните на заден план и веднага отидох в компютърната зала, където прерових интернет за още информация за „Обесването в Кингхорн“. Не намерих много. Отначало имало доста голямо вълнение, но след като установили, че е самоубийство, и освободили Елиът, сензацията утихнала.

Време беше да предприема пътуване до Портланд. Нямах да науча много, ако ровех из вестникарските архиви, но може би щеше да ми провърви повече, ако свърших подготвителната работа тук.

Излязох от интернет и се обадох на мама.

— Трябва ли да се прибера довечера до девет?

— Да, защо?

— Мислех да отида с автобуса до Портланд.

Тя се засмя, все едно казваше „сигурно си полудяла“.

— Трябва да интервюирам ученици от подготвителното училище „Кингхорн“ — обясних. — Свързано е с един проект, по който правя проучване. — Не беше лъжа. Не съвсем. Разбира се, много по-лесно щеше да ми е да се оправдая, ако не беше вината, че пазя в тайна от нея взлома и посещението на полицията. Мислех да ѝ кажа, но всеки път, когато понечех да изрека думите, те просто ми се изплъзваха. Борехме се да оцелеем. Доходът на мама ни беше нужен. Ако ѝ кажех за Елиът, тя веднага щеше да напусне работа.

— Не може да ходиш в града сама. Утре си на училище, а скоро ще се стъмни. Освен това, докато пристигнеш, всички ученици ще са се прибрали.

— Добре, скоро ще се прибера — въздъхнах.

— Знам, че ти обещах да те откарам, но не мога да мръдна от офиса. — Чух я да размества някакви книжа и си я представих как притиска слушалката с брадичка, а кабелът се е увил около тялото ѝ няколко пъти. — Ще се разсърдиш ли, ако те помоля да се прибереш пеша?

Времето не беше съвсем студено, бях с дънково яке и имах два крака. Планът само звучеше много по-разумно, защото направо ми прилягаше от мисълта да се прибера сама. Другата ми възможност беше да пренощувам в библиотеката.

Вече излизах от вратата на библиотеката, когато чух някой да ме вика. Обърнах се и видях да се задава Марси Милар.

— Научих за Ви — каза тя, — и наистина съжалявам. Кой може да я е нападнал? Освен ако просто не са имали друг избор. Може да е било самозащита. Чух, че било тъмно и валяло. Човек лесно би могъл да сбърка Ви с лос. Или пък с мечка, или бизон. С което и да е едро животно.

— Божке, колко ми е приятно да си бъбрим, но имам да свърша маса неща, например да се почистя от прилепчиви боклуци — заявих и ускорих крачка към изхода.

— Дано да не е яла от болничните манджи — продължаваше да върви по петите ми Марси. — Били много мазни, а тя не бива да качва повече килограми.

Завъртях се.

— Чашата преля! Още една дума и ще те...

И двете знаехме, че това е напразна заплаха.

— Какво? — усмихна се превзето Марси.

— Боклук.

— Тъпачка.

— Пачавра.

— Грозотия.

— Анорексична свиня.

— Ау! — мелодраматично политна назад Марси, притиснала ръка към сърцето си. — И би трябвало да се обидя, така ли? Пробвай

нещо друго, това е изтъркано. Аз поне умея да се контролирам.

Пазачът на входа се прокашля многозначително.

— Добре, стига толкова. Разправяйте се навън, иначе ще вкарам и двете в портиерната и ще започна да звъня на родителите ви.

— Кажи го на нея — посочи ме тя. — Аз винаги се старая да съм мила. Тя ме обиди. Аз само изказвах съчувствие заради приятелката ѝ.

— Казах: вълн!

— Изглеждате добре с униформа — осведоми го Марси и го удостои с лъскавата си усмивка, която ѝ беше запазена марка.

Той кимна към вратата:

— Излизайте! — Но вече не звучеше толкова строго.

Марси се понесе грациозно към изхода.

— Нещо против да ми помогнете с вратата? Ръцете ми са заети.
— Носеше една-единствена книга. С меки корици.

Пазачът натисна копчето и вратата се отвори автоматично.

— Благодаря — изпрати му въздушна целувка Марси.

Не я последвах. Не бях сигурна какво щеше да стане, ако го бях направила, но бях препълнена с толкова силни негативни емоции, че за едната бройка можех да направя нещо, за което после да съжалявам. Под нивото ми беше да се бия и да обиждам. Освен когато ставаше дума за Марси Милар.

Обърнах се и се запътих обратно към библиотеката. Влязох в металната клетка на асансьора и натиснах копчето за приземния етаж. Можех да почакам няколко минути Марси да си тръгне, но знаех и друг изход и реших да го използвам. Преди пет години градската управа беше решила да премести библиотеката в старинна сграда точно в центъра на старата част на Колдуотър. Постройката от червени тухли беше от 50-те години на деветнайсети век и имаше романтичен купол и открита платформа на покрива, откъдето човек можеше да наблюдава корабите в морето. За жалост, нямаше паркинг, затова изкопаха тунел, който да отвежда към подземния гараж на съдебната палата отсреща и сега той обслужваше и двете сгради.

Асансьорът изтрака, спря и аз слязох. Тунелът беше осветен с флуоресцентни лампи, които светеха с мъждива лилава светлина. Отне ми секунда да принудя краката си да тръгнат. Внезапно си спомних за татко през нощта, когато е бил убит. Запитах се дали не е бил на такава самотна и тъмна уличка като този тунел.

„Стегни се — наредих си. — Станал е случайна жертва на насилие. През цялата минала година изпитваше панически страх от всяка тъмна уличка, тъмна стая или тъмен дрешник. Не може до края на живота си да се боиш дали някой няма да ти извади пистолет.“

Твърдо решена да докажа, че страховете са само в главата ми, поех през тунела и чух как обувките ми тихо потропват по бетона. Преместих раницата на лявото си рамо и пресметнах колко време ще ми отнеме да се прибера вкъщи пеша и дали ще имам смелостта да мина направо през релсите сега, когато вече се здрачаваше. Надявах се, че ако мислите ми са оптимистични и активни, няма да ми остане време да обърна внимание на растящата си тревога.

Тунелът свърши и точно пред мен се изправи тъмен силует.

Спрях в крачка и сърцето ми пропусна няколко удара. Пач беше облечен с черна фланелка, широки джинси и боти с метален връх. Погледът в очите му издаваше, че не е човек, който играе по правилата. Усмивката му беше прекалено мила, за да ми вдъхне спокойствие.

— Какво търсиш тук? — попитах, отметнах кичур коса от лицето си и плъзнах поглед покрай него към изхода за автомобили над земята. Знаех, че е точно отпред, но няколко лампи горе не работеха, затова не можех да видя ясно. Ако в главата на Пач се въртяха мисли за изнасилване, убийство или за друго престъпно деяние, беше успял да ме хване натясно точно където трябва.

Той направи крачка към мен и аз отстъпих назад. Опрях в някаква кола и съзрях шанса си. Бързо я заобиколих и заставах срещу Пач, а колата остана помежду ни.

Пач ме изгледа над покрива на колата. Изви вежди.

— Имам въпроси. Много — казах.

— За какво?

— За всичко.

Устните му потръпнаха — със сигурност се мъчеше да не се усмихне.

— И ако отговорите ми не ти харесат, ще хукнеш да бягаш, така ли? — кимна той към изхода на гаража.

Такъв беше планът. В най-общи линии. С изключение на някои очевадни празнини, като например факта, че Пач беше много по-бърз от мен.

— Дай да чуем тези въпроси — подкани ме той.

— Откъде знаеше, че тази вечер ще съм в библиотеката?

— Предполагането ми се стори основателно.

Нито за миг не му повярвах, че го е довело предчувствието. У него имаше нещо почти хищно. Ако военните знаеха за този тип, щяха да направят всичко възможно да го привлекат.

Пач се метна наляво. Аз се хвърлих в обратната посока към задницата на колата. Когато той се закова на място, същото направих и аз. Пач беше до носа на колата, аз — до задницата.

— Къде беше в неделя следобед? — попитах. — Проследи ли ме, когато излязох по магазините с Ви?

Пач може и да не беше онзи тип със скиорската маска, но това не значеше, че не е замесен във веригата от тревожни събития. Криеше нещо от мен. Криеше го още от деня, в който се запознахме. Нима бе случайно съвпадение, че последният нормален ден от живота ми беше денят преди това паметно събитие? Не, не мисля.

— Не. Между другото, как мина пазаруването? Купи ли си нещо?

— Може би — отговорих, понеже бе успял да ме свари неподготвена.

— Какво?

Опитах да си припомня. Двете с Ви бяхме успели да влезем само във „Виктория Сикрет“. Бях похарчила трийсет долара за дантелен сутиен, но не смятах да му го казвам. Вместо това му казах, че още от самото начало на вечерта съм имала усещането, че някой ме следи, а накрая съм намерила Ви отстрани на пътя, жертва на жестоко нападение.

— Е? — попитах го, след като приключих. — Нещо да кажеш?

— Не.

— Нямах представа какво се е случило с Ви?

— Отново не.

— Не ти вярвам.

— Защото не умееш да се доверяваш на хората. — Той се облегна на колата с две ръце и се наведе над капака. — Вече говорихме за това.

Усетих, че пламвам. Пач отново беше изместил разговора. Вместо да бъде насочен към него, прожекторът осветяваше мен. Никак не ми харесваше да ми напомня, че знае най-различни неща за мен. Лични неща. Като например колко трудно се доверявам някому.

Пач се стрелна по посока на часовниковата стрелка. Аз побягнах и спрях, когато и той спря. Както си стоя ме, очите му приковаха моите, сякаш се опитваше да изкопчи какъв ще бъде следващият ми ход.

— Какво се случи на Архангела? Ти ли ме спаси? — попитах.

— Ако те бях спасил, сега нямаше да стоим тук и да водим този разговор.

— Искаш да кажеш, ако не ме беше спасил. Щях да съм мъртва.

— Не казах това.

Представа си нямах какво иска да каже.

— Защо нямаше да стоим тук?

— Ти щеше да си тук. — Направи пауза и добави: — Но аз най-вероятно не.

Преди да проумея какво казва, той се стрелна към мен, този път отдясно. За миг се обърках и допуснах да скъси разстоянието помежду ни. Вместо да спре, Пач заобиколи колата. Опитах да се измъкна и хукнах по правата отсечка към изхода на гаража.

Подминах три коли, преди той да ме сграбчи за ръката. Завъртя ме и ме притисна към една циментова греда.

— Дотук с този план.

Изглеждах го ядосано. Но зад гнева ми се криеше и доста паника. Той грейна в усмивка, преливаща от злокобни намерения, която ми даде всички основания да си се потя, колкото искам.

— Какво става? — попитах, като здравата се помъчих да звуча враждебно. — Как става така, че чувам гласа ти в главата си, кълна се? И защо каза, че си дошъл в училището заради мен?

— Омръзна ми да се люблювам на краката ти от разстояние.

— Кажи ми истината — преглътнах мъчително. — Заслужавам да ми разкриеш всичко.

— Пълно разкритие — усмихна се отново лукаво той. — Това има ли нещо общо с обещанието ти да ме разобличиш? За какво точно говорим?

Не можех да си спомня за какво говорим. Знаех само, че от погледа на Пач ми става много горещо. Трябваше да откъсна очи от неговите, затова сведох поглед към ръцете си. Лъщяха от пот, та ги пяхнах зад гърба си.

— Трябва да вървя, имам да пиша домашни — казах.

— Какво се случи тук? — кимна той с брадичка към стълбището.
— Нищо.

Преди да успее да го спра, той долепи длан до моята и ръцете ни образуваха островърха куличка. Преплете пръсти с моите и ме прикова към себе си.

— Кокалчетата ти са побелели — отбеляза той и плъзна устни по тях. — А когато излезе, изглеждаше много напрегната.

— Пусни ме. Не съм напрегната. Не особено. Извини ме, но имам домашни...

— Нора. — Пач произнесе името ми тихичко, но с категоричното намерение да получи каквото иска.

— Имах сблъсък с Марси Милар. — Нямах представа откъде дойде това признание. Последното, което исках, бе да дам на Пач възможност отново да надникне в мен. — Разбра ли? — Помъчих се да вкарам в тона си леко раздразнение. — Доволен ли си? Сега ще ме пуснеш ли, моля те?

— Марси Милар ли?

Опитах се да освободя пръстите си, но Пач имаше друго намерение.

— Не познаваш ли Марси Милар? — попитах скептично. — Трудно ми е да повярвам, първо, защото учиш в гимназията на Колдуотър и второ, понеже имаш „Y“ хромозома.

— Разкажи ми за сблъсъка — настоя той.

— Тя нарече Ви дебелана.

— И?

— Аз я нарекох анорексична свиня.

Изражението на Пач ми подсказа, че едва се сдържа да не се разсмее.

— И това ли е всичко? Без юмруци? Без хапане, драскане или скубане?

Изгледах го с присвити очи.

— Нима сега ще трябва да те уча как да се биеш, ангелче?

— Мога да се бия — вирнах брадичка аз, макар да лъжех на поразия.

Този път той си спести усилието да сдържи усмивката си.

— Всъщност съм тренирала бокс.

Кикбокс. В спортната зала. Веднъж.

Пач протегна ръка:

— Удари ме с всичка сила.

— Аз... не съм привърженик на безсмисленото насилие.

— Тук сме съвсем сами. — Ботите на Пач бяха точно срещу върховете на обувките ми. — Тип като мен може да се възползва от момиче като теб. По-добре ми покажи какво можеш.

Отстъпих назад и скръстих ръце в мълчалив отказ. Тогава забелязах черния мотоциклет на Пач.

— Ела да те закарам — предложи той.

— Ще се прибера пеша.

— Късно е и е тъмно.

Имаше основание. Независимо дали ми харесваше.

Само че вътрешно водех сериозна борба. Щеше да е адски глупаво да се прибирам вкъщи пеша и сега се разкъсвах между две възможности: дали да се прибера с Пач, или да рискувам да се натъкна на нещо по-лошо.

— Започвам да си мисля, че единствената причина да ми предлагаш да ме закараш е, понеже знаеш, че това никак не ми харесва. — Въздъхнах уплашено, надянах каската и яхнах мотора зад него. Не бях виновна, че се гушнах толкова плътно до тялото му. Седалката не беше широка.

Пач тихичко се засмя:

— Хрумват ми още няколко причини.

Подкара бързо по правата отсечка към изхода на гаража. Изходът беше запречен от бариера на бели и червени ивици и от автомат за билети. Тъкмо се питах дали Пач ще намали достатъчно, за да пъхне монети в автомата, когато той спря плавно, с което ме приплъзна още по-близо до себе си. Пъхна пари в процепа и изведе мотора горе на улицата.

* * *

Пач спря мотора на алеята пред къщи и аз се притиснах към него, за да запазя равновесие, докато слизам. Подадох му черната каска.

— Благодаря, че ме докара.

— Какво ще правиш в събота вечерта?

Замълчах за миг.

— Имам среща, както обикновено.

Това явно разпали интереса му.

— Както обикновено?

— С домашните.

— Отложи я.

Чувствах се много по-спокойна. Пач беше топъл и стабилен, и ухаеше божествено. На мента и на дъхава, тъмна почва. Никой не беше изскочил пред нас изневиделица, докато пътувахме към къщи, а и всички прозорци на първия етаж на къщата светеха ярко. За пръв път през този ден се почувствах в безопасност.

Само дето Пач ме беше причакал в тъмния тунел и най-вероятно ме следеше. Може би не бях съвсем в безопасност.

— Не излизам с непознати — отговорих.

— Добре че аз излизам. Ще те взема в пет.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През цялата събота валя студен дъжд, а аз седях до прозореца и наблюдавах как водата се лее и образува все по-големи локви на моравата. В скута ми лежеше „Хамлет“ с орфани ъгълчета на страниците, зад ухото си бях пхнала химикалка, в краката ми имаше празна чаша от горещ шоколад. Списъкът с въпроси относно текста, който лежеше на страничната масичка, беше точно толкова празен, колкото и когато госпожица Лемън ми го беше дала преди два дни. Лоша работа.

Мама тръгна за часа си по йога почти преди половин час и макар да репетирах наум няколко различни начина да ѝ съобщя, че имам среща с Пач, накрая я оставих да излезе, без да обеля и думичка. Казах си: какво пък толкова, аз съм на шестнайсет и мога да излизам от къщи, когато и защото си поискам, обаче истината бе, че трябваше да я предупредя за намерението си да изляза. Чудесно. Сега цяла вечер щеше да ме тормози чувството за вина.

Когато часовникът в коридора удари четири и половина, с радост захвърлих книгата и хукнах нагоре по стълбите към стаята си. Посветих по-голямата част от деня на домашните и на задълженията си вкъщи, за да отклоня мислите си от предстоящата вечерта среща. Обаче сега, през последните минути, напрегнатото очакване надви всичко останало. Независимо дали исках да мисля за това, двамата с Пач трябваше да довършим нещо. Последната ни целувка беше прекъсната. Рано или късно трябваше да я доведем докрай. Не се съмнявах, че искам това да се случи, просто не бях сигурна, че трябва да стане тази вечер. Не ми помагаше и фактът, че предупреждението на Ви непрекъснато изникваше като сигнал за тревога някъде на заден план в съзнанието ми. „Стой по-далече от Пач.“

Настаних се пред настолното огледало и се огледах критично. Бях си сложила съвсем малко грим — само лека спирала. Косата ми беше доста рошава, но то си беше нещо обичайно. Устните се нуждаеха от малко блясък. Този извод отново ме наведе на мисълта за

недовършената целувка с Пач и усетих неволен горещ прилив. Ако една недовършена целувка предизвикваше това, как ли щеше да ми се отрази пълната и истинска целувка. Отражението ми се усмихна.

— Голяма работа — казах си, изпробвайки обеци. Първите бяха големи тюркоазни халки... Твърде крещящи. Зарязах ги и изпробвах други с формата на сълза с топаз. По-добре. Какво ли беше намислил Пач? Вечеря? Кино?

— Много прилича на работна среща с цел проучване по биология — небрежно подметнах на отражението си, — само че без биологията и без проучването.

Извадих едни тесни джинси и равни обувки. Преметнах около кръста си светлосин шал, навих го нагоре през гърдите и завързах краищата на тила си, за да се получи блуза. Разресох косата си, за да стане по-пухкава и в този момент на вратата се почука.

— Идвам! — провикнах се надолу по стълбите.

Огледах се за последен път в огледалото, отворих входната врата и се озовах лице в лице с двама мъже с тъмни шлифери на верандата.

— Нора Грей — каза детектив Басо и ми показва полицейската си значка. — Отново се срещаме.

Нужно ми беше малко време, за да съм в състояние да проговоря.

— Какво правите тук?

Той кимна настрани:

— Надявам се, помните партньора ми, детектив Холстик. Нещо против да влезем и да ви зададем няколко въпроса? — Не прозвуча така, сякаш иска позволение, а по-скоро като заплаха.

— Какво се е случило? — попитах, поглеждайки ту единия, ту другия.

— Майка ти вкъщи ли е? — попита детектив Басо.

— Отиде на йога. Защо? Какво има?

Избърсах краката си и влязоха.

— Разкажи ни какво се случи между теб и Марси Милар в библиотеката в сряда вечерта — помоли ме детектив Холстик и се отпусна на дивана. Детектив Басо остана прав и заразглежда семейните снимки върху полицата над камината.

Не разбрах веднага какво ме пита. Библиотеката. Сряда. Марси Милар.

— Добре ли е Марси? — попитах. Не беше тайна, че не таях в сърцето си никаква топлина към Марси, но това не означаваше, че бих желала тя да пострада или, още по-зле, да бъде изложена на опасност. Най-малко пък исках аз да съм въввлечена в подобно нещо.

Детектив Басо сложи ръце на хълбоците си.

— Защо мислиш, че не е добре?

— Нищо не съм направила на Марси.

— Защо се скарахте? — попита детектив Холстик. — Пазачът в библиотеката ни каза, че доста сте се разгорещили.

— Не беше така.

— А как беше?

— Разменихме си няколко обиди — обясних с надеждата да спрем дотук.

— Какви обиди?

— Глупави — припомних си аз.

— Ще се наложи да ги чуя, Нора.

— Нарекох я анорексична свиня. — Бузите ми пламнаха, тонът ми издаваше унижение. Ако положението не беше толкова сериозно, сигурно щеше да ми се прииска да бях измислила нещо по-жестоко и обидно. И със сигурност по-смислено.

Детективите се спогледаха.

— Заплаши ли я? — попита детектив Холстик.

— Не.

— Къде отиде след библиотеката?

— Вкъщи.

— Проследи ли Марси?

— Не. Вече ви казах, че се прибрах у дома. Ще ми кажете ли какво се е случило с Марси?

— Някой може ли да потвърди думите ти? — попита детектив Басо.

— Партньорът ми от часовете по биология. Сремна ме в библиотеката и предложи да ме докара.

Бях се облегнала от едната страна на портала към стаята, а детектив Басо се приближи и се облегна от другата страна срещу мен.

— Разкажи ни за партньора си в часовете по биология.

— Що за въпрос е това?

Той разпери ръце:

— Съвсем прости чък. Но ако искаш да бъде по-конкретен, ще го направя. Когато бях в гимназията, предлагам да закарам някое момиче само ако ми харесваше. Да направим и следващата крачка. Какви са взаимоотношенията ти с този твой партньор по биология... извън класната стая?

— Шегувате се, нали?

Едното ъгълче на устата на детектив Басо се повдигна.

— Така си и мислех. Накара ли гаджето си да пребие Марси Милар?

— Марси е била пребита?

Той се оттласна от рамката на портала, застана точно пред мен и ме прикова с поглед.

— Искаше ли да ѝ покажеш какво се случва, когато момичета като нея не си държат езика зад зъбите? Смяташе ли, че заслужава някой да я поотупа? Познавах момичета като Марси, когато бях ученик. Те си го просят, нали? Марси просеше ли си го, Нора? Някой здравата я е набил в сряда вечерта и според мен ти знаеш повече, отколкото ни казваш.

Полагах огромни усилия да потисна мислите си, понеже се опасявах, че може да проличат на лицето ми. Може и да беше съвпадение, че се бях оплакала на Пач от Марси точно вечерта, когато е била пребита. Но пък може и да не беше.

— Ще трябва да поговорим с гаджето ти — заяви детектив Холстик.

— Не ми е гадже, в един екип сме по биология.

— Той е на път за насам, нали?

Знаех, че трябва да бъда пряма. Но когато се позамислих, реших, че не е възможно Пач да е наранил Марси. Тя не беше най-симпатичният човек на земята и със сигурност си беше спечелила доста врагове. Някои от тях бяха способни да проявят насилие, но Пач не беше такъв. Безсмисленият побой не беше в стила му.

— Не — отговорих.

Детектив Басо се усмихна сковано.

— Значи си се издокарала за събота вечер у дома?

— Нещо такова — отвърнах с най-студения тон, на който се осмелих.

Детектив Холстик извади от джоба на самото си малък бележник, отвори го и щракна химикалката си.

— Ще ни трябва името и телефонния му номер. Десет минути, след като детективите си тръгнаха, черен джип „Командър“ спря до тротоара. Пач притича под дъжда до верандата, облечен с черни джинси, боти и сива термофланела.

— Нова кола? — попитах, отваряйки вратата.

Той се усмихна загадъчно.

— Спечелих я преди няколко вечери на билиард.

— Някой е заложил колата си?

— Не му стана много приятно. Известно време ще гледам да страня от тъмни улички.

— Научи ли за Марси Милар? — попитах неочаквано, с надеждата въпросът да го свари неподготвен.

— Не. Какво е станало? — Отговорът му прозвуча непосредствено и аз реших, че това вероятно е признак за искреност. За жалост обаче, по отношение на лъжите Пач не ми изглеждаше аматьор.

— Някой я пребил.

— Жалко.

— Някаква представа кой може да е?

Дори да беше доловил загрижеността в тона ми, Пач не го показва. Облегна се на парапета на верандата и замислено потри брадата си.

— Нямам.

Запитах се дали крие нещо. Само че разобличаването на лъжите не беше най-силната ми страна. Нямах много опит. Обикновено общувах с хора, на които имах доверие... Обикновено.

* * *

Пач паркира джипа зад игралната зала на Бо. Когато дойде нашият ред на опашката, касиерът изглежда първо Пач, после и мен. Не спираше да мести поглед помежду ни, опитвайки се да направи връзката:

— Какво има? — попита Пач и постави три десетачки на гишето.

Касиерът насочи бдителния си поглед към мен. Беше забелязал, че не мога да откъсна поглед от зеленикавите татуировки, които покриваха всеки сантиметър кожа на ръцете му. Той премести парче дъвка — или пък тютюн? — от другата страна на долната си устна и попита:

— Какво зяпаш?

— Харесват ми татуи... — понечих да кажа, но той се озъби като куче. — Май не съм му симпатична — прошепнах на Пач, когато се отдалечихме на безопасно разстояние.

— Бо не харесва никого.

— Това е Бо собственикът ли?

— Това е Бо младши. Бо старши умря преди няколко години.

— Как? — попитах.

— При сбиване в бар. Долу.

Изпитах неудържимо желание да хукна към джипа и да изфирясам от паркинга.

— В безопасност ли сме тук?

Пач ми метна кос поглед:

— Ангелче!

— Само питам.

Долу залата за бiliarд си беше точно каквато беше и при първото ми посещение. Боядисани в черно стени от блокчета сгур. Маси за бiliarд, тапицирани с червен филц по средата. Околовръст — маси за покер. Ниски насочени лампи, разположени на крива линия по тавана. Застоял мирис на пури във въздуха.

Пач избра най-отдалечената от стълбите маса. Взе от бара две бутилки „Севън ъп“ и отвори капачките на ръба на бара.

— Никога досега не съм играла бiliarд — признах аз.

— Избери си щека — посочи ми той редицата щеки на стената. Взах една и я занесох до масата.

Пач прокара длан през устата си, за да заличи усмивката си.

— Какво? — попитах.

— В бiliarда не можеш да направиш хоумрън.

— Ясно, няма хоумрън — кимнах.

Усмивката му стана по-широка:

— Държиш щеката като бухалка за бейзбол.

Погледнах към ръцете си — имаше право, наистина я държах като бухалка.

— Така ми е удобно.

Той застана зад мен, постави ръце на хълбоците ми и ме нагласи пред масата. Плъзна ръце покрай тялото ми и хвана щеката.

— Ето така — премести Пач дясната ми ръка с няколко сантиметра — и така... — продължи той, като хвана лявата ми ръка и оформи кръг с палеца и показалеца ми. След това разположи другите три пръста върху масата като триножник. Пъхна щеката през кръгчето и я прокара над кокалчето на средния ми пръст. — Наведи се в кръста.

Приведох се към масата за билиард, усещайки топлия дъх на Пач на тила си. Той хвана края на щеката и тя се плъзна през кръгчето.

— Коя топка искаш да удариш? — попита той, имайки предвид подредените на триъгълник топки в другия край на масата. — Жълтата е добър избор.

— Червеното е любимият ми цвят.

— Значи червената.

Пач прокара щеката напред-назад през кръгчето, прицелвайки се в топката и упражнявайки удара ми.

Погледнах с присвити очи към свободната топка, после към триъгълника от топки по-надолу върху масата.

— Малко си встрани — отбелязах.

Усетих го как се усмихва.

— Колко ще заложиш?

— Пет долара.

Усетих го как леко кима с глава.

— Искam якето ти.

— Искаш якето ми?

— Искam да го свалиш.

Ръката ми рязко отскочи напред, билиардната щека се плъзна отривисто между пръстите ми и удари топката бияч. Тя се стрелна напред, блъсна се в червената, разби триъгълника и топките се разлетяха във всички посоки.

— Добре — казах и свалих якето си, — може би съм малко впечатлена.

Пач огледа импровизираната ми блуза от шал. Очите му бяха черни като среднощен океан, изражението му — съзерцателно.

— Гот — отбеляза той. После отиде от другата страна на масата и се зае да преценява разположението на топките.

— Залагам пет долара, че не можеш да удариш топката със синя ивица — предизвиках го, като избрах топката нарочно — между нея и бялата топка бияч имаше една камара цветни топки.

— Не искам парите ти — отговори Пач. Погледите ни се срещнаха и на бузата му се появи съвсем лека трапчинка.

Температурата на тялото ми се покачи с още един градус.

— А какво искаш?

Пач приближи щеката си към масата, направи един умел удар и удари топката бияч. Инерцията ѝ се предаде на зелената топка, после на осма топка, която запрати топката със синя ивица в джоба.

Засмях се притеснено и се опитах да прикрия този факт, като изпуках с кокалчетата си — лош навик, който така и не бях успяла да овладея.

— Добре де, може би съм доста впечатлена.

Все още приведен над масата, Пач вдигна очи към мен. Погледът му сгря кожата ми.

— Не сме залагали — напомних му, устоявайки на желанието си да се размърдам неловко. Билиардната щека леко се хлъзна в дланта ми и аз тайно изтрих ръка в панталона си.

Като че ли не се потях достатъчно, та Пач реши да каже:

— Длъжница си ми. Някой ден ще си поискам дължимото.

Засмях се, но смехът ми прозвуча малко фалшиво.

— Мечтай си.

По стълбите в другия край на помещението отекнаха стъпки. Долу се появи висок, жилест тип с орлов нос и с рошава черна коса на сини кичури. Първо погледна към Пач, после отмести очи към мен. На лицето му бавно плъзна усмивка, когато се запъти към нас и надигна шишето ми със „Севън ъп“, което бях закрепила на ръба на масата.

— Извинете, но това е мое... — започнах.

— Не спомена, че тя е толкова приятна за окото — каза той на Пач и изтри уста с опакото на ръката си. Имаше силен ирландски акцент.

— А на нея не съм споменал, колко неприятен за окото си ти — отговори му Пач спокойно, а устните му всеки момент щяха да се разтеглят в усмивка.

Младежът се облегна на масата за билиард до мен и ми подаде ръка странично:

— Аз съм Риксън, скъпа — представи се той.

— Нора — неохотно пъхнах ръка в неговата аз.

— Не надушвам ли нещо тук? — попита Риксън и изглежда въпросително двама ни с Пач.

— Не — отговорих аз.

— Да — едновременно с мен се обади Пач.

Най-неочаквано Риксън се метна закачливо върху Пач и двамата се строполиха на пода и започнаха да се търкалят и да ритат. Разнесе се дрезгав смях, юмручни удари и звук от съдран плат, а пред очите ми лъсна голият гръб на Пач. По цялата му дължина минаваха два плътни белега. Започваха близо до бъбреците му и свършваха между лопатките, като описваха обърнато V. Белегът беше толкова уродлив, че ахнах ужасено.

— Ей, махни се от мен! — изрева Риксън.

Пач се дръпна от него, а когато се изправи, скъсаната му риза се развя. Свали я и я хвърли в кошчето за смет в ъгъла.

— Дай ми ризата си — нареди на Риксън.

Риксън ми намигна дяволито:

— Ти какво ще кажеш, Нора? Да му дам ли ризата си?

Пач понечи да го перне шеговито и ръцете на Риксън тутакси отхвърчаха към раменете му.

— Спокойно — отстъпи той. Свали блузата си и я метна на Пач, а отдолу се показва хубава бяла фланелка.

Докато Пач навличаше фланелата над коремните си мускули, които бяха толкова стегнати, че вътрешно затрепках, Риксън се обърна към мен:

— Разказа ли ти как получи прякора си?

— Моля?

— Преди нашият добър приятел Пач да се отдаде на билиарда, се занимаваше с ирландски бокс с голи ръце. Не го биваше много — поклати глава Риксън. — Честно казано, направо беше жалка гледка. Нощем често го кърпех... заприлича на същински пачуърк. Така започнахме да му викаме Пач. Казвах му да се откаже от бокса, ама не ме слушаше.

Пач улови погледа ми и ме удостои с превъзходна усмивка на побойник от баровете. Усмивката сама по себе си беше достатъчно плашеща, но под грубоватата фасада в нея имаше нотка желание. Всъщност повече от нотка. Цяла симфония от желание.

Пач посочи с глава към стълбите и протегна ръка към мен:

— Да се омитаме оттук.

— Къде отиваме? — попитах и коремът ми се продъни чак до коленете.

— Ще видиш.

Докато се качвахме по стълбите, Риксън се провикна след мен:

— Късмет с този тип, скъпа!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато поехме обратно, Пач сви по отбивката за Топшам и паркира пред историческия завод за хартия в Топшам, разположен на брега на река Андроскоджин. На времето в завода превръщали дървесната пулпа в хартия. Сега голяма табела отстрани на сградата гласеше: „Пивоварна Тюлен“. Реката беше широка и бурна, а двата ѝ бряга бяха обрасли със стари дървета.

Все още валеше силно и вече се беше мръкнало. Трябваше да се прибера преди мама. Не ѝ бях казала, че ще излизам, понеже... Е, честно казано, Пач не беше момче, което майките посрещат с усмивка. Заради такива като него сменяха бравите на вратите.

— Може ли да си вземем храна за вкъщи? — попитах.

Пач отвори вратата си и попита:

— Какво ще поръчаш?

— Сандвич с пуешко, но без кисели краставички и без майонеза.

Усетих, че съм си заслужила една от усмивките му, която така и не се появи на повърхността. Явно си печелех доста такива. Този път наистина нямах представа какво толкова съм казала.

— Ще видя какво мога да направя — обеща той и излезе от колата.

Остави ключа на запалването и парното надут. През първите няколко минути си припомнях как беше минала вечерта досега. После изведнъж се сетих, че съм сама в джипа на Пач. В неговото лично пространство.

Ако бях Пач и исках да потуля нещо много тайно, нямаше да го скрия в стаята си, в шкафчето си в училище и дори в раницата си, защото всички тези неща можеха да бъдат конфискувани или претърсени без предупреждение. Щях да скрия тайната си в своя лъскав черен джип със сложна аларма.

Разкопчах колана на седалката си, започнах да ровя из купчината учебници в краката си и усетих как по устните ми плъзва загадъчна усмивка при мисълта, че може да разкрия някоя тайна на Пач. Не

очаквах да се натъкна на нещо конкретно, щях да се задоволя и с шифъра за шкафчето му или с номера на мобилния му телефон. Докато ровех, из старите му домашни за училище, пръснати по стелките на колата, намерих изхабен ароматизатор с мирис на бор, диск с албума на AC/DC „Магистрала за ада“, къси остатъци от моливи и касова бележка от супермаркета „Севън-Илевън“ с дата от сряда, десет и осемнайсет вечерта. Нищо учудващо или показателно.

Отворих жабката на колата и порових сред ръководството за експлоатация и други документи. Проблесна нещо хромово и пръстите ми напипах метал. Извадих стоманено фенерче и го включих, но нищо не се случи. Развъртях дъното му, понеже ми се стори доста леко, и наистина — нямаше батерии. Зачудих се защо Пач държи неработещо фенерче в жабката си. Това беше последната ми мисъл, преди погледът ми да се спре на ръждивочервената течност, засъхнала в единия край на фенерчето.

Кръв.

Много предпазливо върнах фенерчето в жабката и затворих капака. Казах си, че има много неща, които могат да оставят кървава следа върху едно фенерче. На пример, ако го държиш с наранена ръка или с него избутваш мъртво животно от пътя... или пък многократно удряш нечие тяло, докато кожата се разкъса.

С разтуптяно сърце прибързано направих първия извод, който ми хрумна. Пач ме е излъгал. Беше нападнал Марси. Беше ме оставил у дома в сряда вечерта, беше се прехвърлил от мотоциклета в джипа и беше отишъл да я търси. Или пък пътищата им се бяха пресекли по случайност и той бе действал импулсивно. И в двата случая Марси се беше оказала ранена, полицията разследваше случая, а Пач беше виновен.

Чисто рационално, съзнавах, че това заключение е прибързано и доста необосновано, но от емоционална гледна точка залозите бяха твърде високи, за да направя крачка назад и да премисля нещата отново. Пач имаше плашещо минало и много, много тайни. Ако жестокото и безсмислено насилие беше една от тях, не бях в безопасност насаме с него.

На хоризонта просветна далечна светкавица. Пач излезе от ресторанта и прекоси паркинга тичешком, стиснал кафяв плик в едната си ръка и две безалкохолни в другата. Приближи до шофьорската врата

и се вмъкна в джипа. Свали кепето си и изтръска косата си от дъжда. Навсякъде плиснаха тъмни вълни. Подаде ми кафявия плик.

— Един сандвич с пуешко без краставички и без майонеза, и нещо, с което да го преглътнеш.

— Ти ли нападна Марси Милар? — попитах го тихо. — Кажи ми истината. Веднага.

Пач дръпна бутилката с безалкохолно от устата си. Очите му пронизаха моите:

— *Какво?*

— Фенерчето в жабката ти. Обясни ми.

— Ровила си в жабката ми? — Не звучеше раздразнено, но явно не му беше и приятно.

— По фенерчето имаше засъхнала кръв. По-рано днес полицията идва у дома. Подозират, че съм замесена. Ти също. Марси е била нападната в сряда вечерта, веднага след като ти признах, че не мога да я понасям.

Пач се изсмя рязко, но невесело.

— Мислиш, че съм пребил Марси с фенерчето?

Пресегна се зад седалката и извади голяма пушка. Изпищях.

Той се приведе над мен и запуши устата ми с ръка.

— Пушка за пейнтбол — поясни той с леден тон.

Гледах ту пушката, ту Пач.

— През седмицата играх пейнтбол — каза той. — Мисля, че вече говорихме за това.

— Т-т-това не обяснява кръвта по фенерчето.

— Не е кръв, а боя — каза той. — Играхме на „Залови знамето“.

Очите ми се стрелнаха към жабката, в която се намираше фенерчето. Явно фенерчето е било... знамето. Заля ме вълна на облекчение, усещане за срам и вина, задето го бях обвинила.

— О, много съжалявам — извиних се неумело. Но явно вече беше твърде късно.

Пач гледаше право напред през предното стъкло и дишаше дълбоко. Запитах се дали не се възползва от мълчанието, за да изпусне малко парата. В крайна сметка, току-що го бях обвинила в нападение. Чувствах се ужасно заради постъпката си, но в главата ми цареше пълен хаос и не можех да измисля правилния начин да се извиня.

— Съдейки по описанието ти за Марси, тя явно си е спечелила немалко врагове — отбеляза той.

— Сигурна съм, че двете с Ви сме начело на списъка — отговорих в опит да поразведря атмосферата, но не и изцяло на шега.

* * *

Пач спря пред фермата ни и угаси двигателя. Беше нахлупил шапката си ниско над очите, но устните му криеха намек за усмивка. Изглеждаха меки и гладки, а аз трудно успях да откъсна поглед от тях. Най-вече бях благодарна за това, че той явно ми беше простил.

— Ще трябва да поработим над уменията ти по бiliarд, ангелче — заяви той.

— Като стана дума за бiliarд... Кога ще си вземеш онова, което... ти дължа.

— Не тази вечер.

Очите му ме наблюдаваха изпитателно, преценявайки реакцията ми. Изпитвах нещо средно между облекчение и разочарование. Но повече разочарование.

— Имам нещо за теб — каза Пач. Бръкна под седалката си и извади бял хартиен плик с нарисувани две червени чушлета. Плик за храна за вкъщи от „Бордърлайн“. Постави го помежду ни.

— Какво е? — попитах и надникнах в плика, понеже изобщо не ми хрумваше какво би могло да бъде.

— Отвори го.

Извадих от кесията кафява картонена кутия и вдигнах капака. Вътре имаше преспание с миниатюрен модел на увеселителния парк „Делфик“. Месингови жици бяха огънати в приблизително подобие на виенско колело, лупинги от тел изобразяваха трасето на бързото влакче, а матови метални пластини представяха атракцията с летящите килимчета.

— Красиво е — възкликнах смаяна, задето Пач не само беше мислил за мен, а дори ми беше купил подарък. — Благодаря ти. Наистина. Много ми харесва.

Той докосна облото стъкло:

— Това е Архангелът преди ремонта. — Зад виенското колело имаше тънка жичка, нагъната като върховете и низините на Архангела. На най-високата точка имаше ангел с прекършени криле, свел глава и загледан надолу, ала без очи.

— Какво се случи всъщност през нощта, когато се возихме заедно? — попитах.

— Не ти трябва да знаеш.

— Ако ми кажеш, ще трябва да ме убиеш — опитах да се пошегувам.

— Не сме сами — отбеляза Пач и погледна през предното стъкло.

Вдигнах поглед и видях мама на прага. За мой ужас тя излезе и се запъти към джипа.

— Остави ме аз да говоря — предупредих го и пъхнах преспапието обратно в кутията. — Да не си казал и думица!

Пач излезе и заобиколи към моята врата. Пресрещнахме мама по средата на алеята.

— Не знаех, че ще излизаш — каза ми тя усмихната, но доста напрегнато. „Ще говорим по-късно“, предупреждаваше усмивката ѝ.

— Реших в последния момент — отговорих.

— Прибрах се веднага след часа по йога — каза тя, а останалото се подразбираше. „За мен добре, но за теб не толкова.“ Надявах се след часа да отиде да пие плодови шейкове с приятелките си. Правеха го девет от десет пъти. Тя насочи вниманието си към Пач. — Радвам се най-сетне да се запознаем. Явно дъщеря ми ви е голяма почитателка.

Отворих уста, за да опитам съвсем набързо да ги запозная и да изпратя Пач да си ходи, но мама ме изпревари:

— Аз съм майката на Нора, Блайд Грей.

— Това е Пач — представих го аз и напрегнах мозъка си да измисля нещо, което да сложи край на любезностите. Само че единственото, което ми хрумна, беше да се разкреця „Пожар!“ или да се престоря, че припадам. Кой знае защо това ми се стори по-унизително, отколкото да предизвикам разговор между Пач и мама.

— Нора ми каза, че сте плувец — заяви мама. Усетих как до мен Пач започва да се тресе от смях.

— Плувец ли?

— В училищния отбор ли сте, или в градската лига?

— По-скоро... плувам за удоволствие — отговори Пач и ме изгледа въпросително.

— Е, и това е добре — съгласи се мама. — Къде плувате? В градския басейн ли?

— Предпочитам да плувам на открито. Реки, езера.

— Не е ли студено? — заинтересува се мама.

До мен Пач трепна. Запитах се какво ли бях пропуснала. Въпросът ми се струваше съвсем обикновен. Този път трябваше да застана на страната на мама. Мейн не е горещо тропическо място. Дори през лятото тук е студено да плуваш на открито. Ако Пач наистина плуваше на открито, значи или беше луд, или имаше висок праг на издръжливост.

— Добре — намесих се аз, възползвайки се от затишието. — Пач трябва да си върви. — „Тръгвай!“, наредих му беззвучно с устни.

— Много хубав джип. Родителите ти ли ти го купиха? — поинтересува се мама.

— Сам си го взех.

— Явно имате чудесна работа.

— Разчиствам маси в „Бордърлайн“.

Пач казваше възможно най-малко и се опитваше да не се разкрива. Запитах се какъв ли е животът му, когато не сме заедно. Дълбоко в съзнанието си не можех да престана да се интересувам от неговото плашещо минало. Досега си бях представяла, че разкривам зловещите му тайни, понеже исках да докажа на себе си и на него, че съм способна да го разгада. Ала вече исках да узная тези тайни, понеже те бяха част от него. И макар че непрекъснато се опитвах да го отричам, наистина имах чувства към него. Колкото повече време прекарвахме заедно, толкова по-ясно осъзнавах, че тези чувства няма да изчезнат просто ей така.

Мама се намръщи:

— Надявам се, че работата не ви пречи да учите. Аз лично не съм привърженик на това учениците в гимназията да работят през учебната година. Достатъчно сте претоварени.

— Засега не е проблем — усмихна се Пач.

— Нещо против да попитам за успеха ви? — поинтересува се мама. — Нали не ви се струва твърде грубо?

— О, стана късно... — възкликнах силно и погледнах часовника си... какъвто не носех. Не можех да повярвам, че мама се държи толкова неприятно. Не беше добър знак. Можеше да означава единствено, че първите й впечатления от Пач са по-лоши, отколкото се опасявах. Това не беше запознаване, а разпит.

— Две цяло и две — отговори Пач.

Мама се облещи срещу него.

— Шегува се — побързах да се намеся. Дискретно побутнах Пач към джипа. — Пач има работа. Трябва да ходи някъде. Да играе бiliarд... — Запуших устата си с ръка.

— Да играе бiliarд ли? — объркано попита мама.

— Нора има предвид игралната зала на Бо — поясни Пач, — само че аз не отивам там. Трябва да свърша някои неща.

— Никога не съм ходила в игралната зала на Бо — каза мама.

— Не е толкова вълнуващо — уверих я. — Нищо не си изпуснала.

— Чакай малко! — Мама звучеше така, сякаш току-що в главата й беше светнала червена лампа. — Не е ли на брега? Близко до пристанище „Делфик“? Нали там стана онази престрелка преди няколко години?

— Сега е по-спокойно от преди — каза Пач. Погледнах го с присвити очи. Направо ме беше съсипал. Възнамерявах да тръсна откровена лъжа за липсата на всякаква връзка между игралната зала на Бо и насилието.

— Ще влезете ли за сладолед? — покани го мама объркано. — Явно се бореше със задължението да постъпи правилно и импулсивното желание да ме замъкне вътре и да залости вратата. — Имаме само ванилов — додаде тя, за да направи предложението си не толкова привлекателно. — И е отпреди няколко седмици.

— Трябва да вървя — поклати глава Пач. — Може би друг път. Приятно ми беше да се запознаем, Блайд.

Възползвах се от паузата в разговора и помъкнах мама към вратата, изпитвайки облекчение, че запознанството не беше минало толкова зле, колкото би могло. Неочаквано мама се обърна:

— Какво правихте с Нора тази вечер? — попита тя.

Пач ме погледна и изви вежди почти незабележимо.

— Вечеряхме в „Топшам“ — побързах да отговоря. — Сандвичи и безалкохолно. Абсолютно безобидна вечер.

Проблемът беше, че Пач явно изобщо не беше безобиден.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оставих преспапието в кутията му и я пъхнах в дрешника си зад купчината пуловери на ромбове, които бях свила от татко. В присъствието на Пач моделът на „Делфик“ ми се стори лъскав и красив, а светлината мятеше дъги върху телчетата. Само че когато останах сама в стаята си, увеселителният парк ми се стори зловещ. Идеално място за лишени от тела духове. Не бях съвсем сигурна, че вътре няма скрита камера.

След като се преоблякох с еластична камизола и долнище на пижама на цветя, се обадох на Ви.

— Е, как мина? Явно не те е убил, така че началото е добро.

— Играхме бiliarд.

— Ти мразиш бiliarда.

— Той ми показва някои неща и вече не ми е толкова скучно.

— Обзалагам се, че може да ти покаже някои неща и в други области от живота ти.

— Х-м-м-м. — Обикновено коментарите й ме караха поне да се изчервявам, но сега бях твърде сериозна. Размишлявах съсредоточено.

— Знам, че съм го споменавала и преди, но Пач не ми вдъхва особено доверие — отбеляза Ви. — Още сънувам кошмари за онзи тип със скиорската маска. В един от кошмарите ми той си сваля маската и знаеш ли кой се оказва под нея? Пач. Според мен трябва да се отнасяш с него като със зареден пистолет. У него има нещо ненормално.

Точно за това исках да поговорим.

— Каква може да е причината някой да има на гърба си V-образен белег? — попитах.

Кратко мълчание.

— Ау! — задави се Ви. — Видяла си го гол? Къде се случи? В джипа ли? У тях? В спалнята ти?

— Не съм го виждала гол! Стана случайно.

— Аха, и преди съм чувала това извинение — отсече Ви.

— Той има на гърба си огромен белег с формата на V. Това не е ли малко странно?

— Разбира се, че е странно. Само че става дума за Пач. На него малко му хлопа дъската. Съзнавам, че стрелям напосоки, но... дали не е от уличен бой? Белези от затвор? Или пък е блъснал човек и е избягал от местопроизшествието?

Една част от мозъка ми следеше разговора с Ви, но другата, свързаната с подсъзнанието ми, се беше отнесла някъде над облаците. Мислите ми се върнаха към нощта, когато Пач ме беше предизвикал да се качим на Архангела. Спомних си за зловещите и странни изображения по вагончетата. Спомних си рогатите чудовища, които изтръгваха крилете на ангела. Спомних си и белега с форма на обърнато V на мястото на крилете.

Едва не изпуснах телефона.

— Из-з-звинявай, какво? — попитах Ви, когато осъзнах, че тя продължава разговора и очаква да ѝ отговоря.

— Какво се случи след това? — попита тя, натъртвайки на всяка дума. — Земята вика Нора. Нуждая се от подробности. Ще умра от любопитство.

— Сборичка се с един човек и ризата му се скъса. Това е. Няма нищо друго.

Ви шумно си пое въздух.

— Ето за това ти говоря. Двамата излизате... и той се забърква в някакъв бой? Какъв му е проблемът? Прилича повече на зверче, отколкото на човек.

Мислите ми се лутаха между рисунките по вагончето на онзи ангел и белега на Пач. И двата зараснали белега имаха цвят на черно женско биле, и двата се спускаха от лопатките към бъбреците, и двата бяха извити навън и минаваха по дължината на целия гръб. Опитах да си внуша, че свършената прилика между белезите от рисунките на Архангела и белезите на Пач е чисто и просто съвпадение. Казах си, че много неща може да са причинили белези като тези на Пач. Сбивания между банди, престой в затвора, белези от катастрофа — точно както каза и Ви. За съжаление обаче всички тези обяснения ми звучаха недостовърно. Истината сякаш щеше да ми извади очите, но аз няхах достатъчно смелост да я погледна.

— Той като ангелче ли се държа? — попита Ви.

— Какво? — попитах сепнато.

— Като ангелче ли се държа, или си избра образа на лошото момче. Честно да ти кажа, хич не вярвам на твоята версия, че не е опитал да предприеме нищо.

— Ви, трябва да затварям. — Гласът ми прозвуча като осеян с паяжини.

— А, разбирам. Значи ще ми затвориш, преди да науча подробности за голямото мероприятие.

— Нищо не стана по време на срещата, нищо не стана и в края. Мама ни пресрещна.

— А стига бе!

— Според мен не хареса Пач.

— Нима? Кой да допусне такова нещо!

— Ще ти звънна утре, става ли?

— Сладки сънища, миличка.

„Едва ли“, помислих си.

След като приключих разговора си с Ви, отидох в импровизирания домашен офис на мама и включих стария ни компютър. Стаичката беше малка и с наклонен таван, по-скоро мансарда, отколкото истинска стая. Един мръсен прозорец с избелели оранжеви пердета от седемдесетте години гледаше към страничния двор. Можех да стоя изправена в около трийсет процента от стаята. В другите седемдесет процента темето ми опираше в голите греди на покрива. Помещението беше осветено от една-единствена гола крушка.

Десет минути по-късно компютърът осъществи интернет връзка през телефона и аз написах „ангел с белези“ в търсачката „Гугъл“. Пръстите ми се позабавиха да натиснат клавиша, все едно се боях, че ако стигна докрай, ще се наложи да призная колко реално е подозрението ми, че Пач... не е човешко същество.

Натиснах клавиша „ентър“ и клигнах с мишката на първия линк, докато още не съм се разубедила.

ПАДНАЛИ АНГЕЛИ: СТРАХОВИТАТА ИСТИНА

„Когато била създадена райската градина, небесните ангели били изпратени на земята да се грижат за Адам и

Ева. Обаче не след дълго някои ангели отпратили поглед към света извън стените на градината. Въобразили си, че могат да станат бъдещите властелини на обитателите на земята и зажаднали за власт, за пари и дори за жените на хората.

Заедно те изкушили Ева и я убедили да хапне от забранения плод и така да отвори райските порти. За да ги накаже за този огромен грях и понеже са отстъпили от дълга си, Бог лишил ангелите от крилете им и завинаги ги прогонил на земята.“

Прескочих няколко абзаца с лудешки разтуптяно сърце.

„Падналите ангели са същите зли духове (демони), които Библията описва като вселяващи се в човешки тела. Падналите ангели обикалят земята в търсене на човешки тела, които да измъчват и да контролират. Те изкушават хората да вършат злини, като им внушават пряко мисли и образи. Ако един паднал ангел успее да убеди човек да се обърне към злото, той може да влезе в тялото на този човек и да повлияе на неговата личност и на неговите действия.

Само че обладаването на човешкото тяло може да се осъществи само през еврейския месец хешван, известен като «горчивия месец». Това е единственият месец, в който няма еврейски празници или пости, поради което е нечист. Между новолуние и пълнолуние през месец хешван многобройни паднали ангели влизат в телата на хора.“

Очите ми се задържаха върху компютърния екран още няколко минути, след като приключих с четенето. В главата ми нямаше мисли. Никакви. Само сложни и оплетени на възел емоции. Включително ледено и плашещо предчувствие и смайване.

Неволна тръпка ме накара да се опомня. Спомних си онези няколко пъти, когато бях сигурна, че Пач излиза извън рамките на нормалното общуване и шепне директно на мислите ми точно както

пишеше в статията за падналите ангели. А като съпоставих тази информация с бележите му, дали не беше възможно... Пач да е паднал ангел? Дали искаше да обладае тялото ми?

Набързо прегледах останалата част от статията, като позабавих темпото, когато прочетох нещо още по-странно.

„Падналите ангели, които имат сексуални отношения с хора, създават потомци, наречени нефилими. Нефилимите са зъл и свръхестествен род, на който никога не е било отредено да обитава земята. Макар мнозина да вярват, че Големият потоп по времето на Ной е целял да прочисти земята от нефилимите, няма как да узнаем дали тази хибридна раса е измряла и дали падналите ангели са продължили да се чифтосват с хора след това. Най-вероятно го правят, което означава, че родът на нефилимите обитава земята и днес.“

Надигнах се от бюрото. Натъпках всичко прочетено в една папка в главата си и я прибрах на сигурно. Върху папката написах „Ужас“. В момента не исках да мисля за това. Щях да се заема после. Може би.

Мобилният телефон звънна в джоба ми и ме стресна.

— Решихме ли дали авокадото е зелено, или жълто? — попита Ви. — За днес вече съм запълнила местата за зелени плодове, но ако ми кажеш, че авокадото е жълто, ще се върна в играта.

— Вярваш ли в свръхгерои?

— След като гледах Тоби Магуайър в „Спайдърмен“, вярвам. Да не забравяме и Крисчън Бейл. По-възрастен е, ама е убийствено готин. Ще му позволя да ме спаси от размахващи мечове нинджи.

— Говоря ти сериозно.

— Аз също.

— Кога за последен път си ходила на църква?

Чух я да пука балонче от дъвка.

— В неделя.

— Смяташ ли, че в Библията пише верни неща? Искам да кажа, смяташ ли, че са истина?

— Смятам, че пастор Калвин е готин. Колкото може да е готин мъж на четирийсет и няколко. Това май е всичко, което мога да кажа за набожността си.

Затворих телефона, отидох си в стаята и се пъхнах под завивките. Метнах си още едно одеяло, защото внезапно ми стана студено. Не бях сигурна дали е студено в стаята, или мразовитото усещане е вътре в мен. Заспах, преследвана от думите „паднал ангел“, „обладаване на хора“ и „нефилим“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Цяла нощ се мятах в леглото. Вятърът препускаше като бесен из голото поле край фермата и запращаше какво ли не към прозорците. На няколко пъти се събуждах и го чувах как събаря керемиди от покрива и как те шумно падат. Всеки незначителен шум — от тракането на рамките на прозореца до скрибуцането на пружините на леглото ми — ме караше да се будя стреснато.

Към шест часа се отказах, изсулих се от леглото и се запътих по коридора към банята за горещ душ. След това подредих стаята си — дрешникът ми изглеждаше изтънял и наистина събрах в коша пране за три перални. Слизах по стълбите с поредната доза дрехи, когато на вратата се почука. Отворих и открих, че на прага стои Елиът.

Беше облечен с джинси, със стара карирана риза с навити до лактите ръкави, със слънчеви очила и с бейзболна шапка на „Ред Сокс“. Изглеждаше като американец от глава до пети. Но аз много добре знаех за какво става дума и приливът на нервен адреналин го потвърди.

— Нора Грей — започна покровителствено Елиът. Наведе се напред и се усмихна, а аз долових възкисел мирис на алкохол в дъха му. — Напоследък създаваш доста неприятности.

— Какво търсиш тук?

Той надникна зад мен в къщата.

— Какво, според теб? Искам да поговорим. Не може ли да вляза?

— Мама спи. Не искам да я будя.

— Никога не съм виждал майка ти. — Нещо в начина, по който го каза, накара косъмчетата на тила ми да настръхнат.

— Извинявай, трябва ли ти нещо?

Усмивката му беше наполовина присмехулна, наполовина небрежна.

— Не ме харесваш, нали, Нора Грей?

Вместо отговор скръстих ръце пред гърдите си.

Той политна крачка назад, притиснал ръка към сърцето си.

— Ох! Аз съм тук, Нора. Правя последен опит да те убедя, че съм най-обикновен тип и че можеш да ми имаш доверие. Не ме отблъсквай.

— Виж, Елиът, имам да свърша някои неща...

Той заби юмрук в стената и кокалчетата му удариха обшивката на къщата достатъчно силно, за да откъртят парченца боя.

— Не съм приключил! — кресна завалено. Внезапно отметна глава назад и се засмя тихо. Приведе се, притисна разкървавената си ръка между коленете си и изстена. — Десет долара, че по-късно ще съжалявам за това.

Цялата настръхнах в присъствието на Елиът. Спомних си, че само преди няколко дни го намирах за хубав и очарователен. Питам се как може да съм била такава глупачка.

Чудех се дали да не затворя вратата и да не я заключа, когато Елиът свали слънчевите си очила и показа кървясалите си очи. Прокашля се и заяви направо:

— Дойдох да ти кажа, че Джулс е под голям стрес в училище. Изпити, ученическо управление, кандидатстване за стипендии и така нататък. Напоследък не е на себе си. Има нужда да се откъсне от всичко това за няколко дни. Мисля, че ние четиримата — Джулс, аз, ти и Ви — трябва да отидем някъде на къмпинг през пролетната ваканция. Ще тръгнем утре за Паудър Хорн и ще се върнем в четвъртък следобед. Така Джулс ще може да се поотпусне.

Всяка дума от устата му звучеше зловещо и старателно репетирана.

— Съжалявам, но вече имам други планове.

— Позволи ми да те убедя. Ще подготвя цялото пътуване. Ще набавя палатки, храна. Ще ти докажа какъв страхотен тип съм. Ще си прекараме страхотно.

— Мисля, че трябва да си тръгваш.

Елиът подпря длан на рамката на вратата и се наведе към мен.

— Грешен отговор. — За един кратък миг апатията изчезна от изцъклените му очи и в тях падна сянката на нещо зловещо и извратено. Неволно отстъпих назад. Бях почти уверена, че Елиът е способен да извърши убийство. Бях почти уверена, че смъртта на Кирстен е негово дело.

— Тръгвай си или ще повикам такси — казах.

Елиът толкова рязко отвори вратата, че тя се блъсна в къщата. Сграбчи предницата на халата ми и ме измъкна навън. След това ме запрати към къщата и ме прикова с тялото си.

— Ще дойдеш на къмпинг, независимо дали искаш.

— Махни се от мен! — наредих му и започнах да се извивам, за да се измъкна.

— Или какво? Какво ще направиш? — Хвана ме за раменете и ме блъсна в къщата толкова силно, че зъбите ми изтракаха.

— Ще се обадя в полицията. — Нямам представа как го казах толкова смело. Дишах учестено и плитко, ръцете ми бяха влажни.

— Ще викаш ли? Няма да те чуят. Ще те пусна само ако ми обещаеш, че ще дойдеш на палатка.

— Нора?

Двамата с Елиът се обърнахме към входната врата, откъдето долетя гласът на мама. Елиът ме задържа още малко, после изсумтя отвратно и ме избута. По средата на стълбите от верандата се обърна и заяви:

— Не сме приключили.

Побързах да вляза вътре и заключих вратата. Очите ми горяха. Облегнах гръб на вратата и седнах на изтривалката, борейки се с надигащото се ридание.

Мама се появи горе на стълбите, като завързваше колана на халата си.

— Нора? Какво се е случило? Кой беше на вратата?

Примигнах бързо.

— Един тип от училище. — Не можех да прогоня сълзите от гласа си. — Той... той...

Вече бях загазила достатъчно заради срещата си с Пач. Знаех, че тази вечер мама е на сватбата на своя колежка от службата, но ако й кажех за нападението на Елиът, в никакъв случай нямаше да отиде. А това беше последното, което исках, понеже трябваше да отида до Портланд и да разследвам Елиът. И най-дребното уличаващо доказателство можеше да се окаже достатъчно да го тикнат зад решетките, а докато това не станеше, нямаше да се чувствам в безопасност. Усещах как в него се надига насилие, а не исках да видя какво ще стане, ако положението излезе извън контрол.

— Искаше бележките ми за „Хамлет“ — казах с равен глас. — Миналата седмица преписа от теста ми, явно му е станало навик да ме използва.

— О, миличка! — Мама седна до мен и ме погали по мократа коса, студена след душа. — Не разбирам защо се разстройваш. Мога да се обадя на родителите му, ако искаш.

Поклатих глава.

— Тогава отивам да приготвя закуска — каза мама. — Ти се облечи. Ще съм готова, когато слезеш.

Стоях пред дрешника си, когато звънна мобилният ми телефон.

— Научи ли новината? Четиримата ще ходим на палатка през пролетната ваканция! — оповести Ви с необяснимо въодушевление.

— Ви — казах с разтреперан глас, — Елиът планира нещо. Нещо ужасяващо. Единствената причина да иска да ни заведе на палатка, е да останем насаме. Няма да ходим.

— Как така няма да ходим? Шегуваш се, нали? Най-накрая имаме възможност да правим нещо вълнуващо през пролетната ваканция, а ти не искаш да ходим? Знаеш, че мама никога няма да ме пусне сама. Сериозно ти казвам. Обещавам цяла седмица да ти пиша домашните. Хайде, Нора, само една думичка. Започва с „д“, кажи я...

Ръката, с която държах мобилния, потрепери и се наложи да я прихвана с другата си ръка.

— Елиът дойде вкъщи преди петнайсет минути пиян. Нападна ме...

Ви замълча.

— Как така те нападна?

— Издърпа ме от входната врата и ме блъсна в стената на къщата.

— Но е бил пиян, нали?

— Има ли значение? — срязах я аз.

— Е, много му се събра. Имам предвид несправедливото обвинение, че е замесен в самоубийството на някакво момиче и се е оказал принуден да се премести в друго училище. Ако ти е посегнал — не го оправдавам за стореното, може би се нуждае от психолог... нали ме разбираш?

— Ако ми е посегнал ли?

— Съсипан е. Може би не е съзнавал какво върши. Утре ще се чувства ужасно.

Понечих да кажа нещо, но се отказах. Не можех да повярвам, че Ви застава на страната на Елиът.

— Трябва да затворям — заявих рязко. — Ще се чуем по-късно.

— Може ли да бъда честна, скъпа? Знам, че се тревожиш заради онзи тип със скиорската маска. Не ми се сърди, но мисля, че единствената причина да се опитваш толкова отчаяно да го лепнеш на Елиът, е понеже не искаш да се окаже Пач. Разсъждаваш прекалено и това ме плаши.

Направо нямах думи.

— Разсъждавам, така ли? Не Пач цъфна на прага ми тази сутрин и не той ме блъсна в стената.

— Знаеш ли, май не трябваше да повдигам въпроса. Зарежи.

— Добре — казах сковано.

— Е... какво ще правиш днес?

Надникнах от вратата и се ослушах за мама. От кухнята се чуваше тракането на тел за разбиване на яйца по стените на купа. Част от мен не виждаше смисъл да споделя с Ви каквото и да било, но друга част негодуваше и се противеше. Ви искаше да знае какво ще правя. Добре. Не беше мой проблем, ако не й допадне.

— Заминавам за Портланд веднага щом мама тръгне за сватбата в Олд Бранч Бийч.

Сватбата започваше в четири следобед, после имаше тържество, така че мама нямаше да се прибере преди девет вечерта. Което ми даваше достатъчно време да прекарам вечерта в Портланд и да се прибера преди нея.

— Всъщност се питах дали може да взема назаем доджа. Не искам мама да види колко километри съм навъртяла.

— О, боже, ще шпионираш Елиът, нали? Ще душиш около „Кингхорн“.

— Ще пазарувам и ще вечерям някъде — отговорих, разглеждайки закачалките в дрешника си. Спрях се на тънка фланела с дълги ръкави, джинси и шапка без периферия на розови и бели райета, която пазех за дните, когато косата ми не беше хубава, и за уикендите.

— А вечерята ще включва ли спирка в едно конкретно заведение на няколко пресечки от подготвителното училище „Кингхорн“? Където

е работила Кирстен как ѝ беше името?

— Идеята не е лоша. Може и да го направя.

— Ще се храниш ли, или ще разпитваш служителите?

— Може и да задам някой и друг въпрос. Ще ми дадеш ли доджа?

— Разбира се, за какво са приятелите? Дори ще дойда с теб на тази безсмислена операция, само че преди това ще ми обещаеш, че ще отидем на палатка.

— Добре, ще взема автобуса.

— После ще обсъдим пролетната ваканция! — провикна се Ви по телефона, преди да успее да затвора.

* * *

Бях ходила в Портланд няколко пъти, но не познавах града добре. Слязох от автобуса, въоръжена с мобилния си телефон, карта на града и собствения си вътрешен компас. Сградите бяха от червени тухли, високи и тънки, спираха залязващото слънце и покриваха улиците с балдахин от сянка. Всички фасади на магазините имаха веранди и старомодни чудати табели над вратите. Улиците бяха осветени с черни улични лампи, подобни на вещерски шапки. Няколко пресечки по-нататък нагъсто разположените улички стигаха до горист район, където видях табела за подготвителното училище „Кингхорн“. Над върховете на дърветата се извисяваха катедрала с камбанария и часовникова кула.

Тръгнах по тротоара и завих на ъгъла с Трийсет и втора улица. Пристанището беше само на няколко пресечки и зад магазините мярнах яhti, които се приближаваха към пристана. По средата на Трийсет и втора улица видях табела за ресторантчето „Блайнд Джо“. Извадих списъка с въпросите си и ги препрочетох за последен път. Не исках разговора да прилича на официално интервю. Надявах се, че ако небрежно повдигна темата за Кирстен пред служителите, ще успее да изкопча нещо, което всички репортери преди мен някак са пропуснали. Надявах се да съм запомнила въпросите и хвърлих листа в най-близкото кошче.

Звънец на входа оповести влизането ми.

Подът беше от жълти и бели плочки, а сепаретата бяха тапицирани в морскосиньо. По стените висяха снимки на пристанището. Седнах в сепаре близо до входа и съблякох якето си.

Появи се сервитьорка с бяла престилка на лекета.

— Казвам се Уитни — кисело ме осведоми тя. — Добре дошла в „Блайнд Джо“. Специалитетът ни днес е сандвич с риба тон. Супата на деня е от омари. — Химикалката ѝ беше готова да запише поръчката ми.

— „Блайнд Джо“ ли? — потупах брадичката си аз. — Откъде ми е познато това име?

— Не четеш ли вестници? Миналия месец цяла седмица бяхме в новините. Нашите петнайсет минути слава.

— А, да! — внезапно ми просветна. — Сега си спомням. Имаше някакво убийство, нали? Местно момиче?

— Кирстен Халверсън — щракна тя с химикалката си нетърпеливо. — Да ти донеса една супа за начало?

Не ми се ядеше супа от омари, изобщо не бях гладна.

— Сигурно не ви е било леко? Бяхте ли близки?

— Не, по дяволите. Ще поръчваш или не? Ще споделя с теб една тайна. Ако не работя, не ми плащат. Ако не ми плащат, не успявам да покрия наема.

Внезапно ми се прииска да ме обслужва келнерът в другия край на помещението. Беше нисък, плешив чак до ушите, а тялото му приличаше на клечките за зъби в кутийката в края на масата. Никога не вдигаше поглед на повече от метър над земята. Колкото и жалка да се чувствах впоследствие, една моя мила усмивка щеше да е достатъчна, за да го накара да ми разкаже цялата житейска история на Кирстен.

— Извинете — казах на Уитни. — Все убийството ми се върти в главата. Разбира се, за вас това е вече минала история. Сигурно е било пълно с репортери, които са задавали въпроси.

Тя ме изгледа строго.

— Трябват ли ти още няколко минути, за да прегледаш менюто?

— Мен лично репортерите много ме дразнят.

Тя се наведе и облегна ръка на масата.

— А мен ме дразнят клиенти, които се мотаят.

Въздъхнах тихо и отворих менюто.

— Какво ще ми препоръчате?

— Всичко е хубаво. Питай гаджето ми — той е готвачът — усмихна се тя напрегнато.

— Като стана дума за гаджета, Кирстен имаше ли си гадже?

Какъв плавен преход!

— Я ми кажи, ти да не си ченге? Или си адвокатка? Репортерка?

— Просто съм съвестен гражданин. — Прозвуча по-скоро като въпрос.

— Да, бе, чуй какво ще ти кажа: поръчай си млечен шейк, пържени картофи, бургер и супа, дай ми двайсет и пет процента бакшиш и ще ти кажа онова, което казах на всички останали.

Претеглих мислено възможностите си: издръжката ми или отговори.

— Добре.

— Кирстен ходеше с онзи тип, Елиът Сондърс. За когото писаха във вестниците. Той непрекъснато киснеше тук. Изпращаше я до апартамента ѝ в края на смяната.

— Говорили ли сте с Елиът?

— Не и аз.

— Смятате ли, че Кирстен се е самоубила?

— Откъде да знам?

— Във вестника прочетох, че в апартамента на Кирстен е намерено предсмъртно писмо, но че освен това имало и улики за влизане с взлом.

— Е, и?

— Не го ли намирате малко странно?

— Ако ме питаш дали мисля, че е възможно Елиът да е подхвърлил писмото в апартамента ѝ — мисля, и още как! Богаташче като него може да се измъкне от всичко. Може дори да наеме някой да подхвърли бележката. Така е, когато човек има пари.

— Според мен Елиът няма много пари. — Бях останала с впечатлението, че Джулс е мангизлията. Ви не спираше да се прехласва по къщата му. — Мислех, че е учил в „Кингхорн“ на стипендия.

— На стипендия ли? — изсумтя тя. — Да не си пияна? Ако Елиът не е червив с пари, как е купил на Кирстен апартамент? Кажи де.

Свих рамене, за да прикрия изненадата си.

— Купил ѝ е апартамент?

— Кирстен не спираше да се хвали. Направо ме подлудяваше.

— Че защо ще ѝ купува апартамент?

Уитни сведе поглед към мен с ръце на хълбоците.

— Не може да си толкова тъпа.

А, уединение, интимност, схванах.

— Знаете ли защо Елиът се е прехвърлил от „Кингхорн“? — попитах.

— Не знам да се е прехвърлял.

Подреждах отговорите ѝ и се опитвах да извадя от паметта си другите въпроси, които исках да ѝ задам.

— Срещал ли се е тук с приятели? С някой друг, освен с Кирстен?

— Откъде да помня? — завъртя тя очи безпомощно. — Приличам ли ти на човек с фотографска памет?

— Сещате ли се за едно високо момче. Много високо. С дълга руса коса, хубав, с маркови дрехи.

Тя извади парченце от отхапан нокът между предните си зъби и го пусна в джоба на престилката си.

— Да, помня този тип. Как да не го запомниш. Все мрачен и мълчалив. Идвал е веднъж-дваж. Не беше много отдавна. Може би някъде по времето, когато умря Кирстен. Помня го, защото сервирахме сандвичи със солено говеждо за Деня на свети Патрик, а той отказваше да си поръча. Само ме гледаше ядосано, все едно ей сега ще се пресегне през масата и ще ми пререже гърлото, ако продължавам да му натрапвам специалитета за деня. Май си спомням нещо. Не че си враг на носа в чуждите работи, обаче понякога просто случайно чувам някои неща. Последния път, когато Елиът и онзи високият дойдоха в заведението, се бяха привели и говореха за някакъв тест.

— Тест в училище ли?

— Откъде да знам? Май високият се беше провалил на теста и Елиът хич не беше доволен от тая работа. Бутна стола си назад и изхвърча навън. Дори не си дояде сандвича.

— Споменаха ли за Кирстен?

— Високият дойде пръв и попита дали Кирстен е на работа. Казах му, че не е, и той се обади по мобилния. Десет минути по-късно пристигна и Елиът. Винаги Кирстен обслужваше масата на Елиът, но

както ти казах, тогава не беше на работа, така че поех аз. И да са говорили за Кирстен, не съм ги чула. Но ми се стори, че дългучът не иска Кирстен да им се мотае наоколо.

— Помните ли нещо друго?

— Зависи. Какво ще поръчаш за десерт?

— Може би резенче пай.

— Пай ли? Отделям ти цели пет минути от безценното си време, а ти само един пай? Приличам ли ти на човек, който си няма друга работа, освен да си бърбори с теб?

Огледах заведението. Беше мъртвило. Бях единственият клиент, ако не броим един мъж, приведен над вестник на бара.

— Добре... — Огледах менюто.

— Вземи си малинова лимонада, та да преглъщаш пая по-лесно. — Тя надраска нещо в бележника си. — И кафе. — Още дращение на химикалката. — И очаквам още двайсет процента бакшиш. — Тя ме закова със самодоволната си усмивка, после пъкна тефтера си под престилката и се понесе към кухнята.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Навън беше станало студено и ръмеше. Уличните лампи светеха със зловещо жълтеникаво сияние, което почти не бе в състояние да се справи с мъглата, която се съгъстяваше по улиците. Излязох от „Блайнд Джо“, довольна, че бях проверила прогнозата за времето предварително и си бях взела чадъра. Пътьом видях през прозорците как баровете се пълнят с хора.

Намирах се на няколко пресечки от автобусната спирка, когато вече познатата ледена тръпка ме целуна по тила. Усетих я през нощта, когато някой надникна през прозореца в спалнята ми, после в „Делфик“ и за трети път, преди Ви да излезе от магазина на „Виктория Сикрет“, облечена с моето яке. Наведох се, престорих се, че си връзвам обувката, и скришом се огледах наоколо. Тротоарите от двете страни на улицата бяха празни.

Светофарът светна зелено и аз слязох на платното. Закрачих побързо, стиснах чантата си под мишница и горещо се помолих автобусът да пристигне навреме. Минах направо по уличката зад някакъв бар, шмугнах се покрай групичка пушачи и излязох на съседната улица. Притичах до следващата пресечка, завих по друга странична уличка и заобиколих карето. През няколко секунди се оглеждах през рамо.

Чух ръмженето на автобуса и след малко той зави зад ъгъла и изникна от мъглата. Забави ход, аз се качих и потеглих към къщи. Бях единственият пътник.

Седнах няколко редици зад шофьора и се смъкнах в седалката, за да се поприкрия. Той дръпна лоста, за да затвори вратите, и автобусът потегли по улицата. Тъкмо щях да въздъхна облекчено, когато получих есемес от Ви.

„Къде си?“

„В Портланд — отговорих. — А ти?“

„И аз. На купон с Джулс и Елиът. Да се видим.“

„Защо си в Портланд!?“

Не изчаках да ми отговори, а веднага я набрах. По-бързо щеше да стане, ако говорим. И беше спешно.

— Е? Какво ще кажеш? — попита Ви. — В настроение ли си за купон?

— Майка ти знае ли, че си на купон в Портланд с две момчета?

— Не ставай невротична, скъпа.

— Не мога да повярвам, че си дошла в Портланд с Елиът! — Хрумна ми тревожна мисъл: — Той знае ли, че говориш с мен?

— За да дойде и да те убие ли? Не, съжалявам. Двамата с Джулс отидоха в „Кингхорн“ да вземат нещо и в момента съм сама. Няма да откажа малко компания. Хей! — провикна се Ви към някого. — Долу ръцете, ясно? Долу! Нора, не съм на особено готино място. Времето ме притиска.

— Къде си?

— Чакай малко... така, на сградата отсреща пише едно, седем, две, седем. Улицата е „Хайсмит“, сигурна съм.

— Ще дойда възможно най-бързо, но няма да остана. Прибирам се вкъщи и ти идваш с мен. Спрете автобуса! — провикнах се към шофьора.

Той натисна спирачките и аз полетях към отсрещната седалка.

— Бихте ли ми казали къде е улица „Хайсмит“? — попитах го, когато стигнах в края на пътеката.

Той посочи през прозорците към дясната страна на автобуса.

— На запад. Пеша ли смятате да ходите? — огледа ме мъжът от глава до пети. — Предупреждавам ви, кварталът е доста опасен.

Страхотно!

Само след няколко пресечки установих, че предупреждението на шофьора е напълно основателно. Околността се промени драстично. Малко старомодните фасади отстъпиха място на сгради, покрити с множество графити. Прозорците бяха тъмни и имаха решетки. Тротоарите представляваха пусати пътеки в мъглата.

В мъглата се разнесе протяжно дрънкане и пред очите ми изникна жена, която буташе количка с торби за смет. Очите ѝ бяха същински стафида — тъмни, кръгли и светещи, и ме огледаха цялата изпитателно и почти хищно.

— Я какво си имаме тук? — изфъфли тя през цепнатина от липсващи зъби.

Отстъпих незабележимо назад и притиснах чантата към себе си.

— Прилича ми на яке, ръкавици и хубава вълнена шапка — отбеляза тя. — Винаги съм си мечтала за хубава вълнена шапка. — Произнесе думата като „убава“.

— Здравейте — поздравих я аз, прочистих гърлото си и се постарях да звуча приятелски. — Бихте ли ми каза ли накъде е улица „Хайсмит“?

Тя се изкиска.

— Шофьорът на автобуса ме насочи насам — казах не толкова уверено.

— Казал ти е, че улица „Хайсмит“ е насам ли? — прозвуча раздражително въпросът ѝ. — Знам накъде е „Хайсмит“, но не е натам.

Зачаках, но тя не каза нищо повече.

— Бихте ли ме упътили? — помолих.

— Ще те упътя аз. — Потупа главата си с пръст, който много приличаше на изкривено възлесто клонче. — Всичко пазя ето тук.

— Та накъде е „Хайсмит“? — насърчих я отново.

— Ама не мога да ти кажа безплатно — смъмри ме тя. — Ще трябва да си платиш. Момичето трябва да се потруди, за да успее — никой няма да ти каже нищо без пари.

— Нямам пари. — Е, нямах достатъчно. Само колкото за автобусния билет до къщи.

— Ама имаш хубаво топло яке.

Сведох очи към ватираното си яке. Мразовит вятър разроши косата ми и ръцете ми настръхнаха само от мисълта, че може да си сваля якето.

— Подариха ми го за Коледа.

— Хайде, че ми измръзна задникът — срязва ме тя. — Искаш ли да те упътя, или не?

Не можех да повярвам, че стоя на това място. Не можех да повярвам, че се пазаря да дам якето си на някаква бездомница. Ви ми беше толкова задължена, че може и никога да не успееше да ми се изплати.

Свалих якето си и я наблюдавах как го облича и дърпа ципа.

Дъхът ми излизаше на пара. Обгърнах тялото си с ръце и тупнах с крака, за да се стопля.

— А сега бихте ли ме упътили към „Хайсмит“?

— Краткият път или дългият?

— Краткият — заекнах аз.

— Е, ще трябва да си платиш. За краткия път има допълнителна такса. Както казах, винаги съм искала да имам хубава вълнена шапка.

Свалих от главата си шапката на розови и бели райета.

— „Хайсмит“? — настоях, опитвайки се да запазя приятелския тон, докато ѝ подавах шапката.

— Виждаш ли тази уличка? — посочи тя пресечката зад мен. Обърнах се. Пресечката беше малко по-нататък. — Тръгни по нея и ще те отведе до „Хайсмит“.

— Там ли е? — попитах невярващо. — Само на една пресечка?

— Добрата новина е, че няма да ходиш много. Лошата е, че в това време ще ти се стори много. Разбира се, сега ми е топло и приятно, понеже си имам яке и хубава шапка. Дай ми и ръкавиците и ще те заведа.

Погледнах към ръкавиците си — поне ръцете ми бяха на топло.

— Ще се справя и сама.

Тя сви рамене и добута количката до следващия ъгъл, където се облегна на тухлите.

Пресечката беше тъмна и наблъскана с кофи за смет, изпъстрени с мокри петна кашони и една неузнаваема купчина, която май беше изхвърлен бойлер. Но пък можеше да бъде и увит в килим труп. Висока телена ограда разделяше уличката по средата. Трудно бих се покатерила по висока метър и половина ограда, камо ли по два пъти по-висока. От двете ми страни се редяха тухлени сгради. Всички прозорци бяха мръсни и имаха решетки.

Поех по пресечката, прескачайки касетки и чували със смет. Под обувките ми хрущеше счупено стъкло. Нещо бяло се стрелна между краката ми и ме накара да затая дъх. Котка. Просто котка, която изчезна в мрака отпред.

Бръкнах в джоба си, за да изпратя на Ви съобщение, че съм наблизо, затова да се оглежда, когато си спомних, че съм оставила телефона в джоба на якето си. „Браво на теб — помислих си. — Какви са шансовете злата лелка да ти върне телефона?“ Никакви.

Реших, че все пак си струва да опитам, но когато се обърнах, видях лъскав черен седан да профучава покрай началото на пресечката.

Изведнъж светна червеното на спирачките.

Отдръпнах се в тъмното по причини, които можех да обясня единствено с интуиция.

Вратата на колата се отвори и се разнесе стрелба. Два изстрела. После вратата се затвори и черният седан потегли пронизително. Чувах как сърцето ми бие шумно в гърдите и как звукът постепенно се слива с тропота от бягащи стъпки. Миг по-късно осъзнах, че това са собствените ми стъпки и че бягам към началото на уличката. Завих край ъгъла и се заковах на място.

Тялото на клошарката лежеше на купчина върху тротоара.

Втурнах се и коленичих до нея.

— Добре ли сте? — попитах обезумяла и я обърнах. Устата ѝ зееше, тъмните ѝ очи бяха кухи. Тъмна струйка се спускаше по подплатеното яке, което беше на гърба ми само до преди минути.

Прииска ми се да отскоча назад, но си наложих да бръкна във вътрешните джобове на якето. Трябваше да звънна за помощ, но телефонът ми го нямаше.

На отсрещния ъгъл забелязах телефонна будка. Изтичах и набрах 911. Докато чаках обаждането на оператора, погледнах към мъртвото тяло и усетих как във вените ми плисва студен адреналин. Тялото го нямаше.

Затворих слушалката с трепереща ръка. В ушите ми прозвучаха приближаващи се стъпки, но не можех да определя на какво разстояние са.

Трак, трак, трак.

„Той е тук — казах си, — мъжът със скиорската маска.“

Пъхнах няколко монети в автомата и грабнах слушалката с две ръце. Напрегнах се да си спомня номера на мобилния на Пач. Стиснах здраво очи и се опитах да си представя седемте цифри с червено мастило, които беше написал на дланта ми в деня на запознанството ни. Преди да се усъмня в паметта си, набрах цифрите.

— Какво има? — попита Пач.

Едва не изхлипах, като чух гласа му. Някъде отзад чувах тракането на топки за билиард и се досетих, че е в игралната зала на Бо. Можеше да пристигне тук за петнайсет-двайсет минути.

— Аз съм — осмелих се само да прошепна.

— Нора?

— Намирам се в Портланд. На ъгъла на „Хампшър“ на „Нантъкет“. Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? Спешно е.

* * *

Стоях сгушена в дъното на телефонната кабина и броях тихичко до сто, опитвайки се да запазя спокойствие, когато до бордюра плавно спря черен джип „Командър“. Пач отвори вратата и приклепна до входа на кабината.

Свали горната си дреха — черна фланелка с дълъг ръкав — и остана по долна черна тениска. Нахлузи фланелата през главата ми и след миг прокара и ръцете ми през ръкавите. Блузата ми беше голяма, ръкавите висяха доста над върховете на пръстите ми. Миришеше на смес от тютюнев дим, солена вода и ментов сапун. Кой знае защо този мирис изпълни празнините вътре в мен със спокойствие.

— Да се качваме в колата — подкани ме Пач. Помогна ми да стана, а аз обвих шията му с ръце и зарових лице в гърдите му.

— Мисля, че ще повърна — казах. Целият свят се наклони на една страна, включително Пач. — Имам нужда от хапчетата си.

— Ш-ш-шт — притисна ме той към себе си. — Всичко ще се оправи. Вече съм тук.

Успях да кимна лекичко.

— Да се махаме.

Отново кимнах.

— Трябва да вземем и Ви. Тя е на купон на една пресечка оттук.

Докато Пач завиваше, аз се заслушах в тракането на зъбите си, което отекваше в главата ми. Никога през живота си не се бях чувствала толкова изплашена. Гледката на мъртвата бездомница извика мисли за татко. Картината се обагри в червено и колкото да се опитвах, не можех да прогоня образа на кръвта.

— Прекъснах игра на билиард ли? — попитах Пач, като си спомних тракането на билиардните топки, докато говорехме по телефона.

— Тъкмо печелех един апартамент.

— Апартамент ли?

— От онези баровските до езерото. Изобщо нямаше да ми хареса. Това е „Хайсмит“. Имаш ли адрес?

— Не го помня — отговорих и се понадигнах на седалката, за да погледна по-добре от прозореца. Всички сгради ми изглеждаха изоставени. Нямаше и следа от никакъв купон. Нямаше и следа от живот.

— Носиш ли си мобилния? — попита Пач.

Той извади едно блекбъри от джоба си.

— Батерията му е паднала. Не знам дали ще можеш да се обадиш.

„Къде си?“ — изпратих съобщение на Ви. „Промяна на плановите — написа ми тя в отговор. Явно Дж и Е не са намерили, каквото търсеха. Прибираме се.“

Екранчето стана черно.

— Изключи се — осведомих Пач. — Имаш ли зарядно?

— Не е у мен.

— Ви се прибира в Колдуотър. Би ли ме оставил у тях?

След минути вече бяхме на крайбрежната магистрала и карахме по една канара над океана. Бях минавала оттук и преди — когато нямаше слънце, водата изглеждаше тъмносиво-синя, осеяна с тъмнозелени петна там, където вечнозелените растения се оглеждаха във водата. Но сега беше нощ и океанът беше гладък като черна отрова.

— Ще ми кажеш ли какво се случи? — попита Пач.

Все още не бях решила дали изобщо да споделя нещо с Пач. Можех да му разкажа как, след като ме измами, клошарката беше застреляна. Можех да споделя подозренията си, че куршумът е бил предназначен за мен. После можех да опитам да му обясня, че трупът на клошарката беше изчезнал яко дим.

Спомних си как детектив Басо ме беше изгледал като побъркана, когато му съобщих, че някой е проникнал с взлом в стаята ми. Не бях в настроение отново да ми се пулят и да ми се смеят. Не и Пач. Не в момента.

— Изгубих се и една клошарка ме притисна — казах. — Убеди ме да ѝ дам якето си... — Изтрих нос с опакото на дланта си и подсмръкнах. — Взе ми и шапката.

— А какво търсеше чак тук? — попита Пач.

— Щях да ходя при Ви на купон.

Бяхме на половината път между Портланд и Колдуотър, на пуст участък от магистралата, когато внезапно изпод капака на джипа изригна облак пара. Пач намали и спря отстрани.

— Чакай малко — каза той и изскочи навън. Вдигна капака и се скри от погледа ми.

След минутка затвори капака. Изтри ръце в панталона си, приближи се до прозореца ми и ми даде знак да сваля стъклото.

— Лоши новини — каза. — Двигателят е.

Опитах се да си придам осведомен и интелигентен вид, но усещах, че изражението ми издава само неразбиране.

Пач изви вежди и каза:

— Мир на праха му.

— Няма ли да можем да тръгнем?

— Не и ако не побутнем.

От всички коли точно на нашата ли трябваше да се случи!

— Къде ти е мобилният? — попита Пач.

— Изгубих го.

Той се ухили широко:

— Да видим дали ще позная — бил е в джоба на якето ти. Клошарката здравата е намазала, нали? — Огледа хоризонта и каза: — Имаме две възможности: можем да се приберем на автостоп или да отидем до следващата отбивка и да потърсим телефон.

Излязох и затръшнах вратата зад себе си. Ритнах предната гума на джипа. Знаех, че с гнева си прикривам страха заради всичко случило се днес. В мига, в който останех сама, щях да избухна в сълзи.

— Мисля, че на следваща отбивка има мотел — казах. — Ще отида да в-в-викна такси. Т-т-ти остани при джипа.

Той се подсмихна, но не изглеждаше никак весел.

— Няма да те изпусна от поглед. Доста си разстроена, ангелче. Ще отидем заедно.

Скръстих ръце и заставах пред него. По маратонки му стигах до рамото. Наложих се да наклоня глава назад, за да го погледна в очите.

— Няма да припаря до мотел заедно с теб. — Постарах се да прозвуча категорично, защото така беше по-малко вероятно да променя решението си.

— Смяташ, че ние двамата в евтин мотел сме опасна комбинация, така ли?

Всъщност да.

Пач се облегна на джипа.

— Можем да стоим тук и да спорим по този въпрос — вдигна той поглед към неспокойното небе, — но според мен бурята отново ще се развихри.

Майката природа явно реши да каже своята дума, защото небето се разтвори и се изсипа силен дъжд, примесен със суграшица.

Изгледах Пач възможно най-ледено и въздъхнах гневно.

Както обикновено, той имаше право.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Двайсет минути по-късно двамата с Пач финиширахме на входа на евтин мотел. Не бях продумала нито дума, докато тичахме под проливния дъжд, и сега бях не само вир-вода, но и напълно... разстроена. Дъждът се сипеше и аз се съмнявах, че скоро ще се върнем в джипа. Което означаваше, че двамата с Пач ще останем в мотела за неопределено време.

Вратата пропя, когато влязохме, и служителят на рецепцията се изправи сепнато и отупа скута си от парченцата снакс.

— Какво да бъде? — попита той и облиза пръстите си от оранжевата гадост. — Стая за двама?

— Т-т-трябва да се обадим по телефона — заекнах аз, но се надявах все пак да разбере молбата ми.

— Няма начин, линията е прекъсната. Сърдете се на бурята.

— Как така прекъсната? Нямате ли мобилен?

Служителят погледна към Пач.

— Тя иска стая за непушачи — осведоми го Пач.

Завъртях се бързо с лице към него. „Да не си полудял?“, попитах само с устни.

Служителят почука с няколко ключа по плота.

— Май имаме... А, ето, стая за непушачи с двойно легло!

— Ще я вземем — каза Пач, погледна ме косо и ъгълчетата на устата му се повдигнаха. Изгледах го с присвити очи.

В този момент лампите над главите ни примигнаха и цялото фойе потъна в мрак. Възцари се мълчание, докато служителят ровеше някъде и измъкна грамадно фенерче.

— На времето бях скаут — похвали се той. — Винаги съм подготвен.

— В такъв случай трябва да им-м-мате мобилен — обадох се.

— Имах, но в един момент вече не можех да си плащам сметката. — Сви рамене и додаде: — Какво да ви кажа, мама е стисната.

Майка му ли? Сигурно беше на четирийсет. Много повече се тревожех какво ще направи моята майка, когато се върне от сватбата и установи, че ме няма.

— Как ще платите? — попита служителят.

— В брой — отговори Пач.

Онзи се изкиска, клатейки глава.

— Тук най-често ни плащат така. — Приведе се към нас и заговори поверително: — Тук идват много типове, които не искат никой да проследи извънкласните им занимания, ако ме разбирате правилно.

Рационалната половина на мозъка ми казваше, че не е възможно наистина да възнамерявам да прекарам нощта в мотел заедно с Пач.

— Това е лудост — казах на Пач едва чуто.

— Аз съм луд. — Усмивката отново щеше да се появи на устните му всеки момент. — По теб. Колко да ти платим за фенерчето? — попита той служителя.

Онзи бръкна под плота.

— Имам нещо още по-хубаво — животоспасяващи свещи — оповести той и постави две пред нас. Драсна клечка кибрит и запали едната. — За сметка на мотела, не се плаща допълнително. Сложете едната в банята, другата в спалнята и няма да усетите, че няма ток. Може дори да ви дам и кибрита. Ако не за друго, поне за спомен.

— Благодаря — каза Пач, стисна ме за лакътя и ме поведе по коридора.

Влязохме в стая 106 и Пач заключи вратата зад нас. Сложи свещта на нощното шкафче, после запали и другата. Свали бейзболната си шапка и разтърси косата си като мокро куче.

— Нуждаеш се от горещ душ — нареди ми той. Направи няколко крачки назад и надникна в банята. — Май има сапун и две хавлии.

Леко вирнах брадичка:

— Не можеш да ме накараш да вляза насила. Съгласих се да стигна дотук, първо, защото не ми се стоеше под дъжда и второ, понеже се надявах да намеря телефон.

— Прозвуча повече като въпрос, отколкото като твърдение — заяви Пач.

— Тогава отгов-в-вори.

Появи се немирната му усмивка.

— Трудно ми е да се съсредоточа над отговорите, когато си в този вид.

Сведох очи към фланелата на Пач, която носех — мокра и прилепнала към тялото ми. Ядосано минах покрай него и затворих вратата на банята помежду ни.

Завъртях кранчето докрай, свалих неговата фланела и дрехите си. На стената на душ-кабината беше залепнал дълъг черен косъм, който взех с парче тоалет на хартия и го изхвърли в тоалетната. После се пъгнах под душа и наблюдавах как кожата ми постепенно поаленява.

Докато втривах сапун в мускулите на тила си и надолу по раменете, си казах, че бих могла да се справя и да спя в една стая с Пач. Не беше най-умното или най-безопасното нещо, но лично щях да се погрижа да не се случи нищо. Освен това нима имах друг избор?

Спонтанната и безразсъдна половина на мозъка ми се присмя. Още от самото начало някаква странна притегателна сила ме дърпаше към Пач. Сега се чувствах привлечена към него от нещо съвсем различно. Нещо, свързано с много повече топлина. Тази нощ връзката ни беше неизбежна. По скалата от едно до десет това ме ужасяваше на осма степен. И ме възбуждаше на девета.

Спрях водата, излязох от душа и се подсуших. Един поглед към подгизналите ми дрехи беше повече от достатъчен, за да се уверя, че нямам никакво желание да ги обличам. Може наблизко да имаше сушилня с монети... която не работеше на ток. Въздъгнах и навлякох корсажа и бикините си, които се бяха опазили от дъжда.

— Пач? — прошепнах през вратата.

— Готова ли си?

— Угаси свещта.

— Готово — прошепна той през вратата. Смехът му също долетя толкова тихо, все едно беше шепот.

Угасих свещта в банята и пристъпих навън в пълен мрак. Чувах дишането на Пач точно пред себе си. Не исках дори да си мисля с какво е облечен — или не е облечен, затова тръснах глава и прогоних картината, която се образуваше там.

— Дрехите ми са подгизнали, нямам какво да облека.

Чух как мокрият плат се плъзга шумно като гума по кожата му.

— Извадих късмет — каза той. Ризата му падна на мокра купчина в краката ни.

— Наистина ми е неловко — признах.

Усетих как се усмихва. Стоеше наблизо, твърде близо.

— Трябва да си вземеш душ — заявих. — Веднага.

— Неприятно ли мириша?

Всъщност миришеше прекрасно. Пушекът беше изчезнал, ментата се усещаше по-силно.

Пач хлътна в банята. Запали свещта, остави вратата откритата и по пода и по едната стена се проточи ивица светлина.

Плъзнах гръб по стената, седнах на пода и облегнах глава на стената. Честно казано, не можех да остана тук тази нощ. Трябваше да се прибера. Не беше редно да оставам с Пач, независимо дали бях твърдо решена да запазя целомъдрие. Трябваше да съобща за трупа на клошарката. Трябваше ли действително? А как щях да обясня изчезналото тяло? Откачена работа и бездруго точно в тази ужасяваща посока се бяха насочили мислите ми.

Не исках да разсъждавам над лудостта, затова се съсредоточих над първоначалния си аргумент. Не можех да остана тук, когато знаех, че Ви е с Елиът и я заплашва опасност, докато аз съм на сигурно място.

Позамислих се малко и реших, че трябва да формулирам мисълта си по друг начин. На сигурно място беше нещо относително. Докато Пач беше до мен, не ме застрашаваше опасност, но това не означаваше, че той ще се държи като мой ангел-пазител.

Веднага ми се прииска да се откажа и от мисълта за ангела пазител. Мобилизирах цялата си убедителност и прогоних от главата си всички мисли за ангели пазители, паднали и всякакви други. Реших, че вероятно наистина полудявам. Сигурно смъртта на старата жена беше плод на халюцинациите ми. Както и белезите на Пач.

Водата спря и след минутка Пач излезе от банята само по мокрите си джинси, провиснали много под кръста му. Остави свещта в банята да свети, а вратата — широко отворена. Стаята се изпълни с меко сияние.

С един бърз поглед установих, че Пач прекарва по няколко часа седмично във вдигане на тежести и бягане. Толкова добре оформено тяло не беше постижимо, ако не се потиш здравата. Изведнъж изпитах стеснение. Усетих се някак мека.

— Коя страна на леглото предпочиташ? — попита той.

— Ами...

Хитра усмивка:

— Напрегната ли си?

— Не — отговорих възможно най-самоуверено при дадените обстоятелства. А обстоятелствата бяха, че лъжех най-безсрамно.

— Не умееш да лъжеш — каза той, все още усмихнат. — Всъщност си най-неумелият лъжец, когото съм виждал.

Вдигнах ръце на хълбоците уж ядосано.

— Ела тук — дръпна ме да се изправя той. Усетих как решението ми да се съпротивлявам се стопи. Още десет секунди в такава близост с Пач и всичките ми защитни сили щяха да рухнат.

На стената зад него висеше огледало и над рамото на Пач видях тъмното очертание на белега му.

Цялото ми тяло се скова. Опитах да примигна, за да прогоня видяното, но безуспешно.

Неволно плъзнах ръце нагоре по гърдите му и към гърба. С върха на пръста си докоснах едното рамо на белега.

Докосването ми го накара да се напегне. Аз застинах, а пръстът ми потрепна върху белега. Нужно ми беше малко време, преди да усетя, че се движи не пръстът ми, а аз самата. Цялата.

Засмука ме някакъв мек и тъмен улей и ми причерня пред очите.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Стоях на най-ниското ниво в игралната зала на Бо, опряла гръб на стената, и наблюдавах няколко игри на билиард. Прозорците бяха заковани и не можех да кажа дали е ден, или нощ. От тонколониите звучеше Стиви Никс — песента за белокрилия гълъб и за усещането да си на прага на седемнайсетте. Изглежда никой не се изненада, когато се появих изневиделица.

В този момент си спомних, че съм само по бикини и корсаж. Не че съм суетна, но да цъфна полугола в компания, съставена изцяло от представители на противоположния пол, и никой да не ме погледне... Нещо не беше наред.

Ощипах се — бях си съвсем жива.

Махнах с ръка, за да разгоня рехавия облак от тютюнев дим, и забелязах Пач отсреща, в другия край на стаята. Седеше на маса за покер, беше наклонил стола си назад и притискаше ръка карти към гърдите си.

Прекоших стаята боса, прикрила гърдите си с кръстосани ръце.

— Може ли да поговорим? — изсъсках в ухото му. Гласът ми звучеше притеснено. Разбираемо, понеже нямах никаква представа как съм се озовала в игралната зала на Бо. Преди секунди бях в мотел, а сега се оказах тук.

Пач бутна ниска купчинка чипове за покер към голямата купчина наред масата.

— Веднага! — настоях. — Спешно е...

Гласът ми затихна, когато стенният календар привлече погледа ми. Показваше осем месеца по-рано, август предишната година. Точно преди да започна десети клас. Месеци преди да се запозная с Пач. Казах си, че е станала грешка, че някой просто е забравил да откъсне предишните месеци, но същевременно за кратко и неохотно допуснах възможността календарът да показва времето съвсем точно. А аз да греша.

Дръпнах си стол от съседната маса и се настаних до Пач.

— Той държи петица пика, деветка пика и асо купа... — Замълчах, понеже установих, че никой не ми обръща внимание. Не, не беше това. Никой не ме виждаше.

По стълбите в другия край на помещението се разнесоха тежки стъпки и долу се появи същият касиер, който беше заплашил да ме изхвърли при първото ми посещение.

— Някой горе иска да говори с теб — осведоми той Пач.

Пач изви вежди в безмълвен въпрос.

— Не ще да си каже името — каза извинително касиерът. — Няколко пъти я питах. Осведомих я, че имаш частна игра, ама не иска да си тръгне. Мога да я изхвърля, само кажи.

— Не, пусни я да слезе.

Пач изигра ръката си, събра чиповете си и бутна стола назад.

— Излизам. — Приблужи се до масата за билиард, която беше най-близо до стълбите, облегна се на нея и пхна ръце в джобовете си.

Последвах го. Щракнах с пръсти пред лицето му. Ритнах го по ботушите. Блъснах го с длан по гърдите. Не трепна, не помръдна.

По стъпалата се чуха леки стъпки, приближиха се и когато от тъмното стълбище се показва госпожица Грийн, аз за миг се смутих. Русата ѝ коса се спускаше до кръста и беше права като слама. Беше облечена с джинси с изрисувани мотиви, розова блуза с къси ръкави и беше боса. С тези дрехи още повече изглеждаше като моя връстница. Ближеше сладолед на клечка.

Лицето на Пач винаги е като маска и никога не мога да разбера какво си мисли. Но щом зърна госпожица Грийн, веднага усетих, че е изненадан. Бързо се опомни, всички чувства изчезнаха от очите му и те станаха предпазливи и внимателни.

— Дабрия?

Сърцето ми поде учестена каденца. Помъчих се да събера мислите си, но те се въртяха единствено около факта, че се намирам осем месеца назад в миналото, така че откъде се познават госпожица Грийн и Пач? Тогавя тя още не работеше в училището. И защо той ѝ говореше на малко име?

— Е, как си? — попита госпожица Грийн-Дабрия с престорено свенлива усмивка и хвърли сладоледа в кошчето.

— Какво търсиш тук? — Очите на Пач станаха още по-бдителни, сякаш смяташе, че за Дабрия не важи максимата „няма скрито-

покрыто“.

— Измъкнах се. — Усмивката ѝ се изкриви на една страна. — Трябваше да те видя отново. Отдавна опитвам, но охраната... Е, знаеш как е. Режимът е строг. Такива като теб и мен не бива да са заедно. Но ти вече го знаеш.

— Не е добро хрумване да идваш тук.

— Знам, че мина известно време, но се надявах на малко по-приятелски прием — каза тя и се нацупи.

Пач не отговори.

— Не съм престанала да мисля за теб. — Дабрия снижи гласа си до приглушено сексапилно мъркане и пристъпи към Пач. — Не ми беше лесно да дойда. Лучана ще извини отсъствието ми. Рискувам не само своето бъдеще, но и нейното. Не искаш ли поне да чуеш какво имам да ти кажа?

— Говори. — Тонът на Пач не съдържаеше нито капка поверие.

— Не съм се отказала от теб. През цялото това време. — Тя замълча и примигна, за да прогони внезапно бликналите сълзи. Когато продължи, гласът ѝ беше по-овладян, но въпреки това трепереше. — Знам как можеш да си върнеш крилете.

Тя се усмихна на Пач, но той не ѝ отговори със същото.

— Щом си върнеш крилете, можеш да си дойдеш у дома — добави тя по-уверено. — Всичко ще бъде както преди. Нищо не се е променило. Нищичко.

— Къде е уловката?

— Няма уловка. Трябва да спасиш един човешки живот. Много благоразумно, предвид престъплението, заради което те изгониха.

— От кой разред ще бъда?

Цялата увереност отлетя от погледа на Дабрия и аз останах с усещането, че той беше задал единствения въпрос, който тя се бе надявала да избегнат.

— Току-що ти съобщих как ще получиш крилете си обратно — заяви тя малко снизходително. — Мисля, че заслужавам поне благодарност...

— Отговори на въпроса ми. — От мрачната му усмивка обаче разбрах, че той вече го знае. Или поне се досеща. Каквото и да гласеше отговорът на Дабрия, нямаше да му хареса.

— Добре. Ще бъдеш пазител, ясно?

Пач отметна глава назад и се засмя тихичко.

— Какво лошо има да си пазител? — попита Дабрия. — Защо не ти е достатъчно?

— Намислил съм нещо по-добро.

— Чуй ме, Пач, няма нищо по-добро. Заблуждаваш се. Всеки друг паднал ангел би скачал от радост при възможността да си върне крилете и да стане пазител. Защо ти не можеш? — Тя се давеше от смайване, раздразнение и обида.

Пач се оттласна от масата за билиард.

— Драго ми беше да се видим, Дабрия. Приятно пътуване обратно.

Най-неочаквано тя стисна ризата му с ръце, дръпна го рязко към себе си и го целуна яростно. Много бавно тялото на Пач се извърна към нея и стойката му се смекчи. Вдигна ръце и ги плъзна по нейните.

Преглътнах мъчително, опитвайки се да не обръщам внимание на ревността, която ме прониза, и на объркването в сърцето си. Част от мен искаше да се извърне и да се разплаче, друга част настояваше да се приближи до тях и да се разкрещи. Не че щеше да има някаква полза. Бях невидима. Явно госпожица Грийн... Дабрия... която и да беше тя... и Пач имаха романтично минало. Дали все още бяха заедно сега... в бъдещето? Дали беше започнала работа в гимназията в Колдуотър, за да е близо до Пач? Затова ли беше твърдо решена да не ми позволи да се доближавам до него?

— Трябва да тръгвам — освободи се Дабрия. — Много се забавих. Обещах на Лучана да не се бавя. — Склони глава на гърдите му и прошепна: — Липсваш ми. Спаси един човешки живот и ще си върнеш крилете. Върни се при мен — помоли го тя, — върни се у дома. — После рязко се откъсна от него: — Трябва да тръгвам. Никой от останалите не трябва да разбере, че съм била тук долу. Обичам те.

Когато Дабрия се извърна, мъката изчезна от лицето ѝ и на негово място се появи лукава самоувереност. Беше изражението на някой, успял да блъфира, държейки трудна ръка на покер.

Без предупреждение, Пач я хвана през кръста.

— Кажи ми защо си тук наистина.

Потръпнах от заплашителната нотка в тона му. Външно изглеждаше напълно спокоен, но за всеки, който го познаваше поне

малко, беше очевидно. Гледаше Дабрия с поглед, който казваше, че тя е преминала границата и че е в неин интерес веднага да се коригира.

Пач я поведе към бара. Настани я на високо столче и седна на съседното. Аз се настаних до Пач и се приведох, за да ги чувам въпреки музиката.

— Как така защо съм тук? — заекна Дабрия. — Казах ти...

— Лъжеш.

Тя зяпна:

— Не мога да повярвам... че смяташ...

— Веднага ми кажи истината — нареди Пач.

Дабрия се поколеба, преди да отговори. Изглежда го гневно и заяви:

— Добре. Знам какво си намислил.

Пач се засмя. Беше смях, който казваше: „Намислил съм доста неща. Кое точно имаш предвид?“.

— Знам, че си чувал за „Книгата на Енох“. Знам и това, че си въобразяваш, че би могъл да направиш същото, но не можеш.

Пач скръсти ръце върху бара.

— Изпратили са те, за да ме убедиш да променя намеренията си, нали? — В очите му се появи усмивка. — Ако съм заплаха, слуховете са верни.

— Не, не са. Това е просто мълва.

— Ако се е случило веднъж, може да се случи отново.

— Никога не се е случвало. Изобщо чел ли си „Книгата на Енох“, преди да паднеш? — предизвикателно попита тя. — Знаеш ли точно какво пише там свята дума по свята дума?

— Защо не ми дадеш своя екземпляр?

— Това е светотатство! Забранено ти е да я четеш! — провикна се тя. — Ти предаде всеки ангел на небето, когато падна.

— Колко от тях знаят какво съм намислил? — попита той. — Колко сериозна заплаха съм?

Тя отметна глава на една страна.

— Не мога да ти кажа. Вече издадох повече от необходимото.

— Ще се опитат ли да ме спрат?

— Ангелите отмъстители ще се опитат.

Той я изглежда многозначително.

— Освен ако не си мислят, че ти си ме разубедила.

— Не ме гледай така. — Сякаш бе вложила цялата си смелост в старанието да звучи твърдо. — Няма да лъжа, за да те предпазя. Онова, което си намислил, е погрешно. Не е естествено.

— Дабрия! — Пач произнесе името ѝ като тиха заплаха. Все едно беше извил ръката ѝ зад гърба.

— Това няма да ти помогне — заяви тя с тиха увереност. — Не по този начин. Избий си го от главата. Стани ангел-пазител. Съсредоточи се над това и забрави за „Книгата на Енох“.

Пач облегна лакти на бара, явно размишлявайки напрегнато. След малко каза:

— Кажи им, че сме разговаряли и че съм прояви интерес към това да стана ангел-пазител.

— *Интерес ли!* — попита тя малко невярващо.

— Интерес — повтори той. — Кажи им, че съм поискал име. Ако трябва да спася нечий живот, трябва да знам кой оглавява списъка ви с обречени. Като ангел на смъртта ти разполагаш с тази информация.

— Тази информация е свещена и лична, не е предсказуема. Събитията в този свят се променят във всеки момент в зависимост от избора, който правят хората.

— Едно име, Дабрия.

— Обещай ми, че ще избиеш от главата си мисълта за „Книгата на Енох“. Дай ми дума.

— И ще повярваш на думата ми?

— Не, няма.

Пач се засмя хладно, взе една клечка за зъби от кутийката и се отправи нагоре по стълбите.

— Пач, чакай... — повика го тя и скочи от столчето. — Пач, почакай, моля те!

Той погледна през рамо.

— Нора Грей — каза Дабрия и после веднага запуши устата си с ръка.

Изражението на Пач леко се пропука — начумери се невярващо и леко раздразнено. Кое то беше необяснимо, тъй като, ако календарът на стената не лъжеше, ние още не се познавахме. Името ми не би трябвало да бъде познато.

— Как ще умре? — попита той.

— Някой иска да я убие.

— Кой?

— Не знам — отговори тя, запуши уши и поклати глава. — Тук е толкова шумно и неспокойно. Всички образи ми се сливат, променят се твърде бързо и не виждам ясно. Трябва да се прибирам. Нуждая се от спокойствие.

Пач прибра кичур коса на Дабрия зад ухото ѝ и я погледна убедително. Тя потръпна пламенно от допира му, после кимна и затвори очи.

— Не виждам... Не виждам нищо... Няма смисъл.

— Кой иска да убие Нора Грей? — настоя той.

— Чакай, виждам я — каза Дабрия и гласът ѝ стана тревожен. — Зад нея има сянка. Той е. Следи я. Тя не го вижда, но той е тук... Защо не го вижда? Защо не бяга? Не виждам лицето му, в сянка е...

Дабрия отвори рязко очи и си пое отривисто и бързо дъх.

— Кой? — попита Пач.

Дабрия закри устата си с ръце. Цялата трепереше, когато вдигна поглед към Пач.

— Ти — прошепна тя.

* * *

Пръстът ми се отдели от белега на Пач и връзката прекъсна. Нужно ми беше малко време, за да се ориентирам, затова не бях готова за Пач, който мигновено ме метна на леглото. Прикова китките ми над главата.

— Не биваше да го правиш. — Изражението му изразяваше овладян гняв, черен и трептящ. — Какво видя?

Свих коляно и го смушках в ребрата.

— Махни се от мен!

Той обкрачи тялото ми през ханша и ми попречи да използвам краката си. Тъй като ръцете ми все още бяха приковани над главата, можех само да се извивам безпомощно под тежестта му.

— Махни се или ще викам!

— Ти вече викаш. Но нищо няма да постигнеш на това място — то е по-скоро бардак, отколкото хотел. — Усмихна ми се сурово и дори смъртоносно. — Последен шанс, Нора. Какво видя?

Борех се със сълзите. Цялото ми тяло тръпнеше от чувство, което ми беше толкова непознато, че не можех да го назова.

— Отвращаваш ме! Кой си ти? Кой си всъщност?

Линията на устата му стана още по-сурова.

— Приближаваме целта.

— Ти ще ме убиеш!

Лицето на Пач не издаваше нищо, но очите му станаха студени.

— Двигателят на джипа не се развали, нали? — попитах. — Ти ме излъга. Доведе ме тук, за да ме убиеш. Дабрия каза, че това искаш да направиш. Е, какво чакаш? — Нямах представа какво щях да постигна така, но пет пари не давах. Бълвах поток от гневни думи, понеже се опитвах да овладеем ужаса си. — През цялото време се опитвах да ме убиеш. Още от самото начало. Сега ли ще го направиш? — Вперих в него безмилостен и немигащ поглед, мъчейки се да възпра напиралите сълзи, когато си спомних съдбовния ден на появата на Пач в живота ми.

— Изкушавам се.

Извъртях се под него. Опитах да се обърна надясно, после наляво. Най-накрая осъзнах, че само губя напразно сили, и престанах. Той впери поглед в мен. Очите му бяха по-черни от всякога.

— Обзалагам се, че това ти харесва — казах.

— Хубав залог.

Усещах туптенето на сърцето си чак с върховете на пръстите на краката.

— Просто го направи — предизвиках го.

— Да те убия ли?

Кимнах.

— Но преди това искам да разбера защо. Защо точно мен от милиардите хора?

— Лоши гени.

— Така ли? Това ли е единственото обяснение, което ще получа?

— Засега.

— Какво ще рече това? — отново извисих глас. — Ще науча останалото, когато най-накрая се пречупиш и ме убиеш, така ли?

— Не се налага да се пречупвам, за да те убия. Ако исках да умреш преди пет минути, щеше да си умряла преди пет минути.

Преглътнах доста злокобната си мисъл.

Той прокара палец по родилното ми петно. Докосването му беше измамно меко, поради което и по-нетърпимо болезнено.

— Ами Дабрия? — попитах, все още задъхана. — Тя е същата като теб, нали? И двамата сте... ангели — запънах се на думата.

Пач се завъртя леко върху ханша ми, но не пусна китките ми.

— Ако те пусна, ще ме изслушаш ли?

Ако ме пуснеш, щях да хукна към вратата.

— Какво ти пука, ако побягна? Пак ще ме довлечеш обратно.

— Да, но ще направим сцена.

— Дабрия гадже ли ти е? — Усещах всяко накъсано повдигане и спускане на гърдите си. Не бях сигурна, че искам да чуя отговора му. Не че имаше значение. Сега, когато вече знаех, че Пач смята да ме убие, ми изглеждаше адски нелепо.

— Беше. Много отдавна, преди да пропадна от тъмната страна.

— Усмихна се сурово, опитвайки се да прояви хумор. — Освен това беше грешка.

Наведе се назад и бавно ме освободи, проверявайки дали ще започна да се съпротивлявам. Лежах върху матрака задъхана и облегната на лакти. Преброих до три и се нахвърлих върху него с всички сили.

Блъснах го в гърдите, но той само леко залитна и повече не помръдна. Измъкнах се изпод тялото му и го заудрях с юмруци. Обсипвах гърдите му с удари, докато дланите ми не запулсираха.

— Приключи ли? — попита той.

— Не! — смушках го силно с лакът. — Какво ти става? Нищо ли не усещаш?

Стъпих на крака, запазих равновесие върху матрака и го ритнах в корема с всичка сила.

— Разполагаш с още една минута — съобщи ми той. — Изкарай си гнева. После аз поемам нещата.

Не знаех какво означава „поемам нещата“ и не исках да разбирам. Опитах да скоча от леглото и да хукна към вратата, но Пач ме улови в полет и ме притисна към стената. Краката му прилепнаха към моите, бедрата ни се допряха плътно.

— Кажи ми истината — настоях, като едва се сдържах да не заплача. — Дойде в училище, за да ме убиеш ли? Това ли беше целта ти отначало?

Някакво мускулче на челюстта му подскочи.

— Да.

Изтрих една сълза, която се осмели да потече.

— Сигурно злорадстваш вътрешно. Това целеше, нали? Да ме накараш да ти се доверя, за да може после всичко да се обърне срещу мен! — Съзнавах, че бръцолевя ирационално и раздразнено. Би трябвало да съм ужасена и обезумяла. Би трябвало да правя всичко по силите си да избягам. Най-нелогичното цялата работа беше нежеланието ми да повярвам, той ще ме убие, и колкото и да се стараех, не можех да потуша една абсолютно лишена от логика искрица доверие към Пач.

— Разбирам, че си ядосана... — каза той.

— Направо съм бясна! — креснах.

Ръцете му се плъзнаха по шията ми и ме изгориха. Притисна нежно палци към гърлото ми и наклони главата ми назад. Усетих как притиска устните си към моите толкова силно, че възпря обидното име, с което се канех да го нарека. Ръцете му се спуснаха до рамене ми, плъзнаха се по ръцете и се склчиха отзад на кръста ми. По тялото ми се разлиха нежни вълни на наслада и паника. Той се опита да ме притегли към себе си, но го ухапах по устната.

Пач облиза устната с върха на езика си.

— Да не би да ме ухапа?

— Всичко ли приемаш на шега? — попитах.

Той отново плъзна език по устната си.

— Не всичко.

— Например?

— Теб.

Цялата нощ беше страшна бъркотия. Трудно е да влезеш в открит сблъсък с толкова безразличен човек като Пач. Не, не безразличен. По-скоро овладян. До последната клетка в тялото си.

Чух глас в главата си: „Отпусни се. Довери ми се“.

— О, божичко! — изведнъж всичко ми се проясни. — Отново го направи, нали? Пак ми ровиш в главата. — Спомних си статията от „Гугъл“ за падналите ангели. — Можеш да напъхаш в главата ми не само думи, нали? Можеш да ми натрапиш и образи, съвсем реалистични образи.

Той не отрече.

— Архангелът — заявих, най-сетне проумяла. — Ти се опита да ме убиеш онази нощ, нали? Но нещо се обърка. След това ме накара да си мисля, че мобилният ми се е изключил, за да не мога да се свържа с Ви. Планираше да ме убиеш, докато ме караше вкъщи ли? Искам да знам как така ме принуждаваш да виждам, каквото си поискаш!

Той се постара лицето му да остане безизразно.

— Аз влагам думите и образите, но от теб зависи дали ще им повярваш. Прилича на ребус. Образите се припокриват с действителността и ти трябва сама да установиш кое е истина.

— Това някаква специална ангелска сила ли е?

— На паднал ангел — поклати глава Пач. — Никой друг ангел не би нарушил личното ти пространство, макар да е способен да го стори.

Защото другите ангели бяха добри. А Пач не беше. Облегна ръце на стената зад мен от двете страни на главата ми.

— Натрапих в главата на Тренера мисълта да ни размести, понеже трябваше да седна по-близо до теб. Аз те накарах да си мислиш, че падаш от Архангела, понеже исках да те убия, но не успях да го направя. Почти го сторих, но спрях. Вместо това реших само да те изплаша. След това изключих мобилния ти, понеже исках да те откарам до вас. Когато влязох вътре, взех нож. Щях да те убия тогава, но — омекна гласът му, — ти ме накара да променя намерението си.

Мъчително си поех дълбоко дъх.

— Не те разбирам. Когато ти казах, че баща ми е убит, състраданието ти ми се стори искрено. Когато се запозна с мама, се държа мило.

— *Мило* — повтори Пач. — Нека да си остане между нас.

Главата ми шеметно се завъртя, усещах как вените на слепоочията ми пулсират. И преди бях изпитвала тази ускоряваща пулса ми паника. Нуждаех се от хапче желязо. Или беше така, или Пач ме караше да си мисля, че е така.

Вирнах брадичка и присвих очи.

— Излез от съзнанието ми! Веднага.

— Не съм в съзнанието ти, Нора.

Наведох се напред, облегнах ръце на коленете си и жадно си поех въздух.

— Не, там си. Усещам те. Значи така ще го направиш? Ще ме накараш да се задуша?

В ушите ми се разнесе тихо пукане и зрението ми се замъгли. Опитвах да вкарам въздух в дробовите си, но въздухът сякаш беше изчезнал. Светът се наклони на една страна и Пач се плъзна встрани и изчезна от погледа ми. Долепих длан до стената, за да запазя равновесие. Колкото по-дълбоко се опитвах да вдишам, толкова повече се стягаше гърлото ми.

Пач понечи да ме доближи, но аз рязко го спрях с ръка.

— Махай се!

Облегна рамо на стената с лице към мен и със загрижено изражение.

— Махни се... от мен! — изрекох задъхано.

Той не помръдна.

— Не мога да дишам! — задавих се аз, задрасках с нокти по стената с едната си ръка, а с другата стиснах гърлото си.

Неочаквано Пач ме вдигна на ръце и ме занесе на стола в другия край на стаята.

— Наведи глава между коленете — нареди той и насочи главата ми.

Сведох глава, дишайки учестено, за да вкарам въздух в дробовите си. Усетих как кислородът бавно започва да прониква обратно в тялото ми.

— По-добре ли си? — попита Пач след минутка.

Кимнах веднъж.

— Носиш ли си хапчетата?

Поклатих глава.

— Дръж главата си наведена и вдишвай дълго и бавно.

Изпълних наставленията му и усетих как менгемето, притиснало гърдите ми, се разхлабва.

— Благодаря ти — продумах тихо.

— Още ли не вярваш на мотивите ми?

— Ако искаш да ти повярвам, позволи ми отново да докосна белезите ти.

Пач ме наблюдава дълго и безмълвно.

— Идеята не е добра.

— Защо не?

— Не мога да контролирам онова, което виждаш.

— Нали в това е смисълът.

Той помълча няколко секунди, преди да отговори. Гласът му беше тих, без следа от емоции:

— Знаеш, че крия разни неща. — Твърдението предполагаше въпрос.

Знаех, че Пач живее затворено и сред старателно пазени тайни. Не бях толкова самонадеяна да си въобразявам, че дори половината се въртят около мен. Извън взаимоотношенията си с мен Пач водеше различно съществуване и аз неведнъж се бях питала какво ли е то. Усещах, че колкото по-малко знам, толкова по-добре.

Устните ми потрепнаха:

— Дай ми причина да ти вярвам.

Пач седна в крайчеца на леглото и матракът се огъна под тежестта му. Наведе се напред и облегна лакти на коленете си. Целият му белег се виждаше, пламъкът на свещта създаваше треперливи и зловещи сенки по ръбчетата. Мускулите на гърба му се стегнаха, после се отпуснаха.

— Добре — тихо каза Пач. — И помни, че хората се променят, но миналото не.

Изведнъж вече не бях толкова сигурна, че искам да го направя. Пач ме ужасяваше почти във всяко отношение, но дълбоко в себе си усещах, че няма да ме убие. Ако искаше, вече да го е сторил. Погледнах грозните белези. Струваше ми се много по-успокоително да се доверя на Пач, отколкото да навляза в миналото му, бе да имам никаква представа какво може да намеря.

Само че откажех ли се сега, той щеше да разбере, че се ужасявам от него. Пач ми отключваше една от затворените врати, и то само защото бях поискала. Не можех да отправя толкова сериозна молба и просто да се откажа.

— Нали няма да остана завинаги пленена там? — попитах.

— Не — засмя се кратко той.

Събрах цялата си смелост и седнах на леглото до него. За втори път тази вечер пръстът ми докосна грапавия белег. Сивкава мъгла замъгли зрението ми от периферията към средата. Светлината угасна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лежах по гръб, фланелката ми попиваше влагата под мен, стръкчета трева боцкаха голата кожа на ръката ми. Луната на небето бе тънко сърпче, катурната на една страна усмивка. Всичко беше притихнало, чуваше се само далечният грохот на гръмотевица.

Примигнах няколко пъти, за да помогна на очите си да привикнат с оскъдната светлина. Когато завъртях глава настрани, пред очите ми се очерта симетрична група клонки, щръкнали от тревата. Надигнах се съвсем бавно. Не можех да откъсна поглед от двете черни очни ямки, които се вираха в мен точно над извитите клони. Съзнанието ми заработи напрегнато, за да разпознае образа. И после ме връхлетя страховитото прозрение. Лежах до човешки скелет.

Изпълзях назад, докато не опрях в желязна ограда. Ориентирах се в този объркан и смуцаващ миг и възстанових последния си спомен. Докосвах белезите на Пач. Намирах се някъде в неговата памет.

В мрака се понесе глас — мъжки и смътно познат, пееше тихичко. Обърнах се по посока на гласа и се озовах срещу лабиринт от надгробни плочи, които се нижеха като плочки домино в мъглата. Върху един от тях беше клекнал Пач. Носеше само дънки и тъмносиня фланелка, макар нощта да не беше топла.

— Дошъл си да наобиколиш мъртвите ли? — обади се познат глас: звучен, грубоват и ирландски. Риксън. Беше се излегнал върху един надгробен камък срещу Пач и го гледаше. Прокара палец по долната си устна.

— Нека позная — решил си да завладееш мъртвите, нали? — попита той, клатейки глава. — В орбитите на очите ти се гърчат ларви... а другите ти отверстия може да са още по-зле.

— Ето затова те държа край себе си, Риксън. Винаги гледаш на нещата от хубавата им страна.

— Тази нощ греят звездите на хешван — оповести Риксън. — Каква работа имаш да се мотаеш край гробовете?

— Размишлявам.

— Размишляваш ли?

— Това е процес, при който човек използва мозъка си, за да взима рационални решения.

Тъглчетата на устата на Риксън увиснаха.

— Започвам да се притеснявам за теб. Хайде, време е да вървим. Чонси Ланже и Барнабас ни чакат. Луната се променя в полунощ. Признавам, че съм хвърлил око на една женска в града — измърка той като котка. — Знам, че ти ги обичаш червенокоси, но на мен ми харесват руси, а вмъкна ли се в тялото, възнамерявам да довърша работата с една блондинка, която ми мятеше влюбени погледи преди време.

Тъй като Пач не помръдна, Риксън каза:

— Откачи ли? Трябва да вървим. Клетвата за вярност на Чонси? Не си ли спомняш? Добре, ще ти припомня. Ти си паднал ангел. Ти нямаш чувства. Тоест, до тази нощ. Следващите две седмици са подаръкът, който ти прави Чонси. Неохотно, нека ти напомня — добави той със съучастническа усмивка.

Пач му метна кос поглед.

— Какво знаеш за „Книгата на Енох“?

— Каквото знае всеки паднал ангел — почти нищо.

— Чувал съм, че в „Книгата на Енох“ има една история за паднал ангел, който става човек.

Риксън се преви от смях.

— Умът ли си изгуби, приятел? — Долепи длани, за да наподоби отворена книга. — „Книгата на Енох“ е детска приказка. При това явно увлекателна. Накарала те е да се размечтаеш.

— Искам човешко тяло.

— Ще си най-щастлив след две седмици в тялото на нефилим. Наполовина човек е по-добре от нищо. Чонси не може да промени стореното. Дал е клетва и трябва да я спази. Като миналата година. И като по-миналата...

— Две седмици не стигат. Искам да съм човек. Постоянно. — Очите на Пач се забиха в очите на Риксън и го предизвикаха само да посмее да се изхили отново.

Риксън прокара пръсти през косата си.

— „Книгата на Енох“ е измишльотина. Ние сме паднали ангели, не сме хора. Никога не сме били хора и никога няма да бъдем. Точка по въпроса. А сега спри да се лигавиш и ми помогни да се ориентирам накъде е Портланд. — И проточи шия към мастиленосиньото небе.

Пач скочи от надгробния камък.

— Ще стана човек.

— Разбира се, приятел, разбира се.

— В „Книгата на Енох“ пише, че трябва да убия своя васал нефилим. Трябва да убия Чонси.

— Не, не трябва — отговори Риксън с нотка нетърпение. — Трябва да го обсебиш — да завземеш тялото му и да го използваш като свое собствено. Не искам да те обезсърчавам, обаче не можеш да убиеш Чонси. Нефилимите не умират. Замислял ли си се над това? Ако можеше да го убиеш, не би могъл да го обсебваш.

— Ако го убия, ще стана човек и няма да се налага да го обсебвам.

Риксън присви вътрешните ъгълчета на очите си, сякаш усещаше, че аргументите му остават нечути и това му причиняваше главоболие.

— Ако можехме да убием нефилим, досега щяхме да сме намерили начин да го направим. Съжалявам, че ти го казвам, приятел, но ако скоро не се озова в обятията на онази русата, мозъкът ми ще се изпържи. И някои други части на...

— Имам два избора — каза Пач.

— Ъ?

— Да спася човешки живот и да стана ангел-пазител, или да убия васал нефилим и да стана човек.

— Нова порция щуротии от „Книгата на Енох“, така ли?

— Дабрия ме посети.

Риксън се ококори и изсумтя насмешливо.

— Твоята откачена бивша? Какво търси тук долу? Паднала ли е? Изгубила си е крилете, нали?

— Дойде да ми каже, че ще си получа крилете обратно, ако спася човешки живот.

Риксън се ококори още повече.

— Ако й имаш доверие, направи го. Какво му е лошото да си пазител? Да предпазваш смъртните от опасности... Може да е забавно,

зависи все пак живота на кой смъртен ще ти възложат.

— Ако имаше избор, какво щеше да направиш? — попита Пач.

— Ами, отговорът ми зависи от едно много важно разграничение. Нафиркал съм се до козирката... или съвсем съм полудял? — Пач не се засмя, затова Риксън продължи сериозно: — Нямам избор. И знаеш ли защо? Защото не вярвам в „Книгата на Енох“. Ако бях на твое място, щях да се опитам да стана пазител. Самият аз донякъде обмислям такава възможност. Жалко, че не познавам хора на прага на смъртта.

Настъпи кратко мълчание, после Пач явно се отърси от мислите си.

— Колко пари можем да съберем преди полунощ? — попита той.

— От карти или от бокс?

— От карти.

Очите на Риксън светнаха.

— Я да видим с какво разполагаме. Красиво момче? Ела тук да те пооправя. — Той прихвана тила на Пач и притисна главата му в сгъвката на лакътя си, но Пач го стисна през кръста и го повали на тревата, където двамата започнаха да се бият с юмруци.

— Добре де, добре! — изрева Риксън и вдигна ръце, за да покаже, че се предава. — Не усещам дали устната ми е разкъравена, но това не означава, че ми се иска цяла нощ да се мотая в този вид. — Намигна му. — Ще ми навреди на шансовете с дамите.

— Ами насиненото око?

Риксън вдигна пръсти към окото си и го опипа.

— О, не! — възкликна той и замахна с юмрук към Пач.

* * *

Дръпнах пръста си от белега на Пач. Кожата на тила ми настръхна и сърцето ми заблъска учестено в гърдите. Пач ме погледна и в очите му долових сянка на несигурност.

Принудена бях да приема, че моментът не е подходящ да разчитам на логичната половина на мозъка си. Може би беше един от онези мигове, когато се налага да прекрачиш отвъд границите. Да престанеш да спазваш правилата. Да приемеш невъзможното.

— Значи със сигурност не си човек — казах. — Наистина си паднал ангел. Лош тип.

Думите ми успяха да изстискат усмивка от Пач.

— Смяташ, че съм лош тип, така ли?

— Ти се вселяваш в телата на хората!

Той потвърди думите ми, като кимна.

— Искаш ли да се вселиш в моето тяло?

— Искам да направя много неща с твоето тяло, но вселяването не е сред тях.

— Какво не му е наред на тялото, което имаш?

— Тялото ми много прилича на стъклено. Истинско, но само външно, отразява заобикалящия ме свят. Ти ме виждаш и ме чуваш, и аз те виждам и те чувам. Усещаш, когато ме докосваш. Аз не те усещам по същия начин. Не мога да се почувствам. Усещам всичко като през стъклена преграда, а единственият начин да преодолеем тази преграда е с помощта на човешко тяло.

— Или отчасти човешко.

Устата на Пач се стегна в ъгълчетата.

— Когато докосна белезите ми, видя ли Чонси? — попита той.

— Видях те да разговаряш с Риксън. Той каза, че ти владееш тялото на Чонси две седмици всяка година по време на хешван. Каза, че и Чонси не е човек. Бил нефилим. — Произнесох думата шепнешком.

— Чонси е потомък на паднал ангел и човек. Безсмъртен е като ангел, но има сетивата на смъртните. Падналият ангел, който иска да притежава човешките сетива, може да го постигне в тялото на нефилим.

— След като не можеш да усещаш, защо ме целуна?

Пач прокара пръст по ключицата ми, после се спусна надолу и спря на сърцето ми. Усетих как то бие учестено под кожата ми.

— Защото го усещам тук, в сърцето си — тихо призна той. — Не съм изгубил способността си да изпитвам чувства. — Вгледа се настойчиво в мен. — Нека го кажа така — помежду ни има емоционална връзка.

„Не изпадай в паника“, помислих си. Само че дишането ми вече беше станало по-забързано.

— Искаш да кажеш, че можеш да чувстваш щастие, тъга или...

— Желание. — Едва доловима усмивка.

„Давай напред — казах си. — Не оставяй време на собствените си чувства да се развихрят. Ще се справиш с тях после, когато получиш отговори.“

— Защо падна?

Очите на Пач приковаха моите за няколко секунди.

— От алчност.

— За пари ли? — преглътнах мъчително.

Пач поглади брадичката си. Правеше така само когато искаше да прикрие за какво си мисли, понеже устата издаваше мислите му. Бореше се с напирещата усмивка.

— И за други неща. Мислех, че ако падна, ще стана човек. Ангелите, изкушили Ева, били прогонени на земята и се говореше, че там изгубили крилете си и станали хора. Напуснали небето без пищни церемонии, на които всички да присъстваме. Станало без никакъв шум. Аз не знаех, че крилете им били изтръгнати, нито че са били прокълнати да бродят из земята, жадувайки да обсебват човешки тела. Тогава още никой не беше чувал за паднали ангели, затова си мислех, че ако падна, ще изгубя крилете си и ще стана човек. По онова време бях лудо влюбен в едно момиче от човешкия род, затова бях убеден, че си струва да поема риска.

— Дабрия каза, че можеш да си върнеш крилете, ако спасиш човешки живот. Каза, че си щял да станеш ангел-пазител. Не го ли искаш? — Бях объркана, не разбирах какво против има това.

— Не е за мен. Искам да съм човек! Искам го повече от каквото и да било друго.

— Ами Дабрия? След като двамата вече не сте заедно, тя какво търси тук? Мислех, че е обикновен ангел. И тя ли иска да стане човек?

Пач потъна в мъртвешко мълчание и мускулите на дясната му ръка се стегнаха.

— Дабрия е още на земята, така ли?

— Започнала е работа в училището. Тя е новият училищен психолог, госпожица Грийн. Вече два пъти се срещах с нея. — Коремът ми се сви болезнено. — След онова, което видях в спомените ти, реших, че е започнала тази работа, за да е по-близо до теб.

— Какво точно ти каза, когато се срещнахте?

— Да не се доближавам до теб. Намекна за твоето тъмно и опасно минало. — Замълчах. — Тук нещо не е наред, нали? — попитах и усетих как зловеща тръпка се плъзва надолу по гръбнака ми.

— Трябва да те откарам у вас. След това ще отида в гимназията и ще прегледам документите да видя дали няма да попадна на нещо полезно. Ще съм по-спокоен, ако знам какво е намислила. — Пач свали завивките от леглото. — Увий се — подаде ми той сухите чаршафи.

Мозъкът ми усилено работеше, за да осмисли откъслечната информация. Изведнъж усетих устата си пресъхнала и лепкава.

— Тя все още изпитва чувства към теб. Сигурно иска да ме извади от картинката.

Очите ни се срещнаха.

— И на мен ми хрумна.

През последните няколко минути в главата ми се мятеше една ледена тревожна мисъл, която опитваше да привлече вниманието ми. Направо ми кресна в лицето, че е възможно Дабрия да е човекът със скиорската маска. През цялото време се заблуждавах, че онзи, когото блъснах с доджа, е мъж, точно както Ви смяташе, че нападателят ѝ е мъж. В този момент не бих изключила възможността Дабрия да е измамила и двете ни.

Пач се отби в банята за миг и излезе, облечен с мократа си тениска.

— Отивам за джипа. Ще спра до задния изход след двайсетина минути. Дотогава остани в мотела.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

След като Пач излезе, сложих веригата на вратата. Издърпах стола и подпях бравата. Уверих се, че прозорците са здраво затворени. Не знаех дали ключалките могат да спрат Дабрия, не знаех дори дали тя преследва мен, но реших, че е по-добре да се подсигурия. Крачих из стаята известно време и после проверих телефона на нощното шкафче. Все още нямаше сигнал.

Мама щеше да ме убие.

Бях се измъкнала зад гърба ѝ и тайно бях заминала за Портланд. И как ще обясня, че съм си взела стая в мотел заедно с Пач? Щях да извадя късмет, ако не ме накаже до края на годината. Не. Щях да извадя късмет, ако не напусне работа и не започне да преподава по заместване, докато не си намери постоянно място някъде в градчето. Щеше да се наложи да продадем фермата и аз щях да изгубя всякаква връзка с татко.

След около петнайсетина минути надникнах през шпионката. Само мрак. Отключих вратата и тъкмо се канех да изляза, когато зад мен просветна. Завъртях се рязко, очаквайки да видя Дабрия. Стаята беше празна и спокойна, но токът беше дошъл.

Вратата се отвори шумно и аз излязох в коридора. Килимът беше кървавочервен, силно протъркан по средата и осеян с тъмни петна. Стените бяха боядисани в неутрални цветове, но немарливо, и боята вече се лющеше.

Над главата ми имаше неонова табела, указваща накъде е изходът. Последвах стрелката надолу по коридора и после зад ъгъла. Джипът спря от другата страна на задната врата, аз хукнах навън и се метнах на предната седалка.

Когато Пач спря пред фермата, вътре не светеше. Усетих как вина пристяга стомаха ми и се запитах дали мама не обикаля с колата да ме търси. Дъждът беше престанал, а мъглата се бе прилепила към къщата и висеше по храстите като коледна украса. Дърветата от двете страни на входа бяха непоправимо изкривени и обезформени от

постоянния северен вятър. Всички къщи изглеждат зловещо, когато са притъмнели в мрака, но фермата с нейните тесни прозорци, остър покрив, хлътнала веранда и диви къпини изглеждаше като обитавана от призраци.

— Ще огледам наоколо — каза Пач и тръгна да излиза.

— Смяташ ли, че Дабрия е вътре?

Той поклати глава.

— Но няма да навреди да проверим.

Изчаках го в джипа и няколко минути по-късно Пач се показва на входа.

— Чисто е — осведоми ме той. — Ще отида до училището и ще се върна веднага щом претърся кабинета ѝ. Може да е оставила нещо, което да ни свърши работа. — Но изглежда не разчиташе особено на това.

Разкопчах колана на седалката и наредих на краката си да ме пренесат бързо по алеята. Докато завъртах бравата, чух Пач да дава на заден по алеята. Дъските на верандата изскърцаха под стъпките ми и аз изведнъж се почувствах много самотна.

Без да пускам осветлението, обиколих къщата стая по стая, като започнах от първия етаж и после се качих горе. Пач вече беше обиколил къщата, но още един оглед щеше да е от полза. След като се уверих, че никой не се спотайва под мебелите, зад завесата на душа или в килерите, извадих чифт джинси и череп пуловер с остро деколте. Намерих мобилния телефон за спешни случаи, който мама държеше заедно с комплекта за първа помощ под кухненската мивка, и набрах мобилния ѝ.

Вдигна след първото позвъняване.

— Ало? Нора? Ти ли си? Къде си? Поболях се от тревога!

Поех си дълбоко дъх и се помолих да намеря точните думи, за да се измъкна от това положение.

— Всичко ще ти обясня — подех аз с най-искрен и извинителен тон.

— Каскейд Роуд се наводни и го затвориха — прекъсна ме мама.

— Наложих да се върна и да си взема стая в Миликън Милс, оттам ти се обаждам. Опитах да звънна вкъщи, но явно линиите са прекъснати. Звънях на мобилния ти, но ти не вдигна.

— Чакай, била си в Миликън Милс през цялото време?

— А ти къде мислеше, че съм?

Въздъгнах едва чуто от облекчение и се отпуснах до ваната.

— Не знаех — отговорих. — И аз не успях да се свържа с теб.

— Какъв е този номер, от който ми се обаждаш? — попита мама.

— Телефонът за спешни случаи.

— А къде е твоят мобилен?

— Изгубих го.

— Какво? Къде?

Стигнах до рискования извод, че благородната лъжа е единственият разумен избор. Не исках да я тревожа. Не исках и да се окажа наказана за неограничено дълго.

— По-скоро съм го забутала някъде. Сигурна съм, че ще се появи.

До трупа на мъртва жена.

Ще ти се обадя веднага щом отворят пътищата. След това звъннах на мобилния на Ви. След пет позвънявания ме препратиха на гласовата й поща.

— Къде си? Обади ми се на този номер възможно най-бързо.

Затворих телефона и го пхнах в джоба си, опитвайки се да убедя сама себе си, че Ви е добре. Но знаех, че това е лъжа. Невидимата нишка, която ни свързваше вече часове наред ме предупреждаваше, че Ви е в опасност. И усещането се засилваше с всяка изминала минута.

В кухнята видях шишенцето с хапчетата желязо на плота. Грабнах го, отвъртях капачето и изпих две с чаша шоколадово мляко. Постоях неподвижно, за да може желязото да нахлуе в тялото ми, и усетих как дишането ми става по-дълбоко и по-бавно. Тъкмо прибирах кутията с млякото в хладилника, когато я видях в рамката на вратата между кухнята и пералното помещение.

В краката ми плисна нещо студено и мокро — бях изпуснала млякото.

— Дабрия?

Тя наклони глава на една страна, леко изненадана.

— Знаеш името ми? — Замълча и после възкликна: — А, да, Пач!

Отстъпих назад към мивката, по-далеч от нея. Дабрия изобщо не изглеждаше като госпожица Грийн в училище. Тази вечер косата ѝ

беше чорлава, а не гладко сресана, устните ѝ бяха по-светли и издаваха някакъв глад. Погледът ѝ беше по-остър и в очите и имаше нещо черно.

— Какво искаш? — попитах.

Засмя се и смехът ѝ прозвуча като подрънкване на кубчета лед в чаша.

— Искам Пач.

— Няма го.

— Знам — кимна тя. — Почаках на улицата да си тръгне, преди да вляза. Само че не това имах предвид, когато казах, че искам Пач.

Кръвта, която пулсираше в краката ми, се устреми нагоре към сърцето и ме зашемети. Облегнах се на плота с една ръка, за да запазя равновесие.

— Знам, че си ме шпионирала по време на сеансите ни в кабинета.

— Само толкова ли знаеш за мен? — вгледа се внимателно в очите ми тя.

Спомних си нощта, когато бях усетила, че някой наднича в стаята ми.

— И тук си ме шпионирала — казах.

— За пръв път влизам в къщата ти. — Прокара пръст по ръба на острова в средата на кухнята и се настани на едно високо столче. — Хубаво местенце.

— Позволи ми да освежа паметта ти — заявих с надеждата да звуча храбро. — Надничаше през прозореца на спалнята ми, докато спях.

Усмивката ѝ се засука още повече.

— Не, но те следих, докато обикаляше по магазините. Обсебих приятелката ти и ѝ втълпих, че Пач я е нападнал. Кое то не е далеч от истината. Той никак не е безобиден. В твой интерес беше да се изплашиш възможно най-много от него.

— За да страня от него.

— Но ти не го направи. Още ми се пречкаш.

— В какво ти се пречкам?

— Стига, Нора. Ако знаеш коя съм, значи знаеш и как стоят нещата. Искам той да си върне крилете. Мястото му не е на земята, а при мен. Пач допусна грешка и аз ще я поправа. — Звучеше напълно

безкомпромисно. Стана от високото столче, заобиколи острова и се запъти към мен.

Отстъпих покрай ръба на външния плот, запазвайки разстоянието помежду ни. Напрегнато се опитвах да измисля как да отвлека вниманието ѝ. Или да избягам. Живеех в тази къща вече шестнайсет години. Познавах разположението на стаите прекрасно. Известна ми беше всяка тайна пукнатина и най-добрите ѝ скривалища. Наредих на мозъка си да излезе с някакъв план: с нещо импровизирано и блестящо. Гърбът ми опря в бюфета.

— Докато те има, Пач няма да се върне с мен — каза Дабрия.

— Мисля, че надценяваш чувствата му към мен. — Стори ми се добра идея да омаловажа взаимоотношенията ни. Като че ли властното собственическо чувство на Дабрия беше основната движеща сила на действията ѝ.

По лицето ѝ се разля скептична усмивка.

— Наистина ли смяташ, че той има *такива* чувства към теб? През цялото време си мислела, че... — Тя избухна в смях. — Не е тук, понеже те обича. Исква да те убие.

— Няма да ме убие — тръснах глава аз.

Усмивката на Дабрия стана малко по-сурова.

— Ако вярваш в това, значи си поредното момиче, което е съблазнил, за да получи каквото иска. Много го бива в това — добави тя проникновено. — В крайна сметка успя да изтръгне от мен името ти. Едно нежно докосване на Пач беше предостатъчно. Попаднах под властта на обаянието му и му казах, че смъртта идва да те вземе.

Знаех за какво говори. Бях видяла в паметта на Пач момента, който имаше предвид.

— А сега постъпва и с теб по същия начин — каза тя. — Предателството боли, нали?

Поклатих глава:

— Не...

— Ще те използва като изкупителна жертва! — избухна тя. — Виждаш ли този белег? — посочи тя с пръст китката ми. — Означава, че си потомка на нефилим. И не на кой да е нефилим, а на Чонси Ланже, васала на Пач!

Погледнах към белега си и за един спиращ сърцето миг наистина ѝ повярвах. Само че проявих благоразумието да не ѝ се доверя.

— Има една свещена книга, „Книгата на Енох“ — каза тя. — В нея е описано как паднал ангел убива своя васал нефилим, като принася в жертва потомка на този нефилим. Не вярваш, че Пач иска да те убие, така ли? Какво иска най-силно той? След като те принесе в жертва, ще стане човек. Ще има всичко, което желае. И няма да се върне у дома с мен.

Тя извади голям нож от дървеното блокче върху кухненския плот.

— И точно затова трябва да се отърва от теб. Явно предчувствието ми така или иначе се оказа вярно. Смъртта идва за теб.

— Пач ще се върне — осведомих я, но вътрешно ми приляваше. — Не искаш ли да поговориш с него по въпроса?

— Ще стане бързо — продължи тя. — Az съм ангел на смъртта. Отвеждам душите в отвъдното. Щом приключа, ще пренесе душата ти през булото. Няма от какво да се боиш.

Искаше ми се да изпищя, но гласът ми беше като в капан някъде в гърлото. Заобиколих бюфета, така че кухненската маса да се окаже помежду ни.

— Ако си ангел, къде са ти крилете?

— Край с въпросите. — Гласът ѝ прозвуча нетърпеливо и тя настойчиво започна да се доближава.

— Кога си напуснала небето? — попитах, отстъпвайки. — Тук си вече няколко месеца, нали? Не смяташ ли, че другите ангели са забелязали отсъствието ти?

— Нито крачка повече — сряза ме тя, вдигна ножа и острието му лумна в светлина.

— Доста неприятности си причиняваш заради Пач — отбелязах, но гласът ми изобщо не бе толкова лишен от паника, колкото ми се искаше. — Учудена съм, задето не му се сърдиш, понеже те използва за свои цели. Учудена съм, че изобщо искаш той да си върне крилете. Не се ли радваш да го гледаш прогонен тук след всичко, което ти е сторил?

— Напусна ме заради някакво безполезно човешко момиче! — ядно изрече тя, а в очите ѝ светна син пламък.

— Не те е напуснал. Не точно. Паднал е...

— Падна, защото искаше да е човек като нея! Имаше мен... *мен!* — засмя се тя подигравателно, но смехът не замаскира гнева и мъката ѝ. — Отначало ми беше болно и бях ядосана, направих всичко по

силите си да го забравя. После, когато архангелите се досетиха, че той сериозно си е наумил да стане човек, ме изпратиха долу да го придумам да промени намерението си. Заклех се пред себе си, че няма отново да се влюбя в Пач, но каква полза?

— Дабрия... — подех тихо.

— Дори не го интересуваше, че момичето е тленно! Вие, всички вие, сте себични и немарливи! Телата ви са необуздани и недисциплинирани. В един миг сте на върха на щастието, а в следващия сте в низините на отчаянието. Това е жалко! Никой ангел не бива да се стреми към подобно нещо! — Тя описа широка дъга с ръка и избърса сълзите. — Погледни ме! Почти не се владее! Твърде дълго останах тук, потопена в човешката мръсотия!

Обърнах се и хукнах да прекося кухнята, като катурнах един стол на пътя на Дабрия. Изтичах по коридора, съзнавайки, че съм в капан. Къщата имаше два изхода: предната врата, до която Дабрия щеше да стигне, преди аз да прекося дневната, и задната врата в съседство с трапезарията, която тя беше преградила.

Нещо ме блъсна силно в гръб и аз политнах напред. Плъзнах се по коридора и спрях по корем. Претърколих се. Дабрия увисна на метър над мен — във въздуха! Кожата и косата ѝ сияеха ослепително бели, ножът сочеше надолу към мен.

Изобщо не се замислих. Изстрелях крака си нагоре с всичка сила. Извих гръб, подпряна на другия си крак, и се прицелих в ръката ѝ. Избих ножа. Когато стъпалата ми се спуснаха на пода, Дабрия насочи пръст към лампата на масичката в антрето и с едно рязко движение я запокити към мен. Търкулнах се настрани и усетих как парченца стъкло се плъзват под тялото ми, когато лампата се строши на пода.

— Премести се! — нареди Дабрия и пейката на входа се плъзна и ми препречи пътя.

На четири крака успях да се добера до стълбите и започнах да ги изкачвам по две, като се подпирах на перилата, за да се придвижвам по-бързо. Чух Дабрия да се хили зад мен и в следващия момент перилата се откъртиха и се свлякоха долу в коридора. Метнах се назад с цялата си тежест, за да не политна през ръба. Запазих равновесие и на бегом преодолях последните няколко стъпала. Горевлетях в спалнята на мама, затръшнах френската врата и я заключих.

Хукнах към един от прозорците от двете страни на камината и погледнах навън от втория етаж. Точно отдолу имаше три храста в каменна леха, чиито листа бяха окапали още през есента. Не знаех дали ще оцелея след евентуален скок.

— Отвори! — кресна Дабрия през заключената френска врата. — Една треска се отдели от дървесината, когато тя напъна близо до ключалката. Нямах време.

Изтичах до камината и се пъхнах под полицата. Тъкмо успях да изтегля краката си нагоре и да ги опра в стените на димоотвода, когато вратата се отвори с трясък и се блъсна в стената. Чух как Дабрия се приближи до прозореца.

— Нора! — подвикна тя тихо и смразяващо. Знам, че си наблизко. Усещам те. Не можеш да избягаш и не можеш да се скриеш — ако се наложи, ще изгоря къщата стая по стая. А после ще прогоря и пътя си отзад през полето. Няма да те оставя жива!

Пред камината със свистене се появи златиста светлина и заедно с нея изпука и се разпали огън. Сенките на пламъците затанцуваха в огнището. Чух как огънят с прашене и пукот гори дървата — най-вероятно мебели или дъските от пода.

Останах сгушена в комина. Сърцето ми туптеше като обезумяло, по кожата ми се стичаше пот. Поех си няколко пъти въздух и издишах бавно, за да се справя с парещото усещане в стегнатите мускули на левия си крак. Пач беше казал, че ще отиде в училище. Кога ли щеше да се върне?

Не знаех дали Дабрия все още е в стаята, но се опасявах, че ако не слеза, ще изгоря, затова спуснах в огнището първо единия, а после и другия си крак. Измъкнах се изпод полицата. Дабрия не се виждаше никъде, но пламъците бяха обхванали стените и пушекът изсмукваше целия въздух от стаята.

Забързах по коридора, но не се осмелих да слеза долу, понеже Дабрия сигурно очакваше да опитам да избягам през някоя от вратите. Отидох в стаята си и отворих прозореца. Дървото отвън беше достатъчно близо и достатъчно здраво, за да се спусна по него. Може би щях да успея да се изплъзна на Дабрия в мъглата зад къщата. Най-близките съседи бяха на около километър и половина и ако тичах достатъчно бързо, щях да стигна за по-малко от седем минути. Канех

се да праметна крак навън през прозореца, когато нещо изскърца в коридора.

Тихо се затворих в дрешника и набрах 911.

— В къщата ми има някой, който се опитва да ме убие — прошепнах на оператора. Тъкмо дадох адреса си, когато вратата на стаята ми се отвори. Застинах неподвижно.

През пролуките на затворения дрешник видях да се доближава нечия сянка. Светлината беше слаба, гледната ми точка не беше добра и не можах да различа нищо ясно. Фигурата надникна навън през щорите на прозореца. Прегледа чорапите и бельото в отвореното ми чекмедже. Взе сребърния гребен от тоалетката ми, огледа го и го върна на мястото му. Когато се насочи към дрешника, осъзнах, че съм в опасност.

Плъзнах длан по пода, търсейки нещо, с което бих могла да се отбранявам. Лакътят ми се удари в купчини кутии за обувки и ги прекатури. Изругах безмълвно. Стъпките приближиха.

Вратата на дрешника се отвори и аз хвърлих една обувка. Грабнах още една и запокитих и нея.

Пач изруга тихо, изтръгна третата обувка от ръка ми и я хвърли зад гърба си. Измъкна ме от дрешника и ми помогна да се изправа. Преди да усетя облекчение, че пред мен стои Пач, а не Дабрия, той ме привлече рязко към себе си и ме обгърна с ръце.

— Добре ли си? — промърмори в ухото ми.

— Дабрия е тук. — Сълзи напиреха в очите ми. Коленете ми трепереха и единственото, което ме държеше изправена, беше прегръдката на Пач. — Ще изгори къщата до основи.

Пач ми подаде връзка ключове и обви пръсти около тях.

— Джипът ми е паркиран на улицата. Влез, заключи вратите, иди в „Делфик“ и ме чакай там. — Той ме хвана за брадичката и изви лицето ми към себе си. Леко целуна устните ми и по тялото ми се разля топла вълна.

— Какво ще правиш? — попитах.

— Ще се погрижа за Дабрия.

— Как?

Изглежда ме, все едно питаше: „Наистина ли те интересуват подробности?“.

В далечината се разнесе воят на полицейски сирени. Пач надникна през прозореца.

— Извикала си полицията?

— Помислих те за Дабрия.

Той вече се беше запътил към вратата.

— Отивам да я потърся. А ти иди в „Делфик“ и ме чакай.

— Ами пожара?

— Ченгетата ще се погрижат.

Стиснах здраво ключовете. Способността на мозъка ми да взема решения се бе раздвоила в противоположни посоки. Искаше ми се да изляза от къщата, да избягам от Дабрия и да се срещна с Пач по-късно, но една мисъл упорито ме измъчваше. Дабрия беше казала, че Пач трябва да ме принесе в жертва, за да стане човек.

Не го беше подметнала просто ей така или за да ми влезе под кожата. Нито дори за да ме накара да го намразя. Думите бяха изречени хладно и сериозно. Достатъчно сериозно, за да се опита да ме убие и да попречи на Пач да се добере до мен пръв.

Джипът беше паркиран на улицата точно както ми каза Пач. Пъхнах ключа, запалих колата и поех с пълна скорост към Хоторн. Реших, че няма смисъл отново да търся Ви на мобилния, затова набрах домашния ѝ номер.

— Здравейте, госпожо Скай. — Опитах се гласът ми да прозвучи нормално. — Ви там ли е?

— Здравей, Нора! Излезе преди няколко часа. Щяла да ходи на някакъв купон в Портланд. Мислех, че и ти си там.

— Разделихме се — излъгах. — Спомена ли къде ще ходи след купона?

— На кино. Не вдига мобилния си, затова допускам, че вече е в киното. Всичко наред ли е?

Не исках да я плаша, но нямаше и да я уверявам, че всичко е наред. Нито една частичка от мен не се чувстваше наред. Последният път, когато се чух с Ви, тя беше с Елиът. А сега не вдигаше мобилния си.

— Съмнявам се — казах. — Ще обиколя с колата и ще я потърся. Ще започна от киното. А вие ще огледате ли крайбрежната улица?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше неделя вечер преди началото на пролетната ваканция и киното беше претърпкано. Наредих се на опашката за билети, като непрекъснато се оглеждах дали някой не ме следи. Засега нямаше нищо тревожно, а и пресата на множеството тела ми осигуряваше добро прикритие. Казах си, че Пач ще се погрижи за Дабрия и че няма за какво да се притеснявам, но въпреки това не пречеше да съм бдителна.

Разбира се, дълбоко в себе си съзнавах, че Дабрия не е най-голямата ми грижа. Рано или късно Пач щеше да разбере, че не съм в „Делфик“. Съдейки по предишния си опит, изобщо не се заблуждавах, че ще мога да се крия от него дълго. Щеше да ме намери. И тогава щях да съм принудена да му задам въпроса, от който се ужасявах. По-конкретно — ужасявах се от отговора. Защото някъде дълбоко в съзнанието ми се спотайваше сянка на съмнение, която нашепваше, че Дабрия не ме е излъгала какво ще е нужно на Пач, за да се сдобие с човешко тяло.

Приблжих се до гишето за билети. Проекциите и девет и половина тъкмо започваха.

— Един билет за „Жертвоприношение“ — казах, без да се замислям. И веднага усетих колко зловеща ирония се крие в заглавието на филма. Не ми се размишляваше повече над този въпрос, затова бръкнах в джобовете си и побутнах малката купчинка смачкани банкноти и монети с надеждата да са достатъчно.

— Божичко, много ти благодаря, няма що! — възкликна касиерката и се вгледа в монетите, които се пръснаха под стъклото. Познавах я от училище — беше от горен клас и бях почти сигурна, че се казва Кайли или Кейли. — Не че има опашка!

Всички отзад дружно ме наругаха.

— Изпразних си касичката — опитах се да бъда саркастична.

— Сериозно? И само толкова ли имаше? — попита тя проточена въздишка и се зае да разпределя еднаквите монети на купчинки.

— Да.

— Както и да е. Не ми плащат достатъчно, че да върша това. — С широк жест изсипа всички монети в чекмеджето и пхна билета ми през стъклото на гишето. — Има едни неща, наречени кредитни карти...

Грабнах билета.

— Случайно да си виждала Ви Скай тази вечер?

— Кой?

— Ви Скай. От десети клас. Тя е с Елиът Сондърс.

Кайли или Кейли ме погледна раздразнено.

— Не виждаш ли колко е натоварено днес? Да не смяташ, че си седя и запомням лицето на всеки, който мине?

— Няма значение — отговорих задъхано и се запътих към входа.

Киното в Колдуотър има две зали от двете страни на гишето за билети с отстъпка. Щом служителят на вратата скъса билетчето ми, се запътих към втора зала и влязох. Проекцията току-що беше започнала.

Залата беше почти пълна, с изключение на няколко задни седалки. Тръгнах надолу по пътеката, търсейки Ви. В края се обърнах и огледах предната половина на залата. Трудно ми беше да разпознавам лицата в мрака, но бях почти сигурна, че Ви я няма.

Излязох и се запътих към съседната зала. Не беше толкова претъпкано. Отново огледах редовете и пак не видях Ви. Седнах на позадните редове и се опитах да подредя мислите си.

Цялата нощ ми приличаше на зловеща вълшебна приказка, в която бях попаднала незнайно как и не можех да намеря начин да изляза. Приказка с паднали ангели, човешки хибриди и жертвени убийства. Потърках родилното си петно с палец. Най-малко ми се искаше да разсъждавам над вероятността да съм потомка на нефилим.

Извадих мобилния, който ползвахме за спешни случаи, и проверих дали нямам пропуснати обаждания. Нямах.

Тъкмо го пяхах обратно в джоба си, когато до мен се появи кутия с пуканки.

— Гладна ли си? — попита нечий глас точно над рамото ми. Гласът беше тих и не особено доволен. Опитах се да запазя дишането си нормално. — Стани и излез от киното. Ще те следвам плътно — нареди ми Пач.

Не помръднах.

— Излез — повтори той. — Трябва да поговорим.

— За това, че трябва да принесеш в жертва човешко тяло ли? — попитах уж небрежно, но вътрешно направо примирах.

— Може би щеше да е сладко, ако вярваше, че е истина.

— Наистина смятам, че е истина!

Е, донякъде. Само че онази мисъл не спираше да се върти в главата ми — ако Пач смяташе да ме убие, защо още не го беше направил?

— Ш-ш-шт! — предупредително изшътка човекът от съседния стол.

— Излез или ще те изнеса на ръце — нареди ми Пач.

— Моля? — завъртях се рязко.

— Ш-ш-шт! — обадиха се отново до мен.

— Той е виновен — посочих Пач.

Онзи тип проточи шия:

— Виж какво, ако не млъкнеш, ще викна охраната.

— Добре, викни охраната. Кажи им да го разкарат! — отново посочих към Пач. — Кажи им, че иска да ме убие.

— Аз искам да те убия! — изсъска гаджето на съседа ми и се наведе към мен.

— Кой иска да те убие? — попита младежът. Все още надничаше над рамото ми, но беше добил озадачено изражение. — Там няма никого — осведоми ме приятелката му.

— Заблуждаваш ги и не те виждат, нали? — попитах Пач, ужасена от силата му, макар да презирах начина, по който я използваше.

Той се усмихна, но малко насила.

— О, боже! — размаха ръце във въздуха момичето. Изглежда гневно гаджето си с посланието „Направи нещо, де!“.

— Искам да замълчиш — каза ми той и посочи към екрана. — Гледай филма. Ето, вземи моята сода.

Изскочих на пътеката. Усетих как Пач ме следва опасно близо, но без да ме докосва. И така, докато излязохме от киното.

Вече извън залата, Пач ме хвана за ръката и ме поведе към дамската тоалетна.

— Какво толкова ти харесва в дамските тоалетни? — подразних го аз.

Той ме тикна през вратата, заключи я и се облегна на нея. Изпиваше ме с поглед, в който ясно личеше, че му иде направо да ме смачка.

Стоях притисната и здраво вкопчена в плота на мивката.

— Ядосан си, понеже не отидох в „Делфик“. — Колебливо свих рамене. — Защо точно в „Делфик“, Пач? Неделя вечер е. „Делфик“ скоро ще затвори. Има ли някаква специална причина да ме караш да ходя в тъмен увеселителен парк, който скоро ще се обезлюди?

Той се приближи толкова близо до мен, че виждах черните очи под бейзболната му шапка.

— Дабрия ми каза, че ще ме принесеш в жертва, за да получиш човешко тяло.

Пач помълча.

— И ти смяташ, че ще го направя?

Преглътнах мъчително.

— Истина ли е?

Погледите ни се срещнаха.

— Трябва да бъде нарочно жертвоприношение. Няма да свърши работа, ако просто те убия.

— Ти ли си единственият, който може да ми го причини?

— Не, но аз съм може би единственият, който знае крайния резултат, и единственият, който би опитал. Затова дойдох в училището. Искях да бъда близо до теб. Нуждаех се от теб. Това е причината да се появя в живота ти.

— Дабрия ми каза, че си се влюбил в някакво момиче. — Мразех се, защото изпитвах нерационална ревност. Не ставаше дума за мен, просто водех разпит. — Какво се случи?

Отчаяно копнеех Пач да издаде част от мислите си, но очите му бяха хладни и студени, а емоциите — скрити.

— Тя остаря и умря.

— Сигурно ти е било трудно — срязах го.

Той изчака няколко секунди, преди да отговори. Заговори бавно и гласът му трепереше:

— Щом искаш да се разкрия, ще го направя. Ще ти разкажа всичко. Кой съм и какво съм направил. До последната подробност. Ще

изровя всяка подробност, но ти трябва да питаш. Трябва да го искаш. Можеш да видиш кой съм бил или пък кой съм в момента. Сега не съм особено добър — прониза ме той с очи, които поглъщаха цялата светлина, но не отразяваха нито искрица, — но тогава бях още по-лош.

Пренебрегнах стягането на корема си и го подканих:

— Разкажи ми.

— Когато я зърнах за пръв път, все още бях ангел. На мига изпитах обсебваща страст. Подлуди ме. Не знаех нищо за нея, освен че съм готов на всичко, само и само да съм близо до нея. Известно време я наблюдавах, а после си втълпих, че ако сляза на земята и обсебя човешко тяло, ще ме прогонят от небето и ще стана човек. Работата е там, че не знаех за хешван. Слязох една нощ през август, но не успях да обсебя тялото. Докато се връщах обратно на небето, ме спряха група ангели отмъстители и ми откъснаха крилете. И хвърлиха ме от небето. Веднага проумях, че нещо не е както трябва. Погледнех ли някой човек, изпитвах ненаситно желание да вляза в тялото му. Всичките ми сили изчезнаха и се превърнах в това слабо и жалко същество. Не бях човек. Бях паднал ангел. Тогава осъзнах, че напразно съм се отказал от всичко. И през цялото време се мразя за това. Мислех, че съм се лишил напразно. — Очите му гледаха само мен и ме караха се чувствам прозрачна. — Но ако не бях паднал, нямаше да те срещна.

Противоречивите ми чувства натежаха толкова непоносимо в гърдите, сякаш всеки момент щяха да ме задушат. Преглътнах сълзите и продължих да питам:

— Според Дабрия родилното ми петно показва, съм роднина на Чонси. Вярно ли е?

— Искаш ли да отговоря на въпроса ти?

Не знаех какво искам. Целият ми свят се беше превърнал в някаква гротеска, а аз просто не успявах да проумея финала. Не бях обикновеното момиче Нора Грей. Оказвах се потомка на някой, който дори не беше човек. Отгоре на всичко сърцето ми направо щеше се пръсне заради друго нечовешко същество. Някак зловещ ангел.

— По коя линия? — попитах.

— От страна на баща ти.

— Къде е Чонси сега?

Макар да бяхме роднини, ми се искаше той да е надалеч. Много надалеч. Достатъчно далеч, за да не чувствам родството ни реално.

Ботите му бяха на една линия с маратонките ми.

— Няма да те убия, Нора. Не убивам хора, които са важни за мен. А ти си начело на списъка.

Сърцето ми неспокойно подскочи. Ръцете ми бяха притиснати към корема му, който беше толкова стегнат, че дори кожата му не потъваше навътре. Поддържах безсмислена преграда помежду ни, защото дори електрическа ограда нямаше да ме накара да се чувствам защитена от него.

— Нахлуваш в личното ми пространство — казах и се отдръпнах назад.

Пач се усмихна едва доловимо.

— Как се изразяваш само. Това не е езиков тест в училище, Нора!

Прибрах зад ушите си няколко немирни кичура и направих голяма крачка настрани, далеч от мивката.

— Много ме притискаш. Нуждая се от пространство.

Всъщност се нуждаех от граници. От сила на волята. Трябваше да ме затворят в клетка, понеже за пореден път доказвах, че не може да ми се има доверие в присъствието на Пач. Би трябвало да хукна към вратата, а не го правех. Опитах да убедя сама себе си, че не бягам, понеже ми трябва отговори, но това бе само част от истината. Не ми се мислеше за другата част. Свързаната с чувствата. Там, където съпротивата беше безсмислена.

— Криеш ли още нещо от мен? — настоях да узная.

— Крия от теб много неща.

— Какво например? — опасно се праметнаха вътрешностите ми.

— Например какво изпитвам сега, когато съм затворен тук с теб.

— Пач облегна едната си ръка на огледалото зад гърба ми и наклони тежестта на тялото си към мен. — Нямах представа какво ми причиняваш.

Поклатих глава:

— Съмнявам се. Идеята не е добра. Не е редно.

— „Редно“ може да означава различни неща — промърмори той.

— В известен смисъл все още сме в безопасната зона.

Бях почти сигурна, че частта от мозъка ми, натоварена със самосъхранението ми, крещи: „Бягай! Спасявай се!“. За жалост кръвта забушува в ушите ми и не чувах добре. Явно и не разсъждавах трезво.

— Категорично редно. Почти редно — продължаван Пач. — Вероятно редно. Предимно редно.

— Може би не сега — шумно си поех дъх аз. С ъгълчето на очите си забелязах в стената алармата в случай на пожар. Беше на три, може би на четири метра от мен. Ако действах бързо, можех да прекося стаята и да успея да я стигна, преди Пач да ме спре. Охраната щеше да дотърчи и щях да съм в безопасност. А аз това исках... нали?

— Идеята не е добра — кротко поклати глава Пач.

Въпреки това се втурнах към алармата. Пръстите ми стиснаха лоста и аз го дръпнах надолу, за да го задействам. Само че лостът не помръдна. Колкото и да се мъчех, не успях да го поместя. Тогава усетих в главата си познатото присъствие на Пач и си дадох сметка, че всичко е игра на мисълта.

Завъртях се с лице към него.

— Излез от главата ми! — Разгневено се втурнах обратно към него и го блъснах в гърдите. Пач отстъпи крачка назад, за да запази равновесие.

— Това защо беше? — попита.

— Заради цялата нощ. — Задето ме караше да полудявам по него, макар да знаех, че не е редно. Беше възможно най-нередното нещо. Беше толкова нередно, че го усещах като редно, а от това напълно губех контрол.

Сигурно щях да се изкуша да му ударя един право в челюстта, ако не ме беше стиснал за раменете и не ме беше приковал към стената. Помежду ни не беше останала почти никаква преграда — само тъничък слой въздух, но Пач успя да премахне и него.

— Да си го признаем честно, Нора. Ти адски си падаш по мен. — Погледът му беше много дълбок. — И аз адски си падам по теб.

Наведе се към мен и притисна устни към моите. Всъщност притисна почти цялото си тяло. Няколко най-стратегическите зони на телата ни се долепиха и докосването изцеди и последната ми капчица воля да се откъсна.

Все пак се дръпнах.

— Не съм приключила. Какво стана с Дабрия?

— Погрижих се.

— Какво точно означава това?

— Нямах да запази крилете си, след като беше скроила заговор да те убие. В мига, в който опитах да се промъкне обратно на небето, ангелите отмъстители щяха да ѝ откъснат крилете. Рано или късно щеше да се случи. Аз просто ускорих нещата.

— Значи... просто ги откъсна?

— Те вече се разпадаха — перата бяха доста изтънели и оредели. Ако беше останала на земята още дълго, това щеше да покаже на другите паднали ангели, че и тя е като тях. Ако не го бях направил аз, някой от другите щеше.

Отклоних още един негов аванс.

— Ще се появи ли отново нежелана в живота ми?

— Трудно ми е да кажа.

Светкавично бърз, Пач улови подгъва на пуловера ми. Дръпна ме към себе си. Кокалчетата на пръстите му докоснаха пъпа ми. През тялото ми рухнаха едновременно лед и огън.

— Ти би могла да я победиш, ангелче — увери ме той. — Виждал съм и двете ви в действие и залагам на теб. Не ти трябва за това.

— А за какво ми трябваш?

Той се засмя. Не рязко, а с кротко желание. Погледът му беше изгубил остротата си и беше насочен изцяло към мен. Усмивката му беше лукава... ала по-нежна. Нещо точно зад пъпа ми затанцува, после се сгуши по-ниско.

— Вратата е заключена — каза Пач, — а ние с теб имаме недовършена работа.

Тялото ми явно беше помело логичната половина на мозъка ми. Всъщност я беше заглушило. Плъзнах длани по гърдите му и склочи ръце около шията му. Пач ме вдигна до хълбоците си и ме накара да го обвия с крака. Сърцето ми препускаше лудо, но няхах нищо против. Притиснах устни към неговите и погълнах екстаза от докосването им до моите и от китките на ръцете му... сякаш всеки момент щях изригна от кожата си.

Мобилният телефон в джоба ми звънна. Откъснах се от Пач задъхана и телефонът звънна отново.

— Гласова поща — нареди Пач.

Някъде дълбоко вътре в себе си знаех, че е важно да вдигна. Не можех да си спомня защо — целувката беше накарала всичките ми

грижи да се изпарят. Освободих се от него и се извърнах, за да не види колко ме е разтърсила тази десетсекундна целувка. Вътрешно пицях от радост.

— Ало? — обадих се, устоявайки на импулс да изтрия размазания около устните ми гланц.

— Миличка! — разнесе се гласът на Ви. Връзката беше лоша и гласът ѝ се чуваше през пукота на статично електричество. — Къде си?

— А ти къде си? Още ли си с Елиът и с Джулс? — Запуших с длан другото си ухо, за да я чувам по-добре.

— В училището сме. Проникнахме с взлом — отговори ми тя палаво. — Искаме да поиграем криеница, но нямаме достатъчно хора за два отбора. Така че... да познаваш четвърти, който би искал да се включи?

Неразбираем глас промърмори нещо.

— Елиът иска да ти кажа, че ако не дойдеш и бъдеш партньор... чакай малко... какво? — каза на някого Ви.

В ухото ми се разнесе гласът на Елиът:

— Нора? Ела да поиграем. Иначе да знаеш, че в двора има едно дърво, на което пише името на Ви.

По вените ми рукна чист лед.

— Ало? — обадих се дрезгаво. — Елиът? Ви? Там ли сте?

Само че връзката се беше разпаднала.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Кой беше? — попита Пач.

Цялото ми тяло кънтеше. Отне ми известно време, докато отговоря.

— Ви е влязла с взлом в гимназията заедно с Джулс и Елиът. Искат да отида при тях. Мисля, че ако не отида, Елиът ще причини нещо лошо на Ви. — Вдигнах поглед към Пач. — Мисля, че ще я нарани, и ако не отида.

— Елиът ли? — скръсти ръце той и се смръщи.

— Миналата седмица в библиотеката намерих статия, в която пишеше, че е разпитван по време на разследване за убийство в предишното си училище, подготвителното „Кингхорн“. Влезе в компютърната зала и ме завари да чета статията. От онази вечер усещам, че се е настроил срещу мен. Ама много. Дори смятам, че е влизал в спалнята ми, за да открадне статията.

— Още нещо, което трябва да знам?

— Убитото момиче е било приятелка на Елиът. Намерили я обесена на едно дърво. А сега по телефона той ми каза: „Ако не дойдеш, в двора има едно дърво, на което пише името на Ви“.

— Виждал съм Елиът. Малко е наперен и е доста агресивен, но не ми прилича на убиец. — Бръкна в предния ми джоб и извади ключовете на джипа. — Ще отида да проверя как стоят нещата. Няма да се бавя.

— Мисля, че трябва да позвъним в полицията.

— Не — поклати глава Пач, — така Ви ще отиде в изправителното за влизане с взлом и разрушаване на собственост. Още нещо — кой е този Джулс?

— Приятел на Елиът. Беше в игралната зала, когато те срещнах там.

Той се свъси още повече:

— Ако имаше още един тип, щях да си спомням.

Отвори вратата и аз го последвах навън. Един чистач с черни панталони и работна кафеникава риза метеше остатъци от пуканки във фоайето. Сепна се, когато видя Пач да излиза от дамската тоалетна. Познавах го от училище. Бранд Кристенсен. Ходехме заедно на английски. Миналият срок му помогнах да напише един доклад.

— Елиът очаква мен, не теб — казах на Пач. — Кой знае какво ще се случи с Ви, ако не се появя. Не искам да поемам този риск.

— Ако ти позволя да дойдеш, ще изпълниш ли стриктно каквото ти кажа?

— Да.

— Ако ти кажа да скочиш?

— Ще скоча.

— Ако ти кажа да останеш в колата?

— Ще остана в колата. — В по-голямата си част беше истина.

Навън на паркинга Пач насочи ключодържателя си към джипа и габаритите примигнаха. Изведнъж той се закова на място и изруга тихо.

— Какво има?

— Гумите.

Сведох поглед и наистина двете гуми от страната на шофьора бяха спукани.

— Не мога да повярвам! — възкликнах. — Да съм минала през два пирона?

Пач клекна до предната гума и прокара длан по нея.

— Отвертка. Било е предумишлено нападение.

За момент си помислих, че за пореден път ми рови в съзнанието. Може би Пач имаше свои причини да не иска да ходя в гимназията. В крайна сметка не беше тайна какво е отношението му към Ви. Но нещо липсваше. Не усещах Пач никъде в главата си. Ако влияеше на мислите ми, явно беше намерил нов начин за това, понеже доколкото можех да преценя, случващото се пред очите ми беше реално.

— Кой би го направил?

Той се изправи и отвърна:

— Списъкът е дълъг.

— Да не искаш да кажеш, че имаш много врагове?

— Ядосал съм доста хора. Мнозина правят залози, които не могат да спечелят. А после винят мен, задето съм спечелил колата им

или нещо по-голямо.

Пач отиде до един двуместен автомобил, отвори шофьорската врата и седна зад волана. Бръкна под волана, ръката му се скри от поглед.

— Какво правиш? — попитах, застанала пред отворената врата. Само си губех времето, понеже прекрасно знаех какво прави.

— Търся резервния ключ. — Ръката му отново се показва, стиснала две сини жички. Сръчно ги оголи и ги допря. Двигателят изрева и се запали, а Пач ме погледна и нареди:

— Слагай колана.

— Няма да участвам в кражба на кола.

— Колата ни трябва, а на тях в момента не им е нужна — сви рамене Пач.

— Но е кражба. Не е редно.

Той не изглеждаше ни най-малко притеснен. Всъщност беше доста спокоен, седнал на шофьорското място. „Не му е за пръв път“, помислих си.

— Първо правило при автокражбите — осведоми ме той с усмивка: — Не се мотай дълго на местопрестъплението.

— Чакай малко — вдигнах пръст аз.

Затичах се обратно към киното. Докато влизах, в стъклената врата видях как на паркинга зад мен Пач излиза от колата.

— Здравсти, Бранд — обърнах се към момчето, което метеше пуканки с метла с дълга дръжка.

Бранд погледна към мен, но нещо над рамото ми бързо привлече вниманието му. Чух вратата на киното да се отваря и чух Пач да идва към мен. Приближаването му не се различаваше особено от това на облак, който закрива слънцето, затъмнява околността и предвещава буря.

— Какво става? — попита Бранд несигурно.

— Имам проблем с колата — казах, като прехапах устни и се опитах да издокарам мило изражение. — Знам, че те поставям в неловко положение, но понеже миналия срок ти помогнах с онзи доклад за Шекспир...

— Искаш да ти заема колата си.

— Ами... да.

— Тя е таратайка. Не е джип „Командър“. — Гледаше право към Пач, все едно се извиняваше.

— Върви ли? — попитах.

— Ако имаш предвид дали се въртят колелата, да. Но не я заемам.

Пач отвори портфейла си и му подаде три чисто нови стодоларови банкноти. Овлдах изненадата си и реших, че е най-добре да играя играта.

— Промених си мнението — каза Бранд с ококорени очи и прибра парите. Бръкна в джоба си и хвърли ключовете на Пач.

— Марка и цвят? — попита той, улавяйки ключовете.

— Трудно е да се каже — отчасти е фолксваген, от части шевролет. Била е синя. Преди да ръждяса и да стане оранжева. Нали ще напълните резервоара, преди да ми я върнете? — каза Бранд, но прозвуча така, все едно стиска палци зад гърба си и си пробва късмета.

Пач извади още една двайсетачка.

— Ето, в случай че забравим — пхна я той в предния джоб на униформата на Бранд.

Когато излязохме, казах на Пач:

— Можех да го убедя да ми даде ключовете. Трябваше ми само още малко време. И между другото, защо чистиш маси в „Бордърлайн“, след като си фрашкан с пари?

— Не съм. Спечелих парите на бiliarд преди няколко вечери. — Пхна ключа на Бранд в ключалката и ми отвори предната врата. — Банката официално затвори.

Понесохме се по тъмните и притихнали улици на града. Не след дълго стигнахме до гимназията. Спряхме колата на Бранд от източната страна на сградата и Пач угаси двигателя. Дворът на училището беше обрасъл с дървета, чиито клони бяха не приветливи, изкривени и покрити само с парцали мъгла. Зад тях чернееше сградата на гимназията.

Основната част на постройката е от края на деветнайсети век и след залез много прилича на катедрала. Сива и вещаеща лоши поличби. Много тъмна. Много пуста.

— Имам лошо предчувствие — признах, оглеждайки черните и пусти правоъгълници на прозорците.

— Остани в колата и се скрий — подаде ми ключовете Пач. — Ако някой излезе от сградата, изчезвай.

Той излезе от колата. Беше облечен с черна фланела с обло деколте, тъмни джинси и боти. С тъмната му коса и мургавата кожа човек трудно можеше да го различи от общия фон. Пресече улицата и за броени секунди потъна в нощта.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Минаха пет минути. Десетте станаха двайсет. Опитах се да не обръщам внимание на ужасяващото чувство, че съм под наблюдение. Погледнах към сенките покрай училището.

Защо Пач се бавеше толкова? Прехвърлих през главата си няколко теории, а тревогата ми растеше с всяка минута. Ами ако Пач не може да намери Ви? Какво ще се случи, когато Пач открие Елиът? Съмнявах се, че Елиът би могъл да надвие Пач, но и това бе възможно — ако Елиът го изненада.

Телефонът в джоба ми звънна и аз подскочих, извън себе си от ужас.

— Виждам те — каза Елиът, когато вдигнах. — Седиш навън в колата.

— Къде си?

— Наблюдавам те от прозорец на втория етаж. Ние играем вътре.

— Не ми се играе.

Той прекъсна разговора.

Сърцето ми се беше качило в гърлото, когато излязох от колата. Вдигнах поглед към тъмните прозорци на училището. Елиът едва ли знаеше, че Пач е вътре. Гласът му звучеше нетърпеливо, не ядосано или раздразнено. Единствената ми надежда беше Пач ми има план и да се погрижи нищо лошо да не се случи с мен или с Ви. Облаци закриха луната и аз се запътих към източния вход под сянката на страха.

Пристъпих в полумрака. Няколко секунди очите ми опитваха да различат нещо на снопа светлина от уличната лампа, който проникваше през прозорчето в горната част на вратата. Плочките на пода създаваха восъчно отражение. От двете страни на коридора бяха наредени шкафчета като спящи войници работи. Помещението не излъчваше спокойствие и тишина, а зловеща заплаха.

Външните лампи осветяваха първите няколко метра от коридора, но след това нищо не виждах. От вътрешната страна на вратата имаше няколко ключа за осветлението и аз ги щракнах, но нищо не последва.

Тъй като навън имаше ток, явно електричеството беше изключено нарочно. Дали това беше част от плана на Елиът? Не го виждах, не виждах и Ви. Нямаше го и Пач. Щеше да се наложи опипом да се ориентирам през стаите и да ги изключвам бавно една по една, докато го намеря. А двамата заедно щяхме да намерим Ви.

Използвайки стената за ориентир, поех бавно напред. Всеки учебен ден минавах оттук по няколко пъти, но сега на тъмно коридорът изведнъж ми се стори непознат. И по-дълъг. Много по-дълъг.

На първото разклонение мислено прецених местоположението си. Ако завиех наляво, щях да стигна до залата на оркестъра и на поп групата, и до кафенето. Коридорът надясно водеше до администрацията и до двойното стълбище. Продължих направо към вътрешността на сградата и към класните стаи.

Кракът ми се закачи в нещо и преди да се опомня, се строполих на пода. Мътна сивкава светлина заструи от прозорчето точно над мен, когато луната излезе иззад облаците, и освети чертите на тялото, в което се бях спънала. Джулс лежеше по гръб с празен поглед. Дългата му руса коса се беше разбъркала върху лицето, ръцете му висяха отпуснати от двете страни.

Надигнах се на колене и задъхана закрих устата си с ръка. Краката ми се разтрепериха от прилива на адреналин. Много бавно положих ръка върху гърдите на Джулс. Сърцето му не биеше. Беше мъртъв.

Скочих на крака и задавих напирания писък. Искях да извикам Пач, но така щях да издам местоположението си на Елиът — ако вече не го знаеше. Сепнато осъзнах, че той може да стои на няколко метра от мен и да ме наблюдава, докато се разгръща тази извратена игра.

Светлината горе избледня и аз неистово се огледах. Отпред се простираше безкраен коридор. Библиотеката беше отляво след неголямо стълбище. Отдясно бяха класните стаи. След кратко колебание избрах библиотеката и опипом си запроправях път по тъмния коридор, само и само да се отдалеча от трупа. Носът ми протече и си дадох сметка, че плача беззвучно. Защо беше мъртъв Джулс? Кой го беше убил? След като той беше мъртъв, дали и Ви беше мъртва?

Вратата на библиотеката беше отключена и аз опипом влязох. Покрай рафтовете с книги в отсрещния край на библиотеката имаше

три малки кабинета за самоподготовка. Бяха звукоизолирани. Ако Елиът искаше да затвори Ви, това беше идеалното място.

Тъкмо се канех да се запътя натам, когато в библиотеката се разнесе мъжко стенание. Заковах се на място.

Навън в коридора светна и мракът в библиотеката изчезна. Тялото на Елиът лежеше на няколко метра от мен — устата му зееше отворена, кожата му беше станала пепелява. Обърна очи към мен и протегна ръка.

Изпищях пронизително. Завъртях се на пети и хукнах навън от библиотеката, като блъсках и събарях столовете по пътя си. „Бягай! — наредих си. — Тръгни към някой изход!“

Залитайки излязох от вратата и в този момент осветлението в коридора угасна и всичко отново потъна в мрак.

— Пач! — опитах се да извикам, но гласът ми заглъхна и заседна в гърлото.

Джулс беше мъртъв. Елиът беше полумъртъв. Кой ги беше убил? Кой оставаше? Опитах се да проумея случващото се, но разумът ме беше напуснал.

Нещо ме блъсна в гърба и аз изгубих равновесие. Още един тласък ме запокити настрани. Главата ми се удари в едно от шкафчетата и аз се зашеметих. Пред очите ми пробяга тесен лъч светлина и на фокус застанаха две очи зад черна скиорска маска. Светлината идваше от миньорска лампа, закрепена над маската.

Надигнах се и се опитах да избягам. Едната ръка на нападателя ми рязко се стрелна напред и ми блокира пътя. С другата си ръка той ме притисна към шкафчето.

— Помисли, че съм мъртъв ли? — Усетих злорадството, ледената усмивка в гласа му. — Не можех да пропусна последния шанс да си поиграя с теб. Позабавлявай ме. Кой значи бил лошият според теб? Елиът? И не ти ли минаваше през ума, че е възможно най-добрият ти приятел да е направил всичко това? Топло, топло, нали? А-а, ето това прави страхът — изважда на повърхността най-лошото у нас.

— Ти си бил — отекна гласът ми.

Джулс свали скиорската маска и миньорската лампа.

— От плът и кръв.

— Как го направи? — попитах все още с треперещ глас. — Видях те. Не дишаше. Беше мъртъв.

— Отдаваш ми прекалено много заслуги. Всичко се дължи на теб, Нора. Ако съзнанието ти не беше толкова слабо, нямаше да успея да го направя. Не ти е приятно, нали? Обезсърчително е да знаеш, че от всички съзнания, в които съм нахлувал, твоето беше най-леснодостъпно. И най-забавно.

Облизах устни. Устата ми усещаше странен вкус — нещо средно между лепкав и сух. Усещах мириса на страха в дъха си.

— Къде е Ви?

Той ме зашлеви по бузата:

— Не сменяй темата. Наистина трябва да се научиш да контролираш страха си. Страхът пречи на логиката и отваря най-различни възможности за хора като мен.

Никога не бях виждала тази страна на Джулс. Винаги беше толкова мълчалив и начумерен, излъчваше пълна липса на интерес към околните. Стоеше отстрани и не привличаше почти никакво внимание или подозрение. „Много умно от негова страна“, помислих си.

Хвана ме за ръката и рязко ме дръпна след себе си.

Забих нокти в кожата му и се извих, а той ме удари с юмрук в корема. Политнах назад и се опитах да си поема въздух, ала не успях. Раменете ми се плъзнаха по едно шкафче и аз се строполих на земята. Глътка въздух се спусна в гърлото ми и аз я поех задавено.

Джулс докосна следите от ноктите ми по ръката си.

— Скъпо ще ми платиш за това.

— Защо ме накара да дойда тук? Какво искаш? — не успях да прикрия истерията си аз.

Той ме дръпна грубо за ръката и ме повлече надолу по коридора. Ритна една врата, натика ме вътре и аз паднах на пода, удрайки длани в твърдия под. Вратата зад гърба ми се затръшна. Единствената светлина идваше от лампичката, която Джулс държеше в ръка.

Във въздуха усетих познатия мирис на тебешир и стари химикали. По стените висяха плакати с изображения на човешкото тяло и на напречни разрези на човешки клетки. В предната част на помещението имаше дълъг черен гранитен плот с мивка. Бяхме в кабинета по биология на Тренера Макконахи.

Нещо метално проблесна и привлече погледа ми. На пода зад кошчето за боклук имаше скалпел. Явно нито Тренера, нито чистачът

го бяха забелязали. Пъхнах го под колана на джинсите си точно преди Джулс да ме изправи на крака.

— Наложих се да прекъсна електричеството — каза той и постави лампата на най-близката маса. — Не можеш да играеш на криеница на светло.

Стържейки по пода, дръпна два стола и ги постави един срещу друг.

— Седни. — Не прозвуча като покана.

Очите ми се стрелнаха към прозорците на далечната стена. Запитах се дали ще успея да отворя някой и да избягам, преди Джулс да ме докопа. Насред хиляди други наполовина потиснати мисли си заповядах да не изглеждам уплашена. Някъде в дъното на съзнанието ми изникна един съвет от тренировките по самоотбрана, на които двете с мама ходихме след смъртта на татко. „Гледай нападателя в очите... придай си уверен вид... мисли трезво...“ Лесно е да се каже, ама хайде напрани го!

Джулс натисна раменете ми и ме принуди да седна. Студенината на метала се промъкна през дънките ми.

— Дай ми мобилния си — нареди той и протегна ръка.

— Оставих го в колата.

Той се изсмя.

— Наистина ли искаш да си играеш игрички с мен? Държа приятелката ти заключена някъде в сградата. Ако ме мотаеш, тя ще се почувства самотна. Ще трябва да измисля свръхспециална игра, за да я възмездя.

Извадих телефона си и му го подадох.

Със свръхчовешка сила той го огъна на две.

— Сега сме си само двамата. — Отпусна се на стола срещу моя и преспокойно протегна крака. Провеси едната си ръка през облегалката. — Да поговорим, Нора.

Скочих от стола. Джулс ме улови през кръста, преди да успея да направя и четири крачки, и отново ме стовари на стола.

— Преди време имах коне — каза. — Много отдавна във Франция имах конюшня с прекрасни коне. Испанските ми бяха любими. Улавяха ги диви и ги водеха направо при мен. Опитомявах ги за броени седмици. Но все имаше по някой, който не позволяваше да го обзедя. Знаеш ли какво правех с такъв кон?

Цялата потръпнах в отговор.

— Ако ми сътрудничиш, няма от какво да се страхуваш — каза той.

Нито за миг не му вярвах. Очите му не блестяха искрено.

— Видях Елиът в библиотеката. — Изненада ме по трепването на гласа ми. Не харесвах Елиът и му нямах доверие, но не заслужаваше да умре бавно и мъчително. — Ти ли го нарани?

Той се приведе по-близо към мен, сякаш за да сподели тайна.

— Ако ще правиш престъпление, никога не оставяй улики. Елиът беше неотделима част от цялата операция. Той знае твърде много.

— Затова ли съм тук? Защото намерих онази статия за Кирстен Халверсън?

Джулс се усмихна.

— Елиът не ми спомена, че знаеш за Кирстен.

— Елиът ли я уби... или ти? — попитах, тласкана от студен прилив на вдъхновение.

— Трябваше да изпитам верността на Елиът. Отнех му онова, което беше най-важно за него. Елиът беше в „Кингхорн“ на стипендия и непрекъснато му го напомняха. Докато не се появих аз. Аз съм неговият благодетел. Накрая трябваше да избира между мен и Кирстен. По-конкретно — да избира между парите и любовта. Ясно е, че никак не е приятно да бъдеш просяк между принцове. Купих го и вече знаех, че мога да разчитам на него, когато се заема с теб.

— Защо с мен?

— Още ли не си разбрала? — Светлината подчертаваше безмилостното му изражение и създаваше илюзията, че очите му са добили цвета на разтопено сребро. — Играех си с теб. Дърпах ти конците. Използвах те като посредник, понеже онзи, когото искам да нараня, не може да бъде наранен. Не се ли сещаш кой е този човек?

Всички възли в тялото ми сякаш се отвързаха. Започнах да виждам пределно ясно. Лицето на Джулс приличаше на импресионистична картина — поразмазано по краищата, без детайли. Кръвта се смъкна от главата ми и аз започнах да се свличам от стола. Чувствах се така и знаех, че се нуждая от желязо.

Той отново ме зашлеви по бузата.

— Съсредоточи се. За кого говоря?

— Не знам. — Бях в състояние единствено да шепна.

— Знаеш ли защо нищо не може да го нарани? Защото няма човешко тяло. Тялото му е лишено от човешки усещания. Няма никаква полза дори да го заключа и да го изтезвам. Няма да го усети. Никаква болка няма да изпита. Не може да не си се досетила вече. Прекарваш доста време с този човек. Защо си толкова мълчалива, Нора? Не се ли сещаш?

По гърба ми се спусна струйка пот.

— Всяка година в началото на еврейския месец хешван той завладява тялото ми. За цели две седмици. За толкова време губя контрол. Нямам свобода, нямам избор. Не ми е отредено да избягам за тези две седмици, да му дам тялото си назаем и да се върна, когато всичко приключи. Тогава може и да успея да се убедя, че това не се случва в действителност. Не. Оставам тук, затворник в собственото си тяло и изживявам всеки миг — обясни той угнетено. — Знаеш ли какво е усещането? Знаеш ли? — кресна.

Мълчах, понеже съзнавах, че е опасно да говоря.

Джулс се засмя — просто изпусна струя въздух през зъби. Прозвуча по-зловещо от всичко, което някога бях чувала.

— Дал съм клетва, която му дава право да обсебва тялото ми през хешван. Бях шестнайсетгодишен. — Сви рамене, но жестът беше скован. — Принуди ме да му дам тази клетва с изтезания. След това ми каза, че не съм човек. Можеш ли да повярваш? Не съм човек. Разкри ми, че майка ми, която била човек, спала с паднал ангел. — Той се ухили противно и по челото му изби пот. — Споменах ли, че съм наследил някои способности от баща си? И аз като него съм измамник. Карам те да виждаш лъжи. Карам те да чуваш гласове.

„Просто ей така. Чуваш ли ме, Нора? Уплаши ни се вече?“

Той ме чукна с пръст по челото.

— Какво става тук, Нора? Много е тихо.

Джулс беше Чонси. Беше нефилим. Спомних си родилното си петно и какво ми беше казала Дабрия. Дватамата с Джулс имахме една кръв. Във вените ми течеше кръвта на чудовище. Затворих очи и отроних една сълза.

— Помниш ли нощта, когато се срещнахме за пръв път? Изскочих пред колата, която ти шофираше. Беше тъмно и имаше мъгла.

Ти вече беше напрегната, затова успях още по-лесно да те заблудя. Много ми беше приятно да те плаша. Усетих го още първата нощ.

— Трябваше да се досетя, че си ти — казах. — Малко хора са толкова високи.

— Не ме слушаш. Мога да те накарам да виждаш, каквото си поискам. Смяташ ли, че ще пропусна толкова издайническа подробност като ръста си? Видяла си онова, което съм пожелал. Видяла си най-обикновен човек със скиорска маска.

Седях и усетих малка пролука в ужаса си. Не бях луда. Зад всичко това стоеше Джулс. Той беше лудият. Умееше да си играе мисловни игрички, понеже баща му беше паднал ангел и той беше наследил способностите му.

— Всъщност не си обърнал спалнята ми с краката нагоре, а си ме накарал да повярвам, че е така. Затова всичко беше подредено, когато пристигна полицията.

Той ми изръкопляска бавно и преднамерено.

— Искаш ли да узнаеш най-хубавото? Ти би могла да не ме допуснеш... Аз само се пресегнах, а ти изобщо не се възпротиви. Беше слаба. Улесни ме.

Всичко това звучеше смислено, но вместо да изпитам кратък миг на облекчение, си дадох сметка колко съм уязвима. Бях широко отворена. Нищо не пречеше на Джулс да ме засмуче в съзнанието си и да ме подчини на игричките си, ако не се научех как да го блокирам.

— Представи си, че си на мое място — каза Джулс. — Поругават тялото ти година след година. Представи си да изпитваш толкова силна ненавист, че да няма отмъщение, което да те избави от нея. Представи си пак хабиш огромна енергия и средства, за да държиш под око обекта на своята мъст, и търпеливо чакаш мига, когато съдбата ще ти предостави възможност не само да изравниш резултата, но и да наклониш везните в своя полза. — Погледът му прикова моя. — Ти си тази възможност. Ако нараня теб, ще нараня Пач.

— Надценяваш значението ми за Пач — казах и усетих как по челото ми избива студена пот.

— От векове държа Пач под око. Миналото лято той за пръв път посети дома ти, макар ти да не забеляза. Няколко пъти те проследи, докато пазаруваше. От време на време идваше специално да те намери. След това се записа в твоето училище. Не можех да не се запитам

какво толкова специално има у теб. И твърдо реших да узная. Наблюдавам те от известно време.

Сграбчи ме същински ужас. Осъзнах, че не присъствието на татко съм усещала да ме следва като призрак, а това на Джулс. И в момента усещах същото леденостудено и неземно влияние, само че стотици път по-силно.

— Не исках да предизвиквам подозренията на Пач, затова се отдръпнах — продължи той. — Тогава Елиът излезе на преден план и не след дълго ми каза онова, за което вече се бях досетил — Пач е влюбен в теб.

Всичко си дойде на мястото. Джулс не беше болен през онази нощ, когато беше изчезнал в „Делфик“. Не беше болен и онази нощ в „Бордърлайн“. Отсъствието му през цялото време се дължеше на факта, че иска да остане невидим за Пач. Видеше ли го, това щеше да е краят. Пач щеше да се досети, че Джулс — Чонси е намислил нещо. Елиът беше очите и ушите на Джулс, снабдяваше го с информация.

— Планът беше да те убия, докато сме на къмпинг, но Елиът не успя да те убеди да дойдеш. По-късно днес те проследих на излизане от „Блайнд Джо“ и стрелях по теб. Представи си изненадата ми, когато установих, че съм убил една клошарка, облечена с твоите дрехи. Но всичко се нареди — прозвуча спокойно гласът му. — Ето ни тук.

Размърдах се на стола и скалпелът се плъзна по-надолу в панталона ми. Ако не внимавах, щеше да се изсули и да не мога да го стигна. Ако Джулс ме накараше да се изправам, можеше дори да падне долу по крачола ми. И тогава всичко щеше да е изгубено.

— Нека позная какво си мислиш — каза Джулс, стана и се приближи до вратата на стаята. — Вече ти се иска изобщо да не беше срещала Пач. Искат ти се той никога да не се беше влюбвал в теб. Давай, присмей се на положението, в което те е поставил. Присмей се на собствения си неуместен избор.

Фактът, че Джулс говореше за любовта на Пач, ме изпълни с ирационална надежда.

Измъкнах скрития скалпел и скочих на крака.

— Не се приближавай до мен! Ще те наръгам, предупреждавам те!

Джулс издаде гърлен звук и замахна с ръка над плота в предния край на стаята. Стъклениците се блъснаха в черната дъска и се

изпочупиха, разлетяха се листове хартия. Закрачи към мен. Изпаднах в паника и стиснах скалпела възможно най-уверено. Острието посрещна дланта му и проряза кожата.

Джулс изсъска и отстъпи назад.

Светкавично забих скалпела в бедрото му.

Той впери невярващ поглед в щръкналия от крака му метал. Измъкна го с две ръце и с разкривено от болка лице. Разпери пръсти и скалпелът изтрака на пода.

Направи несигурна крачка към мен.

Изпищях и отскочих настрани, но бедрото ми се блъсна в ръба на масата. Загубих равновесие и се строполих долу. Скалпелът лежеше на близо метър от мен.

Джулс ме обърна по корем и ме възседна в гръб. Притисна лицето ми към пода, като ми разби носа и заглуши виковете ми.

— Храбър опит — изръмжа той, — само че така не можеш да ме убиеш. Аз съм нефилим. Безсмъртен съм.

Пресегнах се към скалпела, забивайки нокти в пода, за да се протегна и да преодолея тези последни няколко сантиметра. Пръстите ми докоснаха скалпела — бях толкова близо. Но Джулс ме дръпна.

Силно го ритнах с пета между краката, той изстена и се катурна на една страна. Полазих на четири крака, но Джулс се търкулна към вратата и ми препречи пътя натам.

Косата му провисна пред очите. По лицето му се търкаляха капки пот. Устата му беше разкривена от болка.

Всички мускулчета в тялото ми се стегнаха, готови да се хвърлят в действие.

— Късмет с опита за бягство — каза той с цинична усмивка, която явно му струваше доста усилия. — Ще видиш какво имам предвид. — И се стовари тежко на земята.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямах никаква представа къде е Ви. Хрумна ми очевидното — да разсъждавам като Джулс. Къде щях да държа Ви заложничка, ако бях на негово място?

„Сигурно ще е на такова място, че да ѝ е трудно да избяга и да е трудно да бъде открита“, размишлявах.

Мислено си представих сградата, като насочих вниманието си предимно към горните етажи. Най-вероятно Ви беше на третия етаж, последния етаж на училището — ако не броим малкия четвърти стаж, по-скоро мансарден. До него водеше тясно стълбище, до което имаше достъп само от третия етаж. Най-горе имаше само две миниатюрни стаи — кабинетът по испански и редакцията на „иЗайн“.

Ви беше в редакцията. Сигурна бях.

Възможно най-бързо, доколкото ми позволяваше мракът, се отправих опипом нагоре по стълбите. След няколко опита намерих тясното стълбище към редакцията на „иЗайн“. Горе бутнах вратата.

— Ви? — повиках я.

Тя тихо изстена.

— Аз съм — уверих я, пристъпвайки внимателно по пътеката, понеже не исках да съборя някой стол и да издам на Джулс къде се намирам. — Ранена ли си? Трябва да се махаме оттук. — Намерих я сгушена в предната част на стаята, притиснала свитите си колене към гърдите.

— Джулс ме удари по главата — каза тя и гласът ѝ започна да се извисява. — Мисля, че съм припаднала. А сега не виждам. Нищо не виждам.

— Чуй ме. Джулс е изключил тока, а транспарантите са спуснати. Просто е тъмно. Хвани ме за ръка. Трябва незабавно да слезем долу.

— Мисля, че ми е направил нещо. Главата ми пулсира. Наистина съм сляпа!

— Не си сляпа — прошепнах и леко я разтърсих. — И аз не виждам. Трябва да слезем опипом. Ще излезем от изхода до гимнастическия салон.

— Той залости всички врати.

Помежду ни настана напрегнато мълчание. Спомних си как Джулс ми пожела късмет с бягството и вече знаех защо. От сърцето към останалата част на тялото ми плъзна осезаема студена тръпка.

— Не и вратата, през която влязох — казах. — Най-далечната източна врата е отключена.

— Трябва да е единствената. Бях с него, когато залости останалите. Каза, че никой не бивало да се изкушава да излезе навън, докато играем на криеница. Излизането било забранено.

— Ако източната врата е единствената, останала отключена, той ще опита да я блокира. Ще чака да отидем при него. Но ние няма да го направим. Ще излезем през някой прозорец — казах, импровизирайки плана в момента. — И то в другия край на сградата, този. У теб ли е мобилният ти?

— Джулс го взе.

— Когато излезем навън, ще се разделим. Ако Джулс реши да ни преследва, ще трябва да избере само едната. Другата ще отиде да потърси помощ. — Вече знаех коя от двете ни ще избере той. Ви му беше нужна само за да ме подмами да дойда тази вечер. — Тичай с всички сили и намери телефон. Обади се в полицията. Кажи им, че Елиът е в библиотеката.

— Жив ли е? — попита Ви с разтреперан глас.

— Не знам.

Стояхме притиснати една до друга и усетих как тя вдига ризата, за да си изтрие очите.

— Аз съм виновна за всичко.

— Джулс е виновен.

— Страх ме е.

— Всичко ще се оправи — опитах се да прозвуча оптимистично аз. — Наръгах Джулс със скалпел в крака. Кърви силно. Може би ще се откаже да ни преследва и ще потърси медицинска помощ.

От гърдите на Ви се изтръгна ридание. И двете знаехме, че думите ми не са истина. Желанието му за мъст беше по-силно от кръвозагубата, по-силно от всичко друго.

Двете с Ви поехме надолу по стълбите, като се придържахме близо до стените, докато не се върнахме на първия етаж.

— Насам — прошепнах в ухото ѝ и я поведох за ръка надолу по коридора възможно най-западно.

Не бяхме напреднали много, когато от потъналия в мрак тунел пред нас се разнесе гърлен звук, който не беше точно смях.

— Така, така, да видим какво имаме тук — каза Джулс. Не се виждаше никакво лице, само глас.

— Бягай — казах на Ви и я стиснах за ръката. Той иска мен. Обади се в полицията. Бягай!

Ви пусна ръката ми и хукна. Стъпките ѝ заглъхнаха угнетяващо бързо. За миг се запитах дали Пач все още е в сградата, но по-скоро между другото. Почти всичките ми усилия бяха насочени към това да не припадна. Отново бях останала сама с Джулс.

— Полицията ще пристигне най-малко след двацет минути — осведоми ме той и шумът от обувките му се приближи. — А на мен не ми трябва чак толкова време.

Обърнах се и си плюх на петите. Джулс хукна подире ми.

Непохватно опипвайки стените, захвих надясно при първа възможност и поех покрай една перпендикулярна стена. Принудена да разчитам на стените, за да ме направляват, ръцете ми се удряха в острите ръбове на шкафчета и в бравите на вратите и те се врязваха в кожата ми. Отново захвих надясно и затичах с всички сили към двойната врата на гимнастическия салон.

Единствената мисъл, която отекваше в главата ми, бе дали ще успея да стигна навреме до шкафчето си и дали ще успея да се заключа вътре. В съблекалнята на момичетата имаше много широки гардеробчета, високи от пода до тавана. Доста време щеше да отнеме на Джулс да разбие всяко поотделно. Ако имах късмет, полицията щеше да пристигне, преди той да успее да ме намери.

Влетях в салона и побягнах към женската съблекалня в съседство. Щом натиснах бравата на вратата, усетих как ме пронизва леден ужас. Вратата беше заключена. Разклатих бравата, нищо. Завъртях се и неистово затърсих друг изход, но се оказах в капан. Облегнах се на вратата, затворих очи, за да не припадна, и заслушах как дишането ми става по-шумно и учестено.

Когато отворих очи, Джулс се появи в лунната светлина, струяща от високите кръгли прозорчета на тавана. Беше пристегнал бедрото си с ризата, но през плата се бе просмукало кърваво петно. Беше останал по бяла фланелка и памучни панталони. В колана му беше втъкнат пистолет.

— Моля те, пусни ме — прошепнах.

— Ви ми каза нещо интересно за теб. Страх те е от високо. — Той вдигна поглед към гредите на тавана. Усмивка разцепи лицето му.

Застоялият въздух беше натежал от миризмата на пот и на лак за дърво. Отоплението беше изключено през ваканцията и вътре беше адски студено. По излъскания под се проточиха сенки, когато луната надникна от облаците. Джулс стоеше с гръб към скамейките, а зад него забелязах да се прокрадва Пач.

— Ти ли нападна Марси Милар? — попитах Джулс и си наредих да не реагирам, за да не издам Пач.

— Елиът ми каза, че двете се мразите до кръв. Не исках да отстъпвам на друг удоволствието да тормози моето момиче.

— Ами прозореца на спалнята ми? Ти ли ме шпионираше, докато спях?

— Нищо лично.

Джулс застина неподвижно. Внезапно се изстъпи напред, дръпна ме за китката и ме завъртя пред тялото си. Усетих как притиска към ямката на шията ми нещо, най-вероятно пистолета.

— Свали си шапката — нареди Джулс на Пач. Искam да виждам изражението на лицето ти, когато я убия. Безпомощен си да я спасиш. Както и аз бях безпомощен, когато ти давах клетва.

Пач се приближи с няколко крачки. Движеше се с лекота, но аз усетих овладяната му предпазливост. Пистолетът се заби по-надълбоко и аз се смръщих.

— Още една крачка и това ще е последният й дъх — предупреди го Джулс.

Пач прецени с поглед разстоянието помежду ни и изчисли за колко време ще го вземе. Джулс също го забеляза.

— Дори не опитвай — предупреди го той.

— Няма да я убиеш, Чонси.

— Така ли? — Джулс натисна спусъка. Пистолетът изщрака и аз отворих уста да изпищя, но се получи само треперливо ридание.

— Револвер — обясни Джулс. — Другите пет гнезда са заредени. „Готова ли си за онези боксови удари, с които толкова се хвалиш?“, попита в мислите ми Пач.

Пулсът ми отекваше в цялото ми тяло, краката ми една ме държаха.

— К-к-какво? — заекнах.

Ненадейно усетих прилив на сила. Чуждата мощ се разрасна и ме изпълни. Тялото ми беше изцяло под властта на Пач, а собствената ми сила и свобода се предадоха на неговата власт.

Преди да имам време да осъзная колко ме ужасява тази липса на контрол, непоносима болка прониза ръката ми и осъзнах, че Пач използва моя юмрук, за да удари Джулс. Пистолетът изхвърча от ръката му и се плъзна далеч от нас по пода на гимнастическия салон.

Пач нареди на ръцете ми да блъснат Джулс назад към скамейките. Джулс се препъна и падна върху тях.

В следващия момент ръцете ми се вкопчиха в гърлото на Джулс, отметнаха силно главата му назад и тя се блъсна шумно в скамейките. Задържах го там, стиснала гърлото му. Очите му се разшириха и после се ококориха. Опита се да каже нещо, мърдайки неразбираемо с устни, но Пач не му позволи.

„Няма да мога да остана в теб дълго — каза ми Пач мислено. — Не е хешван и не ми е позволено. Веднага щом бъда изхвърлен, бягай. Ясно ли е? Бягай с всички сили. Чонси ще бъде твърде изплашен и зашеметен, за да влезе в главата ти. Бягай, без да спираш.“

Високо бръмчение отекна в мен и аз усетих как тялото ми се откъсва от това на Пач.

Вените на шията на Джулс изскочиха навън и главата му увисна на една страна.

„Хайде — чух да го подканя Пач, — припадай... припадай.“

Но вече беше твърде късно. Пач беше излязъл от тялото ми. Беше изчезнал внезапно и аз се почувствах замаяна.

Отново владеех ръцете си и те инстинктивно се откъснаха от гърлото на Джулс. Той се опита да си поеме въздух и примигна срещу мен. Пач лежеше на пода на няколко метра от нас и не помръдваше.

Спомних си какво ми беше казал и хукнах през гимнастическия салон. Метнах се към вратата с надеждата да се измъкна в коридора. Вместо това все едно се блъснах в стената. Бутнах лоста на крилото на

вратата, понеже знаех, че не е заключена. Бях минала оттук само пет минути по-рано. Натиснах вратата с всички сили. Не се отвори.

Обърнах се и коленете ми се подкосиха от спада на адреналина.

— Излез от съзнанието ми! — креснах на Джулс.

Джулс се надигна да седне на най-ниския ред пейки и се зае да разтрива гърлото си.

— Няма — каза той.

Отново опитах да отворя вратата. Вдигнах крак и ритнах лоста. Заблъсках с длани по стъклото.

— Помощ! Чува ли ме някой? Помощ!

Погледнах през рамо и видях, че Джулс куцука към мен, а раненият му крак се подгъва на всяка стъпка. Затворих очи и се помъчих да се съсредоточа. Вратата щеше да се отвори веднага щом открия гласа му и го прогоня. Прерових всяко ъгълче на съзнанието си, но не успях да го намеря. Беше някъде дълбоко и се криеше от мен. Отворих очи. Джулс вече доста се бе доближил. Трябваше да намеря начин да се измъкна.

В стената над скамейките беше занитена желязна стълба, която водеше до гредите под покрива. В другия край на гредите на отсрещната стена имаше вентилационна шахта. Ако успеех да се покатеря дотам, щях да пропълзя в шахтата и да намеря друг изход.

Хукнах в спринт на живот и смърт покрай Джулс и нагоре покрай пейките. Обувките ми шляпаха по дървения под и стъпките ми отекваха в празното пространство, поради което не можех да чуя дали Джулс ме следва. Стъпих на първата пречка на стълбата и се повдигнах. Катерех се все по-нагоре и по-нагоре. С ъгълчето на очите си видях чешмата долу. Беше миниатюрна, което означаваше, че аз съм високо, много високо.

„Не поглеждай надолу — наредих си. — Съсредоточи се над онова, което е горе.“ Колебливо се покатерих по следващата пречка. Стълбата изтрака, защото не беше заварена както трябва за стената.

Смехът на Джулс долетя до мен горе и концентрацията ми се изпари. Започнах да си представям как падам. Логиката ми казваше, че той ми внушава тези представи. После мозъкът ми се наклони на една страна и вече не си спомнях къде е горе и къде е долу. Не можех да разгадая кои мисли са мои и кои са на Джулс.

Обзе ме толкова плътен страх, че зрението ми се замъгли. Не знаех на кое място на стълбата съм стъпила. Добре ли бяха поставени стъпалата ми? Щях ли да падна? Вкопчих се в пречката с две ръце и притиснах челото към кокалчетата си. „Дишай! — наредих си аз. — Дишай!“

И тогава го чух.

Бавното и унищожително скърцане на желязото. Затворих очи, за да преодолеея замайването.

Металните скоби, с които горната част на стълбата беше закрепена за стената, се откъснаха. Стърженето премина в пронизителен вой, когато и следващите скоби се откъснаха от стената. Със заседнал в гърлото писък наблюдавах как от стената се откъсва цялата горна половина на стълбата. Обхванах я здраво с ръце и крака и се приготвих за полета назад. Стълбата се залюля за миг във въздуха, после търпеливо се поддаде на гравитацията.

След това всичко се случи много бързо. Гредите и прозорчетата на тавана се превърнаха в шеметна и размазана бъркотия. Полетях надолу, ала най-неочаквано стълбата застина на място. Люшна се нагоре-надолу, перпендикулярно на стената и на десетина метра от пода. От тласъка краката ми се освободиха и единствено ръцете останаха да ме крепят към стълбата.

— Помощ! — изпищях, мятайки крака във въздуха.

Стълбата се люшна и полетя още около метър. Едната ми обувка се изу, закачи се за миг на палеца на крака ми, после полетя долу. Доста по-късно шумно се стовари на пода на салона.

Прехапах езика си, когато болката в ръцете ми се засили. Щяха да се откъснат от ставите.

И тогава наред страх и паниката чух гласа на Пач. „Възпри го. Продължавай да се катериш. Стълбата е непокътната.“

— Не мога — проплаках. — Ще падна!

„Възпри го. Затвори очи. Слушай гласа ми.“

Преглътнах със затворени очи. Вкопчих се в гласа на Пач и усетих под стъпалата си твърда повърхност. Краката ми вече не висяха във въздуха. Усетих как една от пречките на стълбата се врязва в ходилото ми. Съсредоточих се над решимостта в гласа на Пач и изчаках светът отново да заеме мястото си. Пач имаше право. Бях на

стълбата. А тя пък беше права и здраво закрепена за стената. Възвърнах донякъде решимостта си и продължих да се катеря.

Горе предпазливо минах на най-близката гредка. Обхванах я с ръце, а после преметнах отгоре десния си крак. Бях с лице към стената и с гръб към вентилационната шахта, но в момента нищо не можех да направя. Много внимателно се надигнах на колене. Съсредоточих се максимално и започнах бавно да се придвижвам заднешком над гимнастическия салон.

Твърде късно.

Джулс бе успял светкавично да се изкачи и беше на по-малко от пет метра от мен. Покатери се на гредата. Започна да се промъква към мен, лазейки на четири крака. Тъмна резка от вътрешната страна на китката му привлече погледа ми. Пресичаше вените му под деветдесет градуса и беше почти черна. В очите на всеки друг би изглеждала като белег, но за мен значеше много повече. Родствената ни връзка беше очевидна. Във вените ни течеше една кръв, както ставаше ясно от еднаквите ни родилни петна.

И двамата бяхме яхнали гредата и седяхме лице в лице на около три метра един от друг.

— Последни думи? — попита Джулс.

Погледнах надолу, макар да ми се завиваше свят. Пач беше там далеч, на пода на салона, все още неподвижен. В този момент ми се прииска да върна времето назад и да преживея отново всеки миг с него. Още една тайна усмивка, още един споделен смях. Още една наелектризираща целувка. Бях го намерила и се чувствах така, сякаш съм открила някой, когото изобщо не бях търсила. Дойде в живота ми късно, а сега си отиваше твърде рано. Помня как ме уверяваше, че ще се откаже от всичко заради мен. Вече го бе направил. Беше се отказал от своето човешко тяло, за да живея аз.

Случайно се олюлях и инстинктивно се наведох, за да запазя равновесие.

Смехът на Джулс се разнесе като студен шепот.

— На мен ми е все едно дали ще те застрелям, или ще паднеш и ще се пребиеш.

— Има значение — отговорих едва чуто, но уверено. — Във вените на двама ни тече една кръв. — Вдигнах предпазливо ръка и му показах родилното си петно. — Аз съм твоя потомка. Ако пожертвам

кръвта си, Пач ще стане човек, а ти ще умреш. Пише го в „Книгата на Енох“.

Очите на Джулс бяха лишени от светлина. Бяха приковани върху мен и попиваха всяка моя дума. По изражението му разбихах, че претегля думите ми. По лицето му плъзна червенина — беше ми повярвал.

— Ти... — изломоти той.

Плъзна се към мен светкавично, като едновременно бръкна в колана си, за да извади пистолета.

Сълзи опариха очите ми. Нямах време да се замислям, просто се хвърлих от гредата.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Някъде се отвори и се затвори врата, но единственият звук беше тиктакането на часовника — ритмично и несекващо в тишината.

Звукът започна да заглъхва, да чезне. Зачудих се дали изобщо ще престана да го чувам. Изведнъж изпитах страх от този миг, понеже не знаех какво ще последва.

Много по-звучен шум заглуши часовника. Успокоителен и неземеен шум, мелодичен танц във въздуха. „Криле — помислих си. — Идват да ме отнесат.“

Притаих дъх и зачаках, зачаках, зачаках. И тогава часовникът започна да отмерва времето обратно. Вместо да се забави, биенето му стана по-уверено. Вътре в мен като спирала се завихри някаква течност и започна да прониква все по-дълбоко и по-дълбоко. Усетих как течението ме отнася. Плъзгах се и пропаднах вътре в себе си на някакво тъмно и топло място.

* * *

Примигнах, отворих очи и видях познатата дъбова ламперия на наклонения таван горе. Спалнята ми. Заля ме спокойствие, но после си спомних къде съм била. В гимнастическия салон с Джулс.

По кожата ми пробяга тръпка.

— Пач? — повиках го дрезгаво заради дългото мълчание. Опитах се да седна и извиках. Нещо не беше наред с тялото ми. Болеше ме всяко мускулче, всяка кост, всяка клетка. Все едно бях една грамадна синина.

Нещо се раздвижи близо до вратата. Пач се облегна на рамката. Устните му бяха здраво стиснати, познатата веселост бе изчезнала от тях. Очите му бяха по-дълбоки, отколкото ги бях виждала преди. Бяха изострени от решимост за покровителство.

— Страхотна битка проведе в салона — каза той. — Но според мен ти трябват още няколко урока по бокс.

Изведнъж всичко нахлу обратно в съзнанието ми. По бузите ми рухнаха сълзи.

— Какво се случи? Къде е Джулс? Как се озовах тук? — Гласът ми секна от паника. — Аз се хвърлих от гредата.

— Доста смелост е нужна за такова нещо. — Гласът на Пач одрезгавя и той пристъпи в стаята. Затвори вратата зад гърба си, изглежда така се опитваше да остави отвън всичко лошо. Поставяше преграда между мен и случилото се.

Приблужи се и седна на леглото.

— Какво още си спомняш?

Опитах се да навържа спомените си и отправих поглед назад. Спомних си пляска на криле, който чух малко след като се хвърлих от гредата. Знаех с абсолютна сигурност, че съм умряла. Знаех, че е дошъл ангел да отнесе душата ми.

— Мъртва съм, нали? — попитах тихо, замаяна от уплаха. — Призрак ли съм?

— Когато ти скочи, саможертвата ти уби Джулс. Формално погледнато, след като ти се върна, би трябвало да се върне и той. Но понеже няма душа, няма какво да се възроди в тялото му.

— Върнала съм се, така ли? — попитах и се надявах да не ме изпълват напразни надежди.

— Не приех саможертвата ти. Отказах я.

Усетих възклицание на устните си, но то така и не се отрони от тях.

— Да не искаш да кажеш, че си се отказал от човешко тяло заради мен?

Той вдигна бинтованата ми ръка. Под бинта кокалчетата ми пулсираха от болка заради юмручния удар по Джулс. Пач целуна всеки пръст, бавно и без да откъсва очи от моите. — За какво ми е тяло, ако не мога да имам теб?

По бузите ми се търкулнаха по-тежки сълзи и Пач ме придърпа към себе си и положи главата ми на гърдите си. Бавно, много бавно паниката ме напусна и разбрах, че всичко е приключило. Щях да се оправя.

Изведнъж се отдръпнах. Ако Пач беше отказал жертвата ми, тогава...

— Ти спаси живота ми. Обърни се — наредих му.

Пач се усмихна лукаво и се подчини на молбата ми. Вдигнах фланелката му до раменете. Гърбът му беше гладък, с очертани мускули. Белезите бяха изчезнали.

— Не можеш да видиш крилете ми. Те са от духовна материя — каза той.

— Сега си ангел-пазител. — Все още бях твърде слисана, за да осмисля всичко, но същевременно изпитвах удивление, любопитство, щастие...

— Аз съм твоят ангел-пазител — каза той.

— Имам си собствен ангел-пазител? Каква точно е служебната ти характеристика?

— Да пазя тялото ти. — Усмивката му се засука малко повече. — Приемам работата си сериозно, което означава, че ще трябва лично да се запозная с поверената ми материя.

Пеперуди запърхаха в корема ми.

— Това означава ли, че вече имаш усещания?

Пач се взря мълчаливо в мен.

— Не, но означава, че не съм в черния списък.

Долу чух тихото трополене от отварянето на вратата на гаража.

— Мама! — сепнах се. Намерих часовника на нощното шкафче. Беше малко след два часа през нощта. — Сигурно са отворили моста. Как точно стои въпросът с ангелите пазители? Аз ли съм единственият човек, който може да те вижда? Искам да кажа, невидим ли си за останалите?

Пач се взря в мен, сякаш се надявате да не говоря сериозно.

— Не си ли невидим? — изграчих. — Трябва веднага да се махнеш! — Направих му знак да се разкара от леглото ми, но не го довърших, понеже остра болка ме преряза в ребрата. — Тя ще ме убие, ако те завари тук. Умееш ли да се катериш по дървета? Кажи ми, че умееш!

— Мога да летя — ухили се Пач.

О, да. Добре.

— Полицията и пожарната идваха — осведоми ме Пач. — Голямата спалня се нуждае от основен ремонт, но спряха пожара. От

полицията ще дойдат пак. Искат да ти зададат няколко въпроса. Ако съм прав, вече са опитвали да те намерят на мобилния, от който си ги повикала.

— Джулс ми го взе.

Той кимна.

— Така и предполагам. Не ме интересува какво ще разкажеш на полицията, но ще съм ти благодарен да не ме намесваш. — Той отвори прозореца на спалнята. — И последно, Ви доведе полицията навреме. Санитарите спасиха Елиът. В болница е, но ще се оправи.

В дъното на коридора на първия етаж чух затварянето на входната врата. Мама беше в къщата.

— Нора? — провикна се тя. Метна чантата и ключовете си върху празната масичка. Високите й токчета зачаткаха по дървените подове почти тичешком. — Нора! Има полицейска лента пред входната врата. Какво се е случило?

Погледнах към прозореца. Пач беше изчезнал, но единствено черно перо беше залепнало за външното стъкло, мокро от снощния дъжд. Или пък беше ангелско вълшебство.

Долу мама запали лампите в коридора и под вратата на спалнята ми се процеди слаба светлина. Притаих дъх и започнах да броя секундите, допускайки, че има още две, преди тя да...

Изпищя.

— Нора! Какво се е случило с перилата?

Добре че още не беше видяла спалнята.

* * *

Небето беше съвършено пречистено синьо. Слънцето тъкмо започваше да се разлива на хоризонта. Беше понеделник, нов ден, а ужасите от последните двайсет и четири часа бяха зад гърба ми. Бях спала пет часа и се чувствах забележително освежена, ако не броим болката по цялото ми тяло от това, че смъртта ме беше засмукала, а после ме беше изплюла. Не исках да помрачавам мига, като си припомням, че полицаите щяха да пристигнат всеки момент, за да вземат показанията ми за събитията от снощи. Все още не бях решила какво ще им кажа.

Отидох до банята боса и по нощница — като мислено възпрях въпроса как така съм преоблечена в нощница, след като най-вероятно съм носела дрехи, когато Пач ме е докарал в къщата — и бързо се измих. Наплисках лицето си със студена вода, измих си зъбите, укротих косата си, като я привързах с ластик. Извадих чиста риза и джинси.

Звъннах на Ви.

— Как си? — попитах.

— Добре. А ти?

— Добре.

Мълчание.

— Добре де — забързано поде Ви, — още съм адски уплашена, а ти?

— И аз.

— Пач ми се обади посред нощ. Каза ми, че Джулс е свършил доста зле, но ти си добре.

— Наистина ли? Пач ти се е обадил?

— Обади ми се от джипа. Каза, че ти спиш на задната седалка и че те кара у вас. Тъкмо минавал покрай училището, когато чул писък. Намерил те в гимнастическия салон, припаднала от болка. После вдигнал поглед и видял Джулс да лети от гредата. Предполагаше, че Джулс просто се е пречупил, че не е понесъл товара на вината, задето те е тормозил.

Не съзнавах, че съм притаила дъх, докато не вдишах отново. Явно Пач беше подправил някои подробности.

— Знаеш, че няма да се вържа — продължи Ви. — Знаеш, че според мен Пач е убил Джулс.

На мястото на Ви вероятно и аз щях да смятам така.

— А какво мисли полицията?

— Пусни си телевизора. В момента има репортаж на пети канал. Казват, че Джулс проникнал в училището с взлом и скочил. Представят го като трагично юношеско самоубийство. Молят всеки, който има някаква информация, да позвъни на горещата линия, изписана долу на екрана.

— Ти какво каза на полицията, когато им се обади за пръв път?

— Бях уплашена. Не исках да ме арестуват за влизане с взлом, затова се обадох анонимно от уличен телефон.

— Е, след като полицията го смята за самоубийство, значи точно това се е случило. В крайна сметка живеем в съвременна Америка. Криминалистите ще се произнесат.

— Криеш нещо от мен — отбеляза Ви. — Какво се случи всъщност, след като аз се магнах?

Точно това беше трудната част. Ви беше най-добрата ми приятелка и двете си бяхме обещали да нямаме тайни. Само че някои неща просто са необясними. Фактът, че Пач е бивш паднал ангел, превърнал се в ангел-пазител, беше на челно място в този списък. Веднага след това се нареждаше фактът, че бях скочила от покривна греда и бях умряла, но днес отново бях жива.

— Помня, че Джулс ме притисна в салона — казах. — Разказа ми за цялата болка и страх, които ще ме накара да изпитам. Нататък всичко ми е като в мъгла.

— Твърде късно ли е да ти се извиня? — попита Ви и гласът ѝ звучеше по-искрено, отколкото когато и да било в нашето приятелство. — Оказа се права за Джулс и за Елиът.

— Приемам извинението.

— Трябва да отидем в мола — предложи тя. — Изпитвам неудържимо желание да си купя обувки. Много обувки. Нуждаем се от добрата стара шопинг терапия.

Звънецът на входната врата звънна и аз погледнах часовника си.

— Трябва да дам показания на полицията за случилото се снощи, но после ще ти се обадя.

— Снощи ли? — паникьоса се Ви. — Знаят ли, че си била в училището? Нали не си им казала моето име?

— Всъщност по-рано снощи се случи нещо. — Нещо на име Дабрия. — Скоро ще ти се обадя — обещах и затворих, преди да се наложи да я излъжа отново.

Закуцуках по коридора, но успях да стигна само до горната площадка на стълбите, когато видях кого е поканила вътре мама.

Детективи Холстик и Басо.

Поведе ги към дневната и макар детектив Холстик да се отпусна тежко на канапето, детектив Басо остана прав. Беше с гръб към мен, но едното стъпало изскърца, докато слизах, и той се извърна.

— Нора Грей — каза той строго по полицейски. — Отново се срещаме.

Мама примигна.

— Познавате ли се?

— Дъщеря ви води вълнуващ живот. Май идваме всяка седмица.

Мама ме погледна въпросително, а аз свих неразбиращо рамене — полицейски хумор.

— Е, Нора, защо не седнеш и не ни разкажеш какво се случи? — предложи детектив Холстик.

Седнах в едно плюшено кресло срещу канапето.

— Малко преди девет часа снощи бях в кухнята и пиех топъл шоколад, когато се появи госпожица Грийн, училищната психоложка.

— Просто влезе в къщата, така ли? — попита детектив Басо.

— Каза ми, че у мен имало нещо, което ѝ трябва, и тогава аз избягах горе и се заключих в голямата спалня.

— Чакай малко — прекъсна ме детектив Басо. — Какво ѝ е трябвало?

— Не ми каза, но спомена, че не е истински психолог. Призна, че използвала работата си, за да шпионира учениците. — Изгледах всички поред. — Тя е луда, ясно?

Детективите се спогледаха.

— Ще пусна името ѝ в системата и ще видя какво ще излезе — каза детектив Холстик и се надигна.

— Да изясним положението — поде детектив Басо. — Обвинила те е, че си откраднала нещо нейно, но не е казала какво?

Поредният деликатен въпрос.

— Беше в истерия. Разбрах само половината от думите ѝ. Избягах в голямата спалня и се заключих там, но тя строши вратата. Криех се в комина на камината и я слушах как ме заплашва, че ще изгори къщата стая по стая, за да ме намери. После запали огън. Насред стаята.

— С какво запали огъня? — попита мама.

— Не можах да видя. Бях в комина.

— Това е лудост — поклати глава детектив Басо. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— Ще се появи ли отново? — попита мама детективите, доближи се зад мен и покровителствено положи ръце на раменете ми. — Нора в безопасност ли е?

— Може би не е лоша идея да си сложите аларма. — Детектив Басо отвори портфейла си и подаде на мама визитна картичка. — Гарантирам за тези момчета. Кажете, че аз ви пращам, и ще ви направят отстъпка.

* * *

Няколко часа, след като детективите си тръгнаха, на вратата се звънна.

— Сигурно са от фирмата за алармата — пресрещна ме в коридора мама. — Обадох се и казаха, че още днес ще изпратят някого. Не мога да понеса мисълта да спим тук, докато не намерят госпожица Грийн и не я затворят някъде. От училището не са ли си направили труда да проверят препоръките й? — Тя отвори вратата и се оказа, че на верандата е Пач. Носеше избелели дънки и прилепнала бяла фланелка, а в лявата си ръка стискаше кутия с инструменти.

— Добър ден, госпожо Грей.

— Пач?... — Не можех точно да определя какъв е тонът на мама. Изненада, примесена със смущение. — Идваш да види Нора ли?

Пач се усмихна.

— Тук съм, за да огледам къщата ви за новата алармена инсталация.

— Ти не работеше ли друго? — попита мама. — Мислех, че разчистваш масите в „Бордърлайн“.

— Започнах нова работа. — Пач прикова поглед върху мен и аз усетих топлина на най-различни места. Всъщност бях опасно близо да вдигна температура. — Ще излезеш ли за минутка? — попита ме той.

Последвах го до мотора.

— Имаме да говорим за още много неща — казах.

— Да говорим ли? — Пач поклати глава, а очите му бяха изпълнени с желание. „Целувка“, прошепна той в мислите ми.

Не беше въпрос, а предупреждение. Ухили се широко, когато не се възпротивих, и сведе устни към моите. Първото докосване беше само допир и нищо повече. Подканяща и изкусителна мекота. Облизах устни и усмивката на Пач стана по-широка.

— Още?

Зарових пръсти в косата му и го притеглих по-близо.
— Още много.

Издание:

Бека Фицпатрик. Ш-ш-шт
Американска. Първо издание
ИК „Ергон“, София, 2010
Редактор: Сергей Райков
ISBN: 978-954-962-555-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.